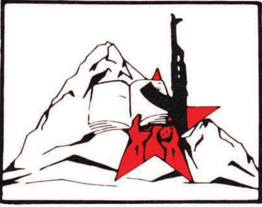

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 41/Mayıs 1985/2.-DM.

TÜM PASİFİKASYON UYGULAMALARINA RAĞMEN SİLAHLI DİRENİŞİMİZ YÜKSELİYOR

Partimizin doğru devrimci çizgisinden kaynaklanan ve yıllardır, yoğun bir çaba, fedakarlık, azim ve sebatla yürütülen çalışmalarının bir ürünü olan 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu, hızından hiç bir şey kaybetmeksizin gelişimini sürdürmektedir. 1985 baharı ile birlikte, yeni bir atılımla daha üst bir evrede devam eden 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu, düşmana hiç beklemediği noktalarda ağır kayıplar verdirerek, çöküşünü daha da yakınlaştırmaktadır.

15 Ağustos devrimci atılımı, ülke ve dünya kamuoyuna ilan edildiğinde faşist genaraller çetesi, muazzam ordu gücüne ve arkasındaki ABD emperyalizminin her türlü destek ve yol göstericiliğine dayanarak, bu adımı 72 saat içerisinde bitirebileceğini planlıyordu. Bu nedenle basından ve iletişim araçlarından sık sık "*bölücü eşkiyalar dağlarda kıstırıldılar, yakalanmaları an meselesi, mehmetçik enselerinde*" vb. gibi haberler yayarak, kendisini umutlandırmıştır. Böylece bir yandan ordu saflarında moral gücünü yüksek tutmaya çalışırken, diğer yandan da halkta gelişen mücadeleye karşı umutsuzluk ve karamsarlığı yaygınlaştırarak, çabalarını sonuçlandırmak istemiştir. Sömürgeci faşist cuntanın böyle yaygın bir propaganda içinde olması, mücadelemiz hakkında ne kadar hayalci bir görüş içinde olduğunu göstermekle birlikte, aynı zamanda geçmişte bir

çok direniş adımının başına getirdiklerini, Partimizin ve bu atılımın da başına getirebileceklerini sandıklarını da ortaya koymaktadır. Fakat, günler geçtikçe silahlı direnişin daha da tırmandığı görüldüğü gibi, faşist cuntanın aldığı tüm tedbirlerin işlemezliği de ortaya çıktı. "Huzur Operasyonu" diye tabir edilen TC tarihinin en geniş ve en güçlü operasyonu boşa çıkarılıp, ardından geliştirilen "Güneş Operasyonu" da aynı akibete uğrayınca, sömürgeci-faşist cunta, savaşı kabullenerek, daha değişik yöntemlere başvurmaktadır. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, yaptığı açıklamalarda, "bir gerilla savaşı" verildiğinden bahsederken, tam da bu gerçeği dile getirmektedir. Sömürgeciler, başlangıçta çabuk bitireceklerı umuduyla hiç bir şeye saymadıkları veya böyle görünmeye çalıştıkları Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin gelişmesi karşısında bir savaşın verildiğini kabul etmek zorunda kaldılar. Yine yaptıkları çeşitli açıklamalarda bu savaşın kolay kolay hemen sonuçlandırılamayacağını da belirtmekten geri durmadılar.

Devamı: 9. sayfada

AÇIKLAMA
PKK'NİN 8 ÖNDER SAVAŞÇISI HAİNCE KATLEDİLDİ

Nisan 1985 ortalarında, Kuzey-Batı Kürdistan'a geçmek için yola çıkmış olan 8 önder kadromuzu, Türkiye ve Irak hudutunun kesiştiği Orta-Kürdistan'da, ajan-provakatörlerce düzenlenen haince bir komplo sonucu yitirmiş bulunuyoruz.

Partimiz önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, 21 Mart 1985'te Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin -ERNK- ilanıyla birlikte yeni bir döneme girmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizdeki bu gelişmede halkımız ve onun gerçek dostlarını sevince boğarken; yine birçok çevre ve gücü de açık bir şekilde rahatsız etmiştir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki bu gelişmeler karşısında sadece açık düşmanlarımız ve onların uşağı işbir-

Devamı 8. Sayfada

IKP VE TKP KUKM'NE DAYATTIKLARI TASFİYECİLİĞİ TERK ETMELİDİRLER!

«Halkımıza dost olması gereken egemen ulus devrimcileri de bu konuda sorumluluklarını yerine getirmiyorlar. Ulusal ve siyasal birliğimizin gelişmesi için olumlu bir çaba içine gireceklerine, onlar da aynen, ülkemizi sömürgeleştiren kendi burjuvaları gibi toplumsal zayıflıklarımızdan yararlanmaya çalışmaktalar ve böylece sorunlarımızın daha da ağırlaşmasına, birliğimizin sağlanmasına engel olmaktadırlar. Şimdiye kadar bizi inkar ettiler. Fakat halkımız, mücadelesiyle kendisini dayatınca, bu kez de en utanmazcasına bundan faydalanmaya kalışıyorlar. Özellikle IKP ve TKP daha da ileri giderek KUKM ve öncü gücü PKK'yı tasfiye etmeye çalışıyorlar.

Kürdistan halkı,...ERNK gibi bir silaha kavuştuktan sonra, kendisini aşiret, din ve mezhep maskeleriyle aldatmaya ve kendi çıkarları için savaştırmaya, kölece yaşamının sürdürülmesinden başka bir anlam ifade etmeyen, direnmemeyi öğütleyen güçlere kanmayacak, kendisine ve öncü gücü PKK'ye yönelik komplo ve provakasyonları boşa çıkarmasını bilecek; kendi öz kurtuluşu için, siyasal birliğinin ifadesi ve öncüsü olarak ERNK bayrağı altında savaşacak ve kazanmasını bilecektir...»

Yazısı Orta Sayfada

Pişmanlık Yasası, TC'nin, PKK-ERNK Gerçeğine Dayattığı Provakasyon Ve Hukuki Yenilgisinin Resmi İtirafıdır

Genelde TC'nin, özelde 12 Eylül rejiminin faşist ruh ve mantığının sürüklediği çılgınca girişimlerinin, tüm teorik ve pratik gelişim özelliklerinin bir sentezi olarak çoktandır sözü edilen; alelacele 1985 baharında parlamentodan bir günde geçirilen, kamuoyunda, "*muhbirlik ve provakasyon kokuyor*" diye tanımlanan "pişmanlık yasası"; aslında devrimci mücadelemiz ve Partimizin 1985 Newroz'undaki ERNK atılımına karşı çıkarılan en komplocu, en provakatör, en insanlık düşmanı yöntemlerden örülü bir suç yumağının, TC'nin kendi tarihinde ilk defa resmen yasa seviyesindeki itirafı anlamını taşımaktadır.

Bu yasa'nın belki de dünyada eşine ender rastlanan ortam, dönem ve amaçları gibi oluşum özellikleri nedeniyle, halkımız ve devrimci kamuoyu açısından; dayandığı sosyal ve siyasal temel ruh ve mantık sistematiği gibi yönleriyle bir devlet olarak TC'nin niteliğinin incelenmesi ve sonuçlar çıkararak daha yakından anlaşılması için büyük önemi vardır.

Bu, herhangi bir yasa değildir. Böyle bir yasanın diğer bir çok alanda uygulanan yasalardan farkını görmek gerekir. Eğer tarihten eşine benzer bir örnek vermek gerekirse, bu yasanın, 1878 Almanya'sındaki anti-sosyalist yasa, 1905 Rus Devrimi sonrasında Çarlık monarşisinin geliştirdiği yasa ile faşist yönetimlerin özellikle devrime karşı geliştirdiği yasaların en gelişmiş bir biçimi olarak değerlendirmek gerektiği rahatlıkla anlaşılacaktır.

Herşeyden önce bu yasa, hangi koşulların ve dönemin ürünüdür?

12 Eylül rejiminin üzerinden neredeyse 5 yıl geçmektedir. Ve rejim en çok bu geçen 5 yılda korkunç işkence ve katliamlar düzenledi. Görülmemiş baskı ve sömürü yöntemlerini dilediğince uyguladı ve bunda herhangi bir yasa tanımadı. Ama bu yıllarda her düzeyde, sayısı hayli kalabalık, en başta Anayasa olmak üzere siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alanlara ilişkin yasaları da çıkarttı. Buna rağmen, "*rejimin ekonomik, sosyal, siyasal yönden en çok istikrar kazandığı ve demokrasiye geçişin başarıyla tamamlandığı*"nın iddia edildiği, özellikle de yurtdışında Türkiye'ye "*gıpta ile bakıldığı, yabancı sermayenin gelmeye can attığı ve demokratik gelişmeyi ABD'nin anlayışla karşıladığı (!), Batı-Avrupa'nın da bu yolda olduğu, Türkiye'nin geleceğinin çok parlak olduğu*" türünden en yetkili ağızlardan yapılan açıklamalar arkasından, 1985 baharında böyle bir yasanın çıkarılması gündeme geliyor.

Devamı 6. sayfada

1985 Newroz'u Halkımızın Ulusal Birlik ve Direnme Ruhuyla Yaşandı

«1985 Newroz'unu geride bırakırken, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kazandığı büyük atılımlarla geleceğe daha güvenle bakan Kürdistanlı emekçiler, ERNK bayrağı altında sıkı bir biçimde kenetlenerek, direniş mücadelesine artan bir oranda katılıp, desteklerini sunacaklardır. İşte, 1985 Newroz'unun bir kez daha ortaya çıkardığı gerçek budur.»

Yazısı: 3. sayfada

★

Faşizme Karşı Büyük Zaferin 40. Yıldönümünde Artan Faşist Saldırganlık ve Dayatılması Gereken Görevler

Yazısı 24. sayfada

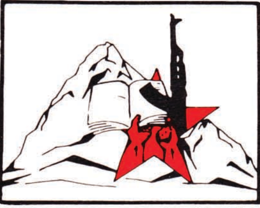
İÇİNDEKİLER:

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin (ERNK) İlanı ve Dayattığı Bazı Temel Görevler

«Aslında halkın önemli bir bölümünün mücadeleye katılma sorunları vardır. Yani halk savaşı da diyebileceğimiz bir ortam içinde mücadele etme durumu söz konusudur. Peki bu nedir? Açık ki bu, ilerde karşımıza gerilla savaşı biçiminde çıkacaktır. Çoğunlukla "gerilla" savaşan halk biçiminde tarif edilir. Gerilla, halkın savaş biçimi ve silahlı örgütlenmesidir. Hızla böyle bir aşamaya doğru ilerlediğimiz gözönüne getirilirse, gerillaya yönelik hazırlık, köylülerin gerilla mücadelesine hazırlığı gündeme gelmektedir. Bu, önümüzdeki yılların pratik bir sorunu olacaktır. O halde halkın ve özellikle köylülüğün silahlı örgütlenmesinin bir biçimi olarak gerillaya hazırlık ve gerillanın Ulusal Kurtuluş Cephesinin askeri bir kolu olarak gelişmesi sözkonusudur. Bu konuda Parti, henüz temel çekirdeklerini örgütlerken, gerillanın geliştirilmesine hazırlık için savaşmak isteyen köylüleri şimdiden eğitmek, bunları derlemek amacıyla şimdiden savaştırmak, şimdiden içlerinden askeri komutanlar çıkarmak ve en iyilerini biraraya getirerek profesyonel devrimcilere dönüştürmek gibi görevlerle karşı karşıyadır...»

Yazısı 21. sayfada

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 41/Mayıs 1985/2.-DM.

TÜM PASİFİKASYON UYGULAMALARINA RAĞMEN SİLAHLI DİRENİŞİMİZ YÜKSELİYOR

Partimizin doğru devrimci çizgisinden kaynaklanan ve yıllardır, yoğun bir çaba, fedakarlık, azim ve sebatla yürütülen çalışmalarının bir ürünü olan 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu, hızından hiç bir şey kaybetmeksizin gelişimini sürdürmektedir. 1985 baharı ile birlikte, yeni bir atılımla daha üst bir evrede devam eden 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu, düşmana hiç beklemediği noktalarda ağır kayıplar verdirerek, çöküşünü daha da yakınlaştırmaktadır.

15 Ağustos devrimci atılımı, ülke ve dünya kamuoyuna ilan edildiğinde faşist genaraller çetesi, muazzam ordu gücüne ve arkasındaki ABD emperyalizminin her türlü destek ve yol göstericiliğine dayanarak, bu adımı 72 saat içerisinde bitirebileceğini planlıyordu. Bu nedenle basından ve iletişim araçlarından sık sık "*bölücü eşkiyalar dağlarda kıstırıldılar, yakalanmaları an meselesi, mehmetçik enselerinde*" vb. gibi haberler yayarak, kendisini umutlandırmıştır. Böylece bir yandan ordu saflarında moral gücünü yüksek tutmaya çalışırken, diğer yandan da halkta gelişen mücadeleye karşı umutsuzluk ve karamsarlığı yaygınlaştırarak, çabalarını sonuçlandırmak istemiştir. Sömürgeci faşist cuntanın böyle yaygın bir propaganda içinde olması, mücadelemiz hakkında ne kadar hayalci bir görüş içinde olduğunu göstermekle birlikte, aynı zamanda geçmişte bir çok direniş adımının başına getirdiklerini, Partimizin ve bu atılımın da başına getirebileceklerini sandıklarını da ortaya koymaktadır. Fakat, günler geçtikçe silahlı direnişin daha da tırmandığı görüldüğü gibi, faşist cuntanın aldığı tüm tedbirlerin işlemezliği de ortaya çıktı. "Huzur Operasyonu" diye tabir edilen TC tarihinin en geniş ve en güçlü operasyonu boşa çıkarılıp, ardından geliştirilen "Güneş Operasyonu" da aynı akibete uğrayınca, sömürgeci-faşist cunta, savaşı kabullenerek, daha değişik yöntemlere başvurmaktadır. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, yaptığı açıklamalarda, "bir gerilla savaşı" verildiğinden bahsederken, tam da bu gerçeği dile getirmektedir. Sömürgeciler, başlangıçta çabuk bitirecekleri umuduyla hiç bir şeye saymadıkları veya böyle görünmeye çalıştıkları Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin gelişmesi karşısında bir savaşın verildiğini kabul etmek zorunda kaldılar. Yine yaptıkları çeşitli açıklamalarda bu savaşın kolay kolay hemen sonuçlandırılamayacağını da belirtmekten geri durmadılar.

Devamı: 9. sayfada

AÇIKLAMA

PKK'NİN 8 ÖNDER SAVAŞÇISI HAİNCE KATLEDİLDİ

Nisan 1985 ortalarında, Kuzey-Batı Kürdistan'a geçmek için yola çıkmış olan 8 önder kadromuzu, Türkiye ve Irak hudutunun kesiştiği Orta-Kürdistan'da, ajan-provakatörlerce düzenlenen haince bir komplo sonucu yitirmiş bulunuyoruz.

Partimiz önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, 21 Mart 1985'te Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin -ERNK- ilanıyla birlikte yeni bir döneme girmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizdeki bu gelişmede halkımız ve onun gerçek dostlarını sevince boğarken; yine birçok çevre ve gücü de açık bir şekilde rahatsız etmiştir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki bu gelişmeler karşısında sadece açık düşmanlarımız ve onların uşağı işbir-

Devamı 8. Sayfada

IKP VE TKP KUKM'NE DAYATTIKLARI TASFİYECİLİĞİ TERK ETMELİDİRLER!

«Halkımıza dost olması gereken egemen ulus devrimcileri de bu konuda sorumluluklarını yerine getirmiyorlar. Ulusal ve siyasal birliğimizin gelişmesi için olumlu bir çaba içine gireceklerine, onlar da aynen, ülkemizi sömürgeleştiren kendi burjuvaları gibi toplumsal zayıflıklarımızdan yararlanmaya çalışmaktalar ve böylece sorunlarımızın daha da ağırlaşmasına, birliğimizin sağlanmasına engel olmaktadırlar. Şimdiye kadar bizi inkar ettiler. Fakat halkımız, mücadelesiyle kendisini dayatınca, bu kez de en utanmazcasına bundan faydalanmaya kalışıyorlar. Özellikle IKP ve TKP daha da ileri giderek KUKM ve öncü gücü PKK'yı tasfiye etmeye çalışıyorlar.

Kürdistan halkı,...ERNK gibi bir silaha kavuştuktan sonra, kendisini aşiret, din ve mezhep maskeleriyle aldatmaya ve kendi çıkarları için savaştırmaya, kölece yaşamının sürdürülmesinden başka bir anlam ifade etmeyen, direnmemeyi öğütleyen güçlere kanmayacak, kendisine ve öncü gücü PKK'ye yönelik komplo ve provakasyonları boşa çıkarmasını bilecek; kendi öz kurtuluşu için, siyasal birliğinin ifadesi ve öncüsü olarak ERNK bayrağı altında savaşacak ve kazanmasını bilecektir...»

Yazısı Orta Sayfada

Pişmanlık Yasası, TC'nin, PKK-ERNK Gerçeğine Dayattığı Provakasyon Ve Hukuki Yenilgisinin Resmi İtirafıdır

Genelde TC'nin, özelde 12 Eylül rejiminin faşist ruh ve mantığının sürüklediği çılgınca girişimlerinin, tüm teorik ve pratik gelişim özelliklerinin bir sentezi olarak çoktandır sözü edilen; alelacele 1985 baharında parlamentodan bir günde geçirilen, kamuoyunda, "*muhbirlik ve provakasyon kokuyor*" diye tanımlanan "pişmanlık yasası"; aslında devrimci mücadelemiz ve Partimizin 1985 Newroz'undaki ERNK atılımına karşı çıkarılan en komplocu, en provakatör, en insanlık düşmanı yöntemlerden örülü bir suç yumağının, TC'nin kendi tarihinde ilk defa resmen yasa seviyesindeki itirafı anlamını taşımaktadır.

Bu yasa'nın belki de dünyada eşine ender rastlanan ortam, dönem ve amaçları gibi oluşum özellikleri nedeniyle, halkımız ve devrimci kamuoyu açısından; dayandığı sosyal ve siyasal temel ruh ve mantık sistematiği gibi yönleriyle bir devlet olarak TC'nin niteliğinin incelenmesi ve sonuçlar çıkararak daha yakından anlaşılması için büyük önemi vardır.

Bu, herhangi bir yasa değildir. Böyle bir yasanın diğer bir çok alanda uygulanan yasalardan farkını görmek gerekir. Eğer tarihten eşine benzer bir örnek vermek gerekirse, bu yasanın, 1878 Alman-ya'sındaki anti-sosyalist yasa, 1905 Rus Devrimi sonrasında Çarlık monarşisinin geliştirdiği yasa ile faşist yönetimlerin özellikle devrime karşı geliştirdiği yasaların en gelişmiş bir biçimi olarak değerlendirmek gerektiği rahatlıkla anlaşılacaktır.

Herşeyden önce bu yasa, hangi koşulların ve dönemin ürünüdür?

12 Eylül rejiminin üzerinden neredeyse 5 yıl geçmektedir. Ve rejim en çok bu geçen 5 yılda korkunç işkence ve katliamlar düzenledi. Görülmemiş baskı ve sömürü yöntemlerini dilediğince uyguladı ve bunda herhangi bir yasa tanımadı. Ama bu yıllarda her düzeyde, sayısı hayli kalabalık, en başta Anayasa olmak üzere siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alanlara ilişkin yasaları da çıkarttı. Buna rağmen, "*rejimin ekonomik, sosyal, siyasal yönden en çok istikrar kazandığı ve demokrasiye geçişin başarıyla tamamlandığı*"nın iddia edildiği, özellikle de yurtdışında Türkiye'ye "*gıpta ile bakıldığı, yabancı sermayenin gelmeye can attığı ve demokratik gelişmeyi ABD'nin anlayışla karşıladığı (!), Batı-Avrupa'nın da bu yolda olduğu, Türkiye'nin geleceğinin çok parlak olduğu*" türünden en yetkili ağızlardan yapılan açıklamalar arkasından, 1985 baharında böyle bir yasanın çıkarılması gündeme geliyor.

Devamı 6. sayfada

1985 Newroz'u Halkımızın Ulusal Birlik ve Direnme Ruhuyla Yaşandı

«1985 Newroz'unu geride bırakırken, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kazandığı büyük atılımlarla geleceğe daha güvenle bakan Kürdistanlı emekçiler, ERNK bayrağı altında sıkı bir biçimde kenetlenerek, direniş mücadelesine artan bir oranda katılıp, desteklerini sunacaklardır. İşte, 1985 Newroz'unun bir kez daha ortaya çıkardığı gerçek budur.»

Yazısı: 3. sayfada

★

Faşizme Karşı Büyük Zaferin 40. Yıldönümünde Artan Faşist Saldırganlık ve Dayatılması Gereken Görevler

Yazısı 24. sayfada

İÇİNDEKİLER:

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin (ERNK) İlanı ve Dayattığı Bazı Temel Görevler

«Aslında halkın önemli bir bölümünün mücadeleye katılma sorunları vardır. Yani halk savaşı da diyebileceğimiz bir ortam içinde mücadele etme durumu söz konusudur. Peki bu nedir? Açık ki bu, ilerde karşımıza gerilla savaşı biçiminde çıkacaktır. Çoğunlukla "gerilla" savaşan halk biçiminde tarif edilir. Gerilla, halkın savaş biçimi ve silahlı örgütlenmesidir. Hızla böyle bir aşamaya doğru ilerlediğimiz gözönüne getirilirse, gerillaya yönelik hazırlık, köylülerin gerilla mücadelesine hazırlığı gündeme gelmektedir. Bu, önümüzdeki yılların pratik bir sorunu olacaktır. O halde halkın ve özellikle köylülüğün silahlı örgütlenmesinin bir biçimi olarak gerillaya hazırlık ve gerillanın Ulusal Kurtuluş Cephesinin askeri bir kolu olarak gelişmesi sözkonusudur. Bu konuda Parti, henüz temel çekirdeklerini örgütlerken, gerillanın geliştirilmesine hazırlık için savaşmak isteyen köylüleri şimdiden eğitmek, bunları derlemek amacıyla şimdiden içlerinden askeri komutanlar çıkarmak ve en iyilerini biraraya getirerek profesyonel devrimcilere dönüştürmek gibi görevlerle karşı karşıyadır...»

Yazısı 21. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesini (ERNK) Destekleme Yürüyüş ve Mitingleri Etkin Bir Kitle Katılımıyla Gerçekleştirildi

18 Mayıs 1985 günü 4000'ın üzerinde Kürdistanlı emekçi ERNK'yi coşku ile selamladı.

21 Mart 1985'de kuruluşu ülke içinde ve uluslararası alanda çeşitli eylem biçimleriyle ilan edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin, kitleler arasında derin bir coşku ve ilgiyle selamlandığı alanlardan biri olan Avrupa'da, yurtsever Kürdistanlı emekçiler, 18 Mayıs günü Almanya, Fransa ve Hollanda'da yapılan **ERNK'yi destekleme yürüyüş ve mitingine** etkin tarzda katıldılar.

8 Nisan'da başlatılan **ERNK'yi Tanıtma Kampanyasının** tamamlandığı tarih olan 18 Mayıs günü yapılan yürüyüş ve mitingler, Avrupa çapında büyük yankı uyandırmış, bu süre zarfında yapılan tüm tanıtma çalışmaları böylece en üst noktasına ulaştırılmıştır. Yüzlerce yurtsever emekçinin görev aldığı ve çalışmalarına canı-gönülden katıldığı **ERNK'yi Destekleme ve Tanıtma Kampanyası**, yürüyüş propagandası ve hazırlıklarıyla en güçlü seviyeye çıkarılmış, dağıtılan yüzbinlerce bildiri ve asılan afişlerle yoğun bir propaganda zemini yaratılmıştır.

....

Duisburg: Federal Almanya çapında düzenlenen ERNK'yi destekleme yürüyüşü ve mitingi, 18 Mayıs Cumartesi günü Duisburg kentinde gerçekleştirildi. Toplanma alanına gelen ve haykırılan slogan, gösterilen coşku ile alanı bayram yerine çeviren Kürdistan halkının birlik ve savaş örgütü olan ERNK'yi desteklemek ve Cephe'nin gücünü dosta-düşmana göstermek için bir araya gelen kitleler ellerindeki PKK, HRK ve ERNK sancak ve bayraklarıyla ve haykırdıkları **"Bijî Partiya Karkerên Kurdistan", "Yaşasın KUKC", "Bijî Serok Apo!"** sloganlarıyla eylemci ve direnişçi güçlerini bir kez daha gösterdiler.

Oldukça düzenli ve disiplinli bir şekilde yürüyüşe geçen kortej, yürüyüş boyunca canlı ve dinamik bir şekilde hareket etmiş, gür sesle haykırılan sloganlar ortalığı çınlatmıştır. Önderliğe, mücadeleye ve ulusal bağımsızlığa olan bağlılığını bir kez daha dile getiren Kürdistanlı emekçiler, mezhep, din, dil ve aşiret ayrımı yapmadan, Cephe esprisine uygun tarzda kaynaşmış ve kardeşcesine sergilenen yürüyüş eyleminde ulusal bütünlüğe verilen önem bir kez daha ispatlanmıştır.

3000'i aşkın Kürdistanlı emekçinin katıldığı yürüyüş kitlenin kendiliğinden sağladığı örnek bir disiplinlilik içinde gerçekleştirilmiş, miting alanında ise **coşku doruğa vardırılmıştır.** Cephe'nin anlam ve önemi üzerine yapılan ve UKM'ne yönelik saldırıları da dile getiren siyasal konuşmanın ardından, FKBDC temsilcisi söz alarak, ERNK ve PKK ile dayanışma içinde olduklarını vurgulamıştır. Kitlenin ilgiyle izlediği siyasal konuşmalardan sonra ulusal kurtuluşçu kültür programı kitlelerin coşkusunu daha da artırmıştır. **Miting sonuna doğru yüzlerce yurtsever halaya kalkmıştır. Miting biti**mine doğru Cephe yemini tüm kitlelerle birlikte içilmiş, atılan savaş sloganlarıyla eylem sonuçlandırılmıştır.

Kürdistan halkı ERNK'ye sahip çıkıyor, bu bayrak altında savaşıyor

....

Fransa-Paris: 18 Mayıs günü Fransa'nın başkenti Paris'te yapılan yürüyüşe de 400 civarında Kürdistanlı emekçi kitle katılmıştır. Büyük bir coşku içinde geçen yürüyüş ve miting eylemi, Avrupa çapında başlatılan **ERNK'yi Tanıtma ve Destekleme Kampanyasının** bu alandaki doruk noktası olmuştur. Toplanma alanına gelen kitleler, alanı kızıla boyayan Cephe, HRK, ve PKK bayraklarıyla birlikte Cephe'ye ve mücadeleye çağrıyı içeren, direnişi destekleyen pankartlar taşımaktaydılar. Haykırılan sloganlarla da mücadeleye bağlılını dile getiren kitle, kortejin harekete geçmesiyle birlikte düzgün sıralar halinde ve sonuna kadar da disiplinli ve coşkulu bir şekilde yürümüştür. Miting alanında da düzenli ve disiplinli bir şekilde duran kitle, yapılan konuşmayı da sloganlarla desteklemiştir.

....

Fransa-Strasbourg: 18 Mayıs günü Alsace-Loren bölgesini kapsayan **ERNK'yi Tanıtma ve Destekleme** yürüyüşüne de 400'ü aşkın kitle katılmıştır. Yürüyüş ve miting esnasında gereken disiplinin ve coşkunun sağlandığı eylem başarıyla sonuçlandırılmıştır.

....

Hollanda-Den Haag: **ERNK'yi Tanıtma ve Destekleme Kampanyasının** sonuçlandırıldığı 18 Mayıs 1985 günü Hollanda'da da bir yürüyüş düzenlenmiştir. Yaklaşık 300 Kürdistan'lı yurtseverin katıldığı yürüyüş eylemi, izleyiciler tarafından güçlü bir şekilde desteklenmiştir.

* * * * * *

1985 NEWROZ'U HALKIMIZIN ULUSAL BİRLİK VE DİRENME RUHUYLA YAŞANDI

21 Mart 1985'de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin ilanı ile birlikte daha güçlü bir anlam kazanan Newroz, yoğun bir coşku ve ulusal kurtuluş savaşına aktif bir destekle kutlandı. Bu yılki, Newroz'ların anlamı çok farklıydı. Halkımızın tarihten silinmek istendiği ve bunun için de her türlü teslimiyet ve ihanetin dayatılarak, özellikle de Newroz'da egemen kılınmak istendiği bir dönemde, ERNK'nin ilanı ile tarihsel direnme kararı**nın verilmesi sonucu geliştirilmek** istenen bu oyuna karşı da gerekli cevap en kahredici bir biçimde verildi.

Teslimiyetin egemen kılınmak istendiği bugünü bir atılıma dönüştüren PKK, Cephenin ilanı kararıyla Kürdistan halkını buna seferber etmenin tarihsel adımını da **atmıştır. Teslimiyetin kahredildiği bir direniş günü olan Newroz**, Kürdistan'da, Oradoğu'da, Avrupa'da kutlanıldığı diğer tüm yerlerde Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne kavuşmanın sevincinin dile geldiği devrimci-direniş mücadelesine bağlılığın bir kez daha kanıtlandığı alanlar haline gelmiştir.

Newroz'u, Cephe'nin ilanı ve Bahar Atılımı ile karşılayan Kürdistan halkının mücadelesini engel**lemek için, gerek sömürgecilerden** ve gerekse sicilli-sicilsiz işbirlikçi uşaklarından olsun gelişen yoğun saldırı ve komplolara tanık olundu. Sömürgeci-faşist cunta, özel savaş, kontgerilla faaliyetlerini kuralsız bir biçimde geliştirip, pişmanlık yasasını gündemleştirdiği bir dönemde, Avrupa'lara tünemiş ve Kemalizmle işbirliğinde bir hayli ilerleyen Kürt küçük-burjuva işbirlikçileri ve inkarcı sosyal-şoven güçlerin de yoğun saldırıları gündeme geldi. Adeta hepsi elele vermişcesine, halkımıza Bahar Atılımını yaşatmayacaklarını belirtiyor ve devrimcileri PKK'den, HRK'den ayrılmaya "boş yere canlarını tehlikeye atmamaya" çağırıyorlardı. Cunta bunu televizyondan, basından işlerken, bunlar da dağıttıkları bildirilerde 3-4 sayfayı geçmeyen paçavralarında dile getiriyorlardı. Cunta, bu hedefine ulaşmak için nasıl her yolu kendisine mübah sayıyorsa, çoktan kendilerini pazar**lığa çıkaran bu güçler de, en onursuz** ve en alçak yöntemlere başvurarak, adi propagandalar geliştirmeye başladılar. Tabi, Avrupa'lı dostların "gösterdikleri ilgi ve yardım da" gözardı edilemez. Bir yerlerden yönlendirildikleri, ağız birliği etmişcesine papağan gibi aynı şeyleri tekrar etmelerinden açıkça anlaşılan bu güçlerin, komplo ve saldırılarının tam da halkımızın, yüzyılların köleliğini yıkmak için tarihi bir atağa kalktığı bir döneme denk getirilmesi tesadüf müdür? Bunları tanıyan veya tanıma fırsatı bulan okurlarımız cevap vermekte güçlük çekmeyeceklerdir. Benzer saldırıla**ra biz 78'lerde, 79'larda ve daha** sonraki yıllarda da karşı karşıya gelmiştik.

Saldırıların bu derece pervasızca geliştirilmesine ve alçakça komploların uygulanmasına rağmen kitlelerin, Cephe'nin ilanında somutluk kazanan Bahar Atılımının ve ulusal kurtuluş savaşının yanında yer almalarını engelleyemediler. İşte bu yılki Newroz'lar böylesi bir ortamda kutlanmaktaydı. Bir yandan karşı-devrim tüm işbirlikçileriyle birlikte, tarih mezarlığına gitmemek için yoğun bir saldırıya geçerken, bunun karşısında ise, halkının özgücünden başka desteği olmayan, kış şartlarının muazzam zorluğuna rağmen Bahar Atılımı ile şahlanan Ulusal Kurtuluş Savaşının öncü neferleri, PKK partizanları ve Kürdistan halkı bulunuyordu. Her iki tarafta kozlarını öne sürü**yor, yaşamak için büyük uğraşlar** gösteriyorlardı. Baharla birlikte atağa kalkan ulusal kurtuluş savaşçıları, sömürgecilerin tüm oyunlarını boşa çıkarırken, Kürdistan halkına da güven getirdiler.

Böylesi yoğun mücadelenin yaşandığı bir ortamda, düzenlenen Newroz gecelerinin kitlelerden gördüğü yoğun ilgi ve destek, HRK savaşçılarının yanında olunduğunun bir ifadesi de oluyordu. Avrupa çapında düzenlenen 15 gecede yaşanan yoğun coşku ve sevinç bu gerçeğin dile getirilmesinden başka bir anlama gelmemekteydi. ERNK'nin ilanı ve ardından geliştirilen devrimci-direniş eylemleriyle coşkunun daha ve yükseldiği Newrozlar, kitlelerin işbirlikçiliğe ve teslimiyete hayır diyerek direnişin yanında yer almalarının kanıtıdır. Her ne kadar, Avrupa'da gerçekleştirilen geceler de olsa, bu eylemlerde ifadesini bulan coşkunun, 15 Ağustos atılımının ardından, Bahar Atılımı ile gelişime hızından hiç birşey kaybetmeyen Ulusal Kurtuluş Savaşımızın bir yansıması olduğu açıktır. Burada yaşanan coşkunun aynı zamanda, Kürdistan'da halkımızın içine girdiği coşku da olduğu iyi bilinmek zorundadır.

Sömürgecilerin ve işbirlikçilerinin tüm karşı koyma çabalarına rağmen, engellenemeyen Newroz direniş gecelerinin tek tek değerlendirmesine yeniden girme gereği görmüyoruz. Fakat, kavranılması gereken bir noktanın açığa çıkarılması gerekmektedir. Newroz'u sadece "eğlenilmesi gereken" bir gün olarak lanse etmek isteyen küçük**burjuvaların tersine, halkımız bu** günü savaşın yükseltildiği günler olarak kutlamış ve bu anlamına sahip çıkmıştır. Sağdan-soldan devşirme güçlerle geliştiklerini ilan edecek kadar alçalan küçük-burjuvaların kofluğu ve nemenem şeyler oldukları, bu süreçte bir kez daha ortaya çıkarıldı. Direniş mücadelesinin kime hizmet ettiğini anlayamayacak kadar alçalan bu güçler, kendilerince uydurdukları çok açık **olan ve bir çocuğun dahi inan**mayacağı bazı olayları bahane ederek, direnişçi Newroz'lara gölge **düşürme çabası içine girdiler.**

Ama artık gerçekler suyun yüzüne vurmuştur. Bunu, yeniden batırma çabaları sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Halkımız 15 Ağustos eylemliliğiyle uyanmış ve gerçekten kendisi için mücadele eden gücün kimler olduğunu daha iyi kavramıştır. Bu gerçekler üzerinde oynamanın, tahrif etme çabalarının boş şeyler olduğu ortaya çıkmıştır. Bu nedenle daha öncekiler gibi, bu girişimler de sonuçsuz kaldı.

Bütün gecelere toplam 20 000 civarında bir kitle katılımı sağlamanın yanısıra, ulusal kurtuluş mücadelesine sunulan 23 bin 393 DM'lik bağışta kitlelerin desteğinin bir kanıtı olmuştur.

Uluslararası bir çok güç de, Newroz gecelerine katılarak, halkımızın yanında olduklarını, ERNK'nin ilanı ile birlikte içine girilen Bahar Atılımını desteklediklerini bizzat ifade ederek, dayanışmalarını sunmuşlardır.

Bahar atılımına yaraşır bir şekilde kutlanan Newroz direniş geceleri, Kürdistan emekçilerin, reformizme, teslimiyete ve ihanete karşı verdiği cevap, Ulusal Kurtuluş Savaşına desteklerinin ifadesi olurken, halkımızın ulusal bağımsızlığı ve özgürlüğüne verdiği değerin de kanıtı durumundadır. Hiç bir engelleme çabasının bu yoldan halkımızı geri çeviremeyeceği böylece bir kez daha gösterilmiştir.

85 Newroz'unu geride bırakırken, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kazandığı büyük atılımlarla geleceğe daha güvenle bakan, Kürdistan'lı emekçiler, ERNK bayrağı altında sıkı bir biçimde kenetlenerek, direniş mücadelesine artan bir oranda katılıp,desteklerini sunacaklardır. İşte, 1985 Newroz'unun bir kez daha ortaya çıkardığı gerçek budur.

***Yaşasın Direnişçi Newroz Geleneğimiz!**

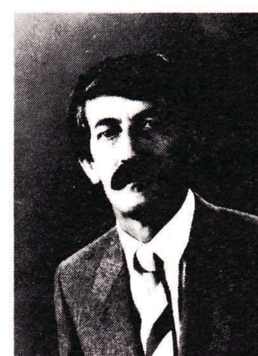
PROTESTO EYLEMLERİ YÜKSELİYOR İSVEÇ YÖNETİMİ KINANIYOR

Yurtsever Kürt avukatı Hüseyin YILDIRIM'ın tutuklanması ardından, ERNK Avrupa Temsilciliği konuya ilişkin bir bildiri yayınlayarak, Kürdistan, Türkiye ve Avrupalı ilerici, demokrat ve faşizme düşman bütün kurum, çevre ve kişi**leri, protestoları yükseltmeye ça**ğırmıştır.

Bu çağrıya uyan Kürdistan'lı yurtseverlerin geliştirdiği ve Avrupa kamuoyunda geniş yankılar uyandıran; gazete, radyo ve televizyonlarda haber olarak verilen eylemler şunlardır:

İsviçre; 24.5.1985'de Cenevre, Bern ve Basel'de protesto eylemlerini geliştiren yurtseverler, Basel'de İsveç Konsolosluğunu işgal etmişlerdir.

25.5.1985'de de Manhaim'de Af Örgütü'nün Kongresi salonuna gi-

ren Kürdistan'lı emekçiler, açlık grevine başlamıştır.

28.5.1985'de ise;

Paris, **Brüksel**, Den-Haag, Hamburg, Berlin, Frankfurt'ta bulunan İsveç konsoloslukları kalabalık Kürdistan'lı gruplarca işgal edilmiştir.

Aynı tarihte Hannover **İsveç Konsolosluğu önünde siyah çelenk** koyan kalabalık bir Kürdistanlı grup, protesto gösterisinde bulunmuştur. Bu amaçla aynı saatte **Münster WDR bürosu işgal edilmiştir.**

Yine, 29.5.1985'de Danimarka'daki İsveç konsolosluğu işgal edilmiş ve Bonn Büyükelçiliği önüne siyah çelenk konulmuştur.

Bu eylemlerin dışında, uluslararası bir çok ilerici kurum, parti, milletvekili ve demokrat şahsiyetin de, yazılı ve sözlü protestolarını yükselterek, İsveç yönetimini kınadıkları bildirilmektedir.

★

Sömürgecilerin Paniği, Halkımızın Moralini Yükseltiyor

HRK'nin ilanıyla, ülkemizde başlayan ulusal bağımsızlık savaşı, eski ile yeni, haklı ile haksız, devrim ile karşı-devrim arasındaki bir savaştır ve bugün de tüm acımasızlığıyla sürmektedir. Ama burada açık bir gerçek vardır ki, o da gelişmenin yiğit Kürdistan halkının haklı ulusal-devrimci savaşı ve mücadelesinin lehine ve faşist barbar Türk sömürgeciliğinin aleyhine bir gelişme olduğudur.

Bu arada şunu da belirtmek gerekir ki, sağlanan gelişme ve elde edilen mevziler, bazı çevrelerin sandığı gibi öyle güllük gülistanlık bir ortamda kazanılmamış, aksine zorlu, dişe- diş, başa-baş bir mücadele sonucunda kan, ter, barut, yoğun ve bilinçli bir uğraş içinde kazanıl[illegible] Kürdistan toprağında böyle boy vermiştir.

Bölgemiz Hakkari'de yürütülen devrimci faaliyetleri ve bu faaliyetlerle elde edilen kazanımları izah etmeye çalışırken, karşı-devrim güçlerinin de çabalarına, halkımız üzerindeki baskı uygulamalarına ve bizzat içinde bulundukları ruh halinin izah edilmesine de değineceğiz.

Faşist cunta, halkımızı yıldırmak, devrimci ulusal düşüncesinden uzaklaştırmak için elinden gelen bütün olanaklarını seferber etmekte, halkımızın yaşamını hergün bir işkence ortamına çevirmektedir. Bu baskı ve işkenceler ise, faşist cuntanın içini kemiren korkunun dışa vurmasından başka bir şey değildir. Cuntanın uygulamalarını çeşidine göre sıralayacak olursak, uygulanmayan yöntemin kalmadığını göreceğiz. Hergün yüzlerce masum insanımız yakalanarak en ağır işkencelere tabi tutulmakta, hiç yere aylarca zindanlarda bekletilmekte, sonunda da suçunu dahi öğrenmeden yeniden serbest bırakılmaktadır. Bu yakalama ve işkence olaylarını tek tek anlatma olanağımız olmadığından biz örnek olması açısından bir iki çarpıcı olayı anlatarak, bu uygulamalar hakkında genel bir bilgilendirme yapacağız. Bu hususta vereceğimiz iki örnekten ilki Hakkari şehir merkezinde işkence görmüş bir yurtseverin yaşadıklarını anlatmasıdır. Sözkonusu yurtsever kendisine ve tutuklanan yüzlerce masum insana yapılan işkenceleri şöyle izah etmektedir:

"Ellerimiz ve ayaklarımız sürekli kelepçeliydi. Gözlerimiz bantla kapatılmış mezarı andıran karanlık ve rutubetli bir hücreye doldurulmuştuk. Yemekler kişi başına günde yumurta büyüklüğünde bir parça ekmekten ibaretti. Kışın soğuğunda rutubetli ve beton zeminde yere serecek hiç bir şey yoktu. Ele geçirdiğimiz bir iki parça gazete kağıdını yere sererek üstünde oturuyorduk. Bulunduğumuz yer çok dar olduğundan birbirimize yapışık vaziyette durabiliyorduk. Uzanma imkanı da olmadığından çömelerek durmaktan ayaklarımız uyuşur, vücudumuz cansızlaşırdı. Tuvalete ise ancak 24 saatte bir kez çıkarılıyorduk. Kelepçelerimiz tuvalette bile çıkarılmıyordu.

Ağır işkence ve teslim alma çabaları hızla sürdürülürken birgün havada helikopterlerin dolaştığını duyduk. Helikopterler boş yere dolaşmadıklarından birşeylerin olduğunu biliyorduk. İyi niyetli olarak bildiğim bir askere dışarda nelerin olduğunu sordum. İlkin söylemekten çekindiyse de daha sonra, Çukurca'da Apocuların eylem yaptıklarını, çok sayıda askerin cenazesinin getirildiğini söyledi.

Bu olaydan sonra bize tam 8 gün yemek ve su vermediler. Açlık ve susuzluğun yanısıra dayak, tekmetokat, elektrik şoku gibi işkencelerle de büsbütün yaşamı bize zindan etmeye başladılar. Ölüm bu yaşamdan bin kat daha iyiydi. Ben eskiden de hapishanelerde kalmış, işkence görmüştüm, ama Hakkari zindanlarındaki uygulamalar gibisini görmedim. Ve görenin olacağına da inanmıyorum. Bu işkenceler anlatmakla izah edilemez. Ancak gören bilebilir."

Bir diğer yurtsever de Hakkari'nin Beytüşşebap ilçesinde tutuklanarak Şenyurt'ta 70 gün hücrede işkenceye tabi tutulmuştur. Bu yurtsever köylü de faşist uygulamaları şöyle anlatmaktaydı.

"70 gün boyunca gözlerimiz bantla kapatılmış vaziyette kaldık. Saçımız-sakalımız uzamış, birbirine karışmıştı. Bit, pire gibi haşarelerin kanımızı emmeleri sonucu halsiz düşmüş vaziyette, kir, ter ve yaralarımızda akan kan-irin kokusu içinde duruyorduk."

Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi, bu alanda da günlük tutuklamaların sayısını saptamak mümkün olamamaktadır. Halkı manevi baskı altına alarak gelişen mücadeleden koparma taktiği en şiddetli şekilde burada da uygulanmaktadır.

Köylere atanan öğretmen, imam ve muhtar gibi görevliler, kendi görevlerinden çok, Türk devletinin propagandasını yapmakta, halkı pasifize edebilmek için yoğun çaba sarfetmektedirler. İstisnasız her köyde yeni gelen Türk imamlar, ellerine Kur'anı alarak köylüleri yemine vermeye çalışmaktadırlar. Yeminler ise Kuran'a el basarak, *"eşkiyalara, teröristlere, bölücülere yemek vermeyeceğime, barındırmayacağıma, gördüğümde devlete haber vereceğime Kuran üzerine yemin içerim"* biçiminde yapılmaktadır.Ama bu yöntem de tutmamış, halkımız, sözkonusu yemini değiştirerek, *"Bu Kuran'la yemin içerim ki haksızlığa, zulme karşı duracağım"* veya *"Bu Kuran'la yemin içerim ki bu Kuran'dır"* şekline sokmuşlardır. Bazı yurtsever köylüler de hiç yemin içmemiş, bu uygulamayı protesto etmişlerdir.

Bir de son dönemlerde muhtarlarla sık sık toplantılar yapmaktadırlar. Her muhtara, köye gelip-giden mahkumların ve devrimcilerin adlarının yazılacağı defterler verilmiş. Defterlerin baş sayfasına da daktilo ile bir sayfalık yazı yazılmıştır. Yazının konusu ise devrimcilerin ihbar edilmesinin gerekliliğine ilişkindir. Muhtarların toplantılarının yanısıra, her köyde, köy ileri gelenleriyle de toplantılar düzenleyen sömürgeci yetkililer, halkı yalan ve demogijileriyle kandırmak, sindirmek istemektedirler. Geliştirilen progandalar şu noktalar da toplanmaktadır.

1- Hareketimiz kadrolarının kitlelere Ermeni olarak tanıtılması.

Bu tür bir propagandanın özellikle de Hakkari bölgesinde yaygınlaştırılmasının nedeni, geçmişte bu yörenin Partimizi yeterince tanımamış olmasıdır. Ama şimdi bu yöre de Hareketimizi yeterince tanıdığından bu çabalar boşa çıkarılmıştır. Sözkonusu Ermeni propagandaları ise daha çok, ülkemizde gelişen Ulusal Kurtuluş Savaşını gölgelemek, kamuoyunun dikkatini Ermeni sorununa çekmek amacıyla yapılmaktadır.

2- Bir diğer propaganda konusu da devrimcilerin dini tanımadıkları, inançsız oldukları biçimindeki propagandalardır. Sömürgecilerin bu demogojileri de etkili olamamış, halk sömürgecilere değil, Partimizin ideolojisine inanmıştır. Çünkü partinin düşüncelerini az da olsa öğrenen bir kimse bilir ki, Milli Demokratik Devrim stratejisine göre geliştirilen mücadelemiz saflarında her insan sömürgeciliğe karşı savaşabilir. Devrimin demokratik **yanında** ise, her insanın kendi dini inancında özgür olması, ezilenlerin, baskı altına alınanların bu baskıdan kurtarılması gibi maddeler vardır. Devrimimiz tüm ezilen ve çeşitli nedenlerle baskı altında tutulan insanlarımızın gerçek kurtuluşunu sağlayacak bir devrimdir. **Ülkemizde** tek bir halk yaşamadığı gibi, tek bir din de yoktur. Var olan dinlerin bile kendi içlerinde mezheplere ayrılmış olduğunu da bilmekteyiz. Müslümanlık, hıristiyanlık, yezidilik gibi dini inançların var olduğu Kürdistan'da bugün yaşanan çelişkiler devrimden sonra yaşanmayacak ve her birey inancında, ibadetinde de özgür olacaktır. Önemli olan esaret zincirlerinin koparılması, halkımızın tek bir bayrak altında özgür bir yaşama kavuşabilmesidir.

3- Sömürgecilerin halkımız içerisinde yaygınlaştırdığı üçüncü bir propaganda konusu da, her dürüst ve namuslu insanı tiksindiren ve adice geliştirilen mülkiyet konusundaki demogojilerdir. Devrimcileri karalayabilmek için haysiyetsizce sözler söyleyen faşist sömürgeci yetkililer, *"bir kimsenin evinin önünde bir elma ağacı varsa, niçin başkasına versin. Bacısı olan biri onu niçin başkasına versin"* biçimindeki sözlerle, halkta devrimcilere karşı nefret uyandırmak istemektedirler. Ama, halkımız artık gerçekleri görmüş durumdadır. Gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin, Kürdistan'da halkın şu anda içinde bulunduğu ve sömürgeciler tarafından yaratılan yoz ve çürümüş ilişkilere son vererek gelişmiş insani ilişkiler yaratacağı ve insanı yüceleştiren duygu ve düşünceleri topluma yerleştireceğini çok iyi kavrayan Kürdistan halkı sömürgecilerin demogojilerine karşı öfkesini her fırsatta dile getirmektedir.

Sömürgeci Türk devleti elindeki tüm olanaklara rağmen, Kürdistan'da istediği denetimi kuramamakta, tersine büyük bir panik ve telaş içinde bulunmaktadır. Heybetli görünen, ama kof bir yapıdan farksız olan ordusu ve "kahraman mehmetçik"leriyle de insanlarımızı ve doğamızı hükmü altına alamamaktadır. Özellikle son aylarda geliştirilen yoğun eylemler ve kitlelerin hızla mücadeleye katılma istemleri karşısında bu panik ve korkuları daha da artmış, kendi gölgelerinden bile ürperir hale gelmişlerdir. Ülkemizi cendere altına alabilmek için her stratejik noktaya kurdukları karakollar, şimdi kendi başlarına bela olmuş, ülkemizin her taşı, ağacı ve insanı onların içine büyük bir korku salan öcüler haline gelmiştir. Halkımızın dilinde alay ve eğlence konusu olan sömürgecilerin korku ve paniğini bazı basit örnekler vererek izah etmek de mümkündür.

15 Ağustos öncesi ve sonrasını kapsayan süre içinde, Hakkari yöresinde bulunan Payanis, Kotranis, Üzümcü, Zapbaşı gibi karakollarda bulunan kolluk kuvvetleri onbinlerce mermiyi boşa karanlığa sıkmış, bununla korkularını hafifletmeye çalışmışlardır. Var olan subaylar, terfiyelerini sökmüş, saçlarını asker saçı gibi 3 numaraya vurmuş, elbise ve keplerini de değiştirmişlerdir. Böylelikle devrimcilerin saldırılarından korunabileceklerini sanmaktadırlar. Bir yurtsever köylümüzün bizzat yaşadığı bir olayı anlatırsak sanıyoruz, sömürgecilerin içinde bulundukları ruh hali daha iyi anlaşılabilir.

Üzümcü karakoluna giden bir köylü, akşam olmasına rağmen karakolda hiç kimseye rastlamıyor. Yarım saat orada bekledikten sonra bazı kıpırdanmalar oluyor ve karakol çevresinde pusuya yatan askerler adamın yanına geliyorlar. Ona *"ne istiyorsun, seni Apocuların mı gönderdi"* deyince köylü şaşırıyor ve *"hayır, Hakkari'den geliyordum, köye girmek için izin almak için buraya geldim"* diyor ve komutanı soruyor. O esnada askerlerin içinden biri *"komutan benim ne diyorsun "* diye cevap veriyor. Şaşkınlığı bir kat daha artan köylü, askerlerden ayırtedemediği komutanın neden böyle yaptığnı anlayamıyor ve *"sizi ayıramadım, onun için sordum"* diyor. Ve neden böyle yaptıklarını sorduğunda da subay *"Apocular en çok komutanları vuruyor, askerleri fazla vurmuyorlar. Böyle giyinirsek, belki bizi de vurmazlar"* diyerek, bir gerçeği kendi ağzıyla itiraf ediyor.

Askerler geceleri hiç gezmedikleri gibi, gündüzleri de sivil ya da bazı devlet kuruluşlarının (YSE Kara Yolları vb.) arabalarıyla dolaşmaktadırlar. Askeri birliklerin bulunduğu yerlerin etrafına sayısız mevzi kazılmış ve kum torbaları yığılmıştır. Askerler her an hazır bulunmaktadır. Hakkari'de çok sayıda asker bulunmasına rağmen ayrıca bir tugay daha getirilmiş, ilçelerindeki taburlar alay haline, karakollar da tabur haline getirilmiştir. Askerler en modern silahlarla donatılmış orta otomatik tüfekler, havan topları, panzer ve helikopterlerle de takviye edilmektedirler. "Fiziki Engel" operasyonları için kar elbiseleri ve karda yürümek için hedikler getirmişlerdir.

Tüm bu teçhizat ve önlemler de Türk askerinin korkusuna çare olamamakta, en ufak bir olayda bile büyük bir korku ve panik yaşamaktadırlar. Hakkari şehir merkezinde devriye gezen bir inzibat erinin arkasına giden 10 yaşından küçük bir çocuk, askere kıpırdama deyince, askerin silahı bir yana kendisi bir yana düşüyor ve orada bayılıyor. Çevreden yetişenler askeri hastahaneye kaldırıyorlar ve ayıldığında komutanı *"sana ne oldu, niçin düştün"* diye sorduğunda asker, *"birisi bana 'kıpırdama!' dedi ve sonrasını hatırlamıyorum"* diye cevap veriyor. Bu örnek bile sömürgeci güçlerin içinde bulunduğu korkulu ruh halini izah etmeye yetmektedir.

Ayrıca sömürgecilerin hiç bir zaman duyurmadıkları üzerini kapatmaya çalıştıkları sayısız olay da yaşanmaktadır. Bundan kısa bir süre önce Hakkari devlet hastanesine Yüksekova'dan 4 asker cenazesi ile 2 yaralı askerin getirildiği öğrenilmiştir. Ancak olay titizlikle gizlendiğinden, nasıl öldükleri ve ölülerin rütbeleri öğrenilememiştir.

Faşist Türk ordusu içinde askerler arasında yoğun bir çelişkinin yaşandığı da bilinmektedir. Ordu da bulunan Kürt askerlere karşı yoğun bir baskı uygulayan faşist subaylar mücadelemizden duydukları korkuyu her fırsatta dile getirmekte, Kürtlere olan güvensizliklerini açıkça söylemektedirler. Ankara'da askerlik yapan Hakkarili bir yurtsever genç, 15 Ağustos eylemleri döneminde, ordudaki tavırların değiştiğini ve Kürdistanlılara karşı yoğun bir baskının uygulandığını söylemekteydi. Mücadelemiz geliştikçe, faşist Türk ordusunda bulunan Kürdistanlıların da tavır alacağından korkan sömürgeciler, daha şimdiden önlemler almaya başlamışlardır.

Bugün artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, sömürgeciler, istedikleri kadar plan ve taktik geliştirsinler, baskı yapsınlar, tehditler savursunlar. Kürdistan halkı uyanmıştır ve gerçek kurtuluşunun yolunu çok iyi görmektedir. En inanılmaz koşullarda bile görkemli direnişler sergileyen halkımız, hiç bir uygulamaya sessiz kalmayacak, gerektiğinde kitlesel eylemlerle de sömürgecilere karşı duracaklardır. Daha şimdiden buna başlanmıştır ve Maryunus köylülerinin direnişi de en belirgin örneği teşkil etmektedir.

Maryunus köyüne yerleştirilen komando birliklerinin halka karşı başlattıkları işkence ve insanlıkdışı baskılara, köylüler direnişle karşılık vermişler ve tüm köylü, köyü terkederek, komandolar buradan gitmeden köye dönmeyeceklerini söylemişlerdir. Bu beklenmeyen direniş karşısında şaşkına dönen sömürgeciler, çaresiz komando birliklerini köyden çıkarmışlar ve köylüler de evlerine dönmüşlerdir.

Yurtsever Kürdistan halkı, açılmış bulunan tarihi kurtuluş ve ulusal bağımsızlık yolunda, tüm baskı ve zorluklara göğüs gererek yürümekte ve zafere sonsuz bir inançla bağlı bulunmaktadır. Girilen yolda, bilinçle, azimle yüründüğü takdirde başarıya ulaşmak da mümkün olacaktır. Gerektiğinde kitlesel eylemlerle, gerektiğinde psikolojik-moral savaşıyla düşmanımıza amansız darbeler vurmanın zamanı gelmiştir. Açılan Cephe bayrağı altında tüm Kürdistanlılar, güç ve yetenekleri oranında mücadeleye katılmalı ve mutlu geleceği yaratmanın savaşımını vermelidirler.

-Yaşasın Halkımızın Şanlı Direnişi

Hakkari'den
bir PKK taraftarı

TÜRK FAŞİZMİNİ TANIMAK İSTEYENLER ŞU SATIRLARA BİR GÖZ GEZDİRSİNLER

15 Kasım 1984 günü sabah saat 4.5 sıralarında devrimciler de dahil tüm insanlar, sıcak yuvalarında uyuya kalan hayvanlar, bomba sesleriyle gözlerini açıyorlar sıcak uykudan, ve dört bir yandan duyulan, yeri göğü çınlatan şiddetli patlamalara kulak kabartıyorlardı. Neydi ne oluyordu? Bir cephenin kurulduğu, acımasız bir savaşın başlatıldığı kesindi. İyi ama dışta bir saldırı yöneltilmemişti. Türk ordusu nerde kime karşı savaşıyordu? Saldırı gecesi yüzlerce büyük yolcu otobüsü ve dingilli kamyonların asker dolusu Siirt'ten güneye doğru yol aldığını gören insanlar da aynı soruları soruyorlardı. Bunlardan birçoğu Suriye ve Irak'a ani bir saldırı yapılacağını tahmin ediyordu. Saldırının Eruh'a yöneltildiğini çok az insan kestirebilmişti. Havan topları ve roketler hedefini vurunca bu gerçeklik farkedilebilmişti.

Ama bu bir çılgınlıktı. Her devrimcinin başına bine yakın askerin gönderildiğine tarih hiç bir yerde tanık olmamıştı. Doğanın sessiz ve cansız varlıklarına karşı savaş açıldığı da pek görülmemişti. Görülen oydu ki, faşist Türk ordusu, vahşet köşesine az yer ayırmış diye tarihi suçluyordu. Ve oraya yeni satırlar sıkıştırmak için her türlü yasa ve kuralın sınırlarını çiğneyip geçiyordu. Kendisini, yüzüne geçirdiği demokrasi maskesiyle tanıyanlarla alay ediyordu. Tepeden tırnağa imha araçlarıyla donanan faşist ordu, bilinmeyen hedeflerin üzerine yürüyordu. Kime, nerde, nasıl darbe vuracağını kendisi de bilmiyordu. Yalnız kana susadığı, kan döküp can almak istediği her hareketinden belli oluyordu. Hedefine ulaşmakta sabırsızlanıyor, sabrı tükendikçe hırçınlaşıyordu. Her adımının bir başarısızlık ve her başarısızlığın da yeni bir darbe olduğunu gördükçe hiddetleniyor ve gözü dönmüşçesine saldırılarını arttırıyordu.

Her zaman olduğu gibi, ilk saldırılarını doğaya yöneltiyordu. Arabalardan inip köy ve köy çevrelerine yayılır yayılmaz, içinde devrimciler var diye, gördüğü her mağaranın içini roket ve lav mermileriyle cehenneme çeviriyordu. Sarp yamaçlardaki en küçük delikleri bile, ağır otomatik silahların hedefi durumuna getiriyordu. Görülen her çatlağa bir el bombası, girintili çıkıntılı taş yuvalarına birer roket savruluyordu. Ağaç toplulukları makinelilerle taranıyor, çıkılması zor olan dağlara havan roketleri yağdırılıyordu. Piyade birliklerinin üzerinde helikopterler uçuyor, ağzı yukarıya doğru olan mağaralar ve kuytu alanlar üstten helikopter tarafından bombalanıyordu. Bu yıldırım savaşı bir kaç köy ve dağ çevresiyle sınırlı olmayan, tüm Eruh'u ve Şırnak'ın bir bölümünü kapsamına alan çerçevesi geniş bir savaştı. Tüm köyleri, dağları, vadileri, ormanları, bağ, bahçeleri bir anda basarak, Partizanların manevra olanaklarını ortadan kaldırıp; panik ortamında ani ve seri bir saldırıyla varlıklarına son vermeyi planlamışlardı. O nedenle patlamalar hemen her taraftan duyuluyor, güçler tüm alana yayılmış bulunuyordu. Havadan eksilmeyen helikopterler hızı ve hareketliliği arttırmaya çalışıyor, muhtemel çatışmalara ani müdahale ve iz takip etmek için hazır halde bulunuyorlardı. Kendilerini zayıf hissettikçe güç takviye ediyorlar, kamyonlarla araç, gereç taşıyorlar, uzun menzilli topları getirip tüm alanı vurulabilecek noktalara yerleştiriyorlardı.

Onlar bombaladıkları mağaralardan çok sayıda partizan cesedi çıkaracaklarını, kuşattıkları her dağ ve vadide partizan gruplarını kıstıracaklarını sanıyorlardı. Canavarca yüzünü halka gösterip, halkı sindirip teslim alarak, Partizanları yalnız bırakıp yaşama ve çalışma koşullarını ortadan kaldırarak, iğrenç amaçlarına ulaşacaklarını, ölesiye korktukları tehlikeyi başlarından defedebileceklerini umuyorlardı. Büyük masraflar pahasına uygulamaya koydukları bu çılgınca plandan çok şeyler bekledikleri tanıtlanıyordu.

Ne yazık ki planlarının ne kadar mantıksız olduğunu, erişilmez amaçlar peşinde koştuklarını, faşist bir maceraya atıldıklarını, kendileri de idrak edebilecek kadar kötü sonuçlarla karşılaştılar. Bir kaç gün içerisinde personelde görülen yorgunluk ve acizlik, başgösteren hantallık ve isteksizlik, gelişen inançsızlık, korku ve tedirginlik, bu çabanın hiç bir anlam ifade etmediğini, her yönüyle devleti ve orduyu yıprattığını gösteriyordu.

Bu kötü çıkmaz katliam çetelerini öfkelendiriyordu. Hırçınlıkları arttıkça artıyordu. Başarısızlıklarının temel nedeni olarak gördükleri halk kitlelerine karşı kinlendikçe kinleniyorlardı. Halk ve insanlık düşmanı karakterlerini gizlemiyorlardı. Ağızlarından salyalar akmaya başlamıştı. Zehirini akıtamayan yılan misali, rahatsız olmaya başlamışlardı. Kendilerine darbe üstüne darbe vurarak perişan eden Partizanlara ulaşamıyorlardı. O halde, hiç olmazsa onlara destek sunan taraftarlarından hınçlarını çıkarmalıydılar! Bu amaçla saldırının üçüncü günü, Bnusra dağlarındaki çobanlar, havadan helikopter tarafından acımasızca bombalandılar. Bir çoban yirmi koyunla birlikte öldü. Bir gün sonra Niviyan köyü civarında Karadağ'da iki çoban ansızın kurşun yağmuruna tutularak ağır yaralar içerisinde dağda ölüme terk edildi. Bu çobanlar mutlaka Partizanları görmüş, onlarla oturmuş, konuşmuş ve bir parça ekmek vermişlerdi. Veya en azından onların yürüttüğü mücadeleye sempati duyuyorlardı. Bu da olmazsa, aynı soydan olmaları bombalanıp kurşuna dizilmeleri için yeterli bir kanıt değil miydi?

Ya ayaklarından ağaçlara asılarak, kalın dikenli ağaçlara bayılıncaya kadar dövülerek, cesetleri kan, yara, bere içerisinde ıssız dağlara terk edilen üç göçerin (yerleşik hayata geçmemiş çoban aşiretler) suçu neydi? Bu da sorulur muydu? Sürekli dağda olan insanların Partizanları görmemeleri mümkün mü? Kaldı ki o güne kadar görmemişlerse bile bir gün mutlaka göreceklerdi. Bu da ülkemizde Partizanlarla ilişkide olmak, onlara destek sunmak bir yana, onları görmenin, yada görebilecek pozisyonda olmanın bile ölüme varabilecek kadar büyük bir suç olduğunu göstermektedir!

Faşizm kana doymuyor. Dilediği kadar kan dökebilmek için hergün alçakça planlarından yenilerini halkımıza dayatıyor. Tıpkı köleler gibi her türlü hak ve özgürlükten yoksun olan, tamamıyla savunmasız bir durumda, insanlığın en büyük düşmanı faşizmin insafına terk edilen insanlarımız, her türden uygulamaya katlanmak zorunda kalıyorlar. Faşist Türk devleti, halkı sorumluluk altına sokarak tutuklamayı ve işkenceyi meşrulaştırmak ve ajanlığı geliştirerek devrimci faaliyeti zorlaştırmak için köylülere nöbet tutturmaya başladı. Her köyde onlarca köylü uzun ve soğuk gecelerde sabaha kadar nöbet tutmak zorunda kaldı. Ajanlarının bulunduğu ve nöbetin istenildiği tarzda tutulduğu köylerde ikinci adımı atarak, silah dağıtıp çete oluşturmaya başladı. Çeteciliği adım adım yaygınlaştırarak, tüm köyleri silahlandırıp, devrimcilerle köylüleri birbirine kırdırtmak istedi. Ama bir iki köyün dışında kalan diğer tüm köylerde nöbetin askere karşı tutulduğu, bu şekilde Partizanların daha iyi korunduğunu anlamakta gecikmedi. Her köyden bir grup insanın ismini yazmasına ragmen önce tereddüt içerisine girdi, daha sonra silah dağıtmayı bir süre ertelediğini açıklamak zorunda kaldı Spivyan (karageçit) ve Aval köylerindeki ilk çeteler de devrimci şiddetle dağıtılınca, bu her iki plan birden işlemez hale geldi. Sık sık yapılan muhtarlar ve azalar toplantısı, verilen öğütler, savrulan tehditler, ajanlığı geliştirme çabaları, her devrimcinin başına konan milyonlar, sonucu değiştirmedi. Eruh eylemlerinden sonra uygulamaya koyduğu sinsice planların ve haince çabaların, halkın yurtseverliği ve devrimcilerin yakıcı çalışmalarıyla boşa çıkarıldığını; tek dayanağı durumunda olan Spivyan (karageçit) milisinin kendi askeri

güçleriyle birlikte 8 Kasım eylemleriyle hezimete uğratıldığını gören Faşist Türk devleti, alanı tümden kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını fark etmeye başladı. Bu durumu içine sindiremedi, köpürerek kabına sığmaz oldu. Ve hemen ardından yukarıda bahsettiğimiz dizginsiz saldırıyı başlattı. Subaylar, *"burda bir olay olursa, devrimcileri görürsek, bu vadiyi bombalayarak yıkarız"* biçiminde halkı tehdit ettiler. Bu yapılanlar ve söylenenler sömürgecilerin yarasına merhem olmadı, tersine halkımızın kin ve nefretini daha da arttırdı.

Bu kadar düşman gücünün, Partizanlar ve halk üzerine gelmesine rağmen, devrimci faaliyet ve eylemler durmadan devam etti. Halkımız Parti için, ülke için ölümü küçümsedi. Birçok insan *"bir canım var, Partiye ve ülkeye feda olmuş, çok mudur? Bu kadar şehit olan, tutuklanan arkadaştan daha mı tatlıdır canımız? Gerekirse çocuklarımızla Partiye ve ülkeye kurban ederiz canımızı. Biz Kürdistan'ın kurtuluşunu görmesekte çocuklarımız görecektir. Çocuklarımız rahat yaşasınlar"* diyordu. Halkımız gerçeği gördükçe, bilinçlendikçe Partiye olan desteğini arttırdığı gibi, gün geçtikçe ve baskılar çoğaldıkça devrimci direnişçiliğini de arttırıyor. Hiç bir baskı ve işkence halkın ayağa kalkıp sömürgeciliğe karşı savaşımını engelleyemiyor.

● Kahrolsun Sömürgecilik!

● Direnmek Yaşamaktır!

● Yaşasın PKK Direnişçiliği!

● Yaşasın Hêzên Rizgarîya Kürdistan!

● Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi! (ERNK)

Murat

Urfa Yöresinde Sergilenen Oyunlar Boşa Çıkarılmıştır

Yeni dönem mücadelesine karşı sömürgecilerin tüm Kürdistan'da oynadığı oyun ve entrikalar ile yapılan baskılar sonuç vermediğinden, yeni yöntem ve taktiklerle savaşı devam ettirmektedirler. Uygulamaya sokulan bu taktiklerden bazıları Halfeti-Urfa yörelerinde de hayata geçirilmeye çalışıldı. Ama, sömürgecilerin karakterini iyi bilen halkımız bu tertiplere de kanmadı ve devrimcilerle daha yakından kaynaşma içerisine girdi.

Yeni uygulama şöyledir; daha önceleri PKK sempatizanı olduğunu tahmin ettikleri bir kişi ile soyadı Öcalan olan diğer bir kişiyi, haklarında ihbar olduğu bahanesiyle yakalamak isteyen sömürgeci kolluk kuvvetleri bu şahısların köyünü basıyorlar. Köye baskına giden sivil polis arabası ile yolda karşılaşan arananlardan biri, polisin kendi ismini sorması üzerine *"O benim"* diyor. Bunu duyan faşist polisler bu köylünün üzerine çullanarak, kendi ailesinin gözü önünde komaya sokulana kadar dövüyor ve daha sonra da arabaya koyup götürüyorlar. Aranan diğer kişi de o anda köyde olmadığından yakalanamıyor.

Yakalanan yurtseveri Yukarıgöklü köyünde üslenen askeri birliğin karargahına götüren sömürgeciler, burada işkencehane olarak kullandıkları ortaokul binasında işkenceye alıyorlar. Bu arada operasyona da devam eden kolluk kuvvetleri, yüzlerce askeri araç, binlerce asker ve sivil-resmi karışımı polis timleriyle Halfeti'nin Göklü, Ortayol, Durak, Seldek, Saylakkaya (Cibin) ve Ömerli köylerini sararak, geniş çaplı aramalara girişiyorlar. 19 Şubat'tan 21 Şubat'a kadar 2 gün-2 gece devam eden aramalarda ve yakalanan yurtsevere yapılan işkencelerde bir şey elde edemeyince de kademeli olarak geri çekiliyorlar. Kış mevsiminin en şiddetli dönemine denk gelen bu operasyonlarda da umduğunu bulamayan sömürgeciler, azgınca saldırılar ve hakaretleri de günlük uygulama haline getirmişlerdir. Köylere giren ve arama yapan askerler ise oldukça perişan bir durumdaydı. Bir an olsun soğuktan ve açlıktan kurtulabilmek için evlere giriyor, sobanın önünde biraz ısınıp, buldukları ekmek vb. şeyleri de ceplerine koyup çıkıyorlardı. Bu operasyonlarda bir köyde bulunan, aranan ikinci kişi, askerlerle konuşarak, neden bu karda kışta operasyon yaptıklarını soruyor. Asker ise bu soruya *"Bizi buraya getirenlerinde....., namussuzlar kendileri sobalı, yemekli, çaylı-kahveli arabaların içinde oturuyorlar, bizde üç gündür soğuktan donuyor, açlıktan kıvranıyoruz. İki arkadaşımız donarak öldü, iki-üç tanesi de hastahaneye kaldırıldı"* diye cevap verek, faşist yönetime karşı kinini ve öfkesini dile getiriyordu.

Operasyonun son gününde de bölgedeki tüm gücünü seferber eden sömürgeciler, Halfeti'den Fırat nehrine kadar tüm alanı kuşatmaya alarak son hamleyi gerçekleştirdirler. Tüm köylüleri de operasyona katarak, arazideki tüm taşları ters çevirip sığınak arayan sömürgeciler bir şey elde edemeyince çekip gittiler.

Köylerde sürekli propaganda yapan bölük komutanı ise bir konuşmasında şunları söylüyordu: *"Bize gelen ihbarlara göre yörede yeraltında kalan Apocuları Ömerli köyünden ....Öcalan ile, ... adlı kişiler besliyormuş. Fakat yaptığımız operasyon ve keşifler sonunda herhangi bir şey elde edemedik. .....Öcalan'ın arazisini de panzer ve tanklarla gezdik, ama herhangi bir ize rastlayamadık".* Genel operasyonun bitiminde ise, akşam saatlerinde bulunduğu sığınaktan çıkan bir devrimci, kendisini gören bir muhbir tarafından ihbar edilmiş ve sığınağı kuşatan sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından yakalanmıştır. Yakalanan kişinin aradıkları kişi olmadığını gören sömürgeciler de tüm hırslarını aranan devrimcinin ailesinden çıkarmışlardır. Daha sonra da Y. Öcalan'ın lise de okuyan oğlunu ve hanımını PKK'lilere yardım ediyorsunuz, diyerek yakalayan faşist kolluk kuvvetleri en adi küfür ve hakaretleri de bu masum insanlara yöneltmişlerdir.

Yakalanan kişilerden istedikleri bilgileri alamayan sömürgeciler bu sefer yeni bir operasyon düzenleyerek bölgeye yöneldiler. Getirdikleri ek takviye güçleriyle karadan ve havadan yoğun bir arama-tarama operasyonunu başlatan faşist barbarlar, devrimcileri defalarca kuşatmalarına rağmen yakalayamamış, üzerlerine gitmeye cesaret edememişlerdir. Bu da onların ne kadar kof bir yapıda olduklarını kanıtlamaktadır.

Sömürgecilerin "ihbar var" demeleri ise, gerçeklerden uzaktır. İhbar bahane edilmekte, yapılan baskılara kılıf olarak kullanılmaktadır. Asıl amaç ise bölgeye yığılan çok sayıdaki askeri güçle yörede faaliyet yürüten devrimcileri yakalamaktır. Ama şunu iyi bilmelidir ki PKK'nin yiğit militanları, sömürgeci oyunları boşa çıkaracak ve çabaları sonuç vermeyecektir.

Ben Kürdistanlı bir yurtsever olarak, tanık olduğum, bizzat yaşadığım bu olup bitenlerden sonra, şu kanaate vardım. Türk ordusu, uzaktan bakıldığı zaman tıpkı aslan görünümlüdür, heybetlidir. Fakat yanına yaklaşıldığında, içi çıkarılmış, gözlerinin feri kalmamış, ağzındaki dişleri dökülmüş bir aslan postu geçirilmiş, kartondan yapılmış bir oyuncaktan başka bir şey olmadığı anlaşılmaktadır. Devrimci faaliyet yürütenler ve yurtsever Kürdistanlılar, bilinçli, dikkatli ve hata yapmadan hareket ettikleri takdirde, sömürgecilerin tüm oyunları boşa çıkarılacak ve Türk ordusu içinde çıkamayacağı bir çirkefin içine düşecektir.

25 Nisan 1985
Bir PKK Taraftarı

Pişmanlık Yasası, TC'nin, PKK-ERNK Gerçeğine Dayattığı Provakasyon ve Hukuki Yenilgisinin Resmi İtirafıdır!

Baştarafı: 1. sayfada

Eğer itirafçılar diye tabir edilen, bir tabak mercimeğe kırk arkadaşını satmaktan çekinmeyen bir uşaklar güruhunun kontrgerilla uzmanlarıyla birlikte bir çok devrimcinin kanına girerek çoktan beri uyguladıkları ve sözünü çokça ettikleri, hatta 12 Eylül'ün hemen akabinde, "*herşeyi itiraf eder ve örgütümüzü dağıtırsak, bize af çoktan hazır*" diye allandıra ballandıra propagandasını yaptıkları istekleri yerine getirilecek idiyse, niye 5 yıl öncesinde değil, 12 Eylül rejimini ilk dönemlerinde çözmeye, çözülmeye örgütleri bitirmeye hizmet edeceği o dönemde değil de, örgütlerin büyük ölçüde ezildiği, sonuç alındığı, sözümona "*teröristlerin bir daha belini doğrultamayacağı bir noktaya getirildiği*"ni iddia edildiği bu aşamada, neden gündeme sokulmaktadır?!

Başta, "*eylem halinde iken, eyleme girmekten kaçınan, ihbar eden, silahlarını getirip teslim edenlere hiç ceza verilmeyecek.*" Geçmişte yüzlerce eyleme de katılmış olsa ceza vermeyecek bir biçimde yargılar taşıyan bu yasanın çıkarılması bugüne denk getirildi!

Rejimin, burada kendi kendisiyle korkunç bir çelişkisi, genelde ise devletin kendini inkarı söz konusudur. Oysa rejimin elebaşı, **faşist çetenin reisi Kenan Evren, daha** dün birçok eyleme adı karışanlar için, "*bunları asmayacağım da ne yapacağım*" diye avaz avaz bağırıyordu. Daha sonra bu eylemleri yapanlardan bazıları yakalandı, "itirafçılar" haline getirildi. Ve şimdi ise bu çete reisi pişmanlık yasasını imzalayarak bunları cezasız bırakıyor. Bir yönetimin kendi devletine ve rejimine karşı bu kadar alçakça bir duruma düşmesi, kendi aczinin, düşkünlüğünün, yenilgisinin acı bir itirafıdır. İşkenceye, her türlü maddi teşviğe bel bağladı olmadı. İç ve dış tüm dostlarını harekete geçirdi olmadı. Dize getiremediği PKK'nin şanlı devrimci direnişçiliğine karşı, tam da faşist bir rejime yaraşan, kendi kendisiyle çelişmesinin, kendi kendisine ihanetin açık bir belgesi olan bu yasa niye tam da bu döneme denk getirildi?

Evet önce de belirttiğimiz gibi yasa, herhangi bir yasa değil! Toplumlarda, devletlerde eşine ender rastlanan özelliklerle örülü bir yasa. Bu yasa karşısında rejimin bizzat en gerici faşist işbirlikçi örgütü MDP'-nin Bitlis Milletvekili Faik Tarımcıoğlu (ki kendisi İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı eski askeri savcısıdır) bile, "*bu tasarı muhbirlik ve provakasyon kokuyor*" dedi. Tasarı için görüşlerini açıklayan Tarımcıoğlu ayrıca, "*devletin cellatlık görevi yoktur*" dedi. Tasarıyı hazırlayanların bakış açısını beğenmeyerek şunları ekledi: "*Bu tasarı hazırlanmadan önce ben, bir kanun* ***teklifi verdim. Teklifimde de suç*** *işleyenlerin nedamet duyarak itirafta bulunmalarını teşvik ve suç işleyenlerin topluma kazandırılmaları amaçlanıyordu. Devlet suçluyu iyiye götürücü bir fonksiyonda bulunmalıdır. Bu tasarı ise muhbirliğe prim veriyor. En çirkin olay bu. Ayrıca tasarı provakasyona yol açabilir. Örgütlerin içine sızan provakatörler suç işletmeye azmettirip sonra da yapılanları itiraf ederler ve kanundan yararlanıp dışarı çıkarlar*" (Hürriyet 17 Nisan 1985) Evet "pişmanlık yasası"nın bu hain işbirlikçi Kürt mimarları bile bu açıklamalarıyla Türk devletinin nemenem bir olgu olduğunu açıkça sergilemekte, bizim önerimiz daha "insaniydi" diyerek şaşkınlıklarını gizleyememekteler. Ama Türk faşizminin en veledizne evladı olan uşak Türk basını, yasanın dayandığı temeli, hedefini, özellikleri açıklamıyor, izah etmiyor. Oysa, 12 Mart döneminde Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının 4.1.1972 tarihli duyurusunda, "*Arananları ihbar edenlere 100 bin lira verileceği*" haberini İsmail Cem, "**Ahlakın Ahlaksızlığı**" olarak, "*12 Mart'ın adalet ve insan anlayışı, demeçlerde yer alan «ahlak» kuramcıklarının ardında, Türkiye'de insan ölçüsünün, ahlak ölçüsünün yıkımını getirmiştir. Türkiye, hiç bir döneminde 12 Mart'taki kadar düşük bir yerde olmamıştır. Dönem, insanları birbirini satmaya, kendilerini satmaya ve ülkelerini satmaya yönlendirildikleri, bilinçli bir beyin yıkama operasyonuyla şartlandıkları yılları kapsar... «muhbir vatandaş» tanımı, 12 Mart'ın üründür. Bir insanın ötekini ihbar etmesi gibi daha ilkokul sıralarında «kalleş» deyimiyle küçümsenen bir davranış, 12 Mart'ın en yücelttiği değerler arasındadır*" diye yorumlamıştı. (Tarih Açısından 12 Mart, İsmail Cem, syf: 487) Ama bugün aynı basın "dut yemiş bülbüle" dönmüştür. "*Sadece örgütlerini yıkana af var, silahını teslim edene af var, suçunu önceden itiraf ederse çok, yarıda itiraf ederse daha az, sonra itiraf ederse biraz af var*" gibi yasanın gerçek özünü görülmemiş entrikavari yöntemler ve demogojik laflarla örtmeye çabalamaktadır.

Avrupa burjuva demokratları çok önce daha bu yasanın çıkarılacağını duydukları zaman, "*yüz karasıdır*", "*utanç verici birşey*" diye nitelendirmişlerdi. Barış Derneği ve DİSK davalarında dürüst burjuva demokratlarının bile idamla yargılanarak herbirine 10-15 yıl ceza verilmesine karşılık, idamlık olan "teröristleri" "itirafçı" oldu, örgütünü ele verdi diye affedeceksin, böylesine düşkünlük, böylesine yüzkarası olmaz deyip bu durumu protesto etmişlerdi. Ama bilmiyorlar ki bu, en son Türk devletidir. İnsanlık tarihinden süzüle gelen barbarlığın bu en alçak ve son devletidir. En olmayanı insanlık için yüzkarası olan yasa yapan, her türlü tedbir, emir ve uygulamada kendisini sonsuz özgür hisseden, günümüz dünyasında faşist rejimi geliştirmede Hitler'i bile geride bırakan bu pervasız rejimin, her şeyi yapabilecek örneği ya hiç görülmediği ya da az görüldüğünden pek anlaşılmamaktadır, veya pek anlaşılmaya gelmemektedir. Ama gerçek budur.

Siyasi, Askeri ve "Hukuki" İflasın Eşiğinde Başvurulan Son "Koz"

O halde kısaca böyle tanımlayabileceğimiz bu yasanın içeriği konusunda ne belirtilebilir?

"*Af, günümüze dek çok sık başvurulan bir yöntem oldu. Bu konuda Türkiye Cumhuriyeti kadar bu yönteme başvuran ülke sayısı zannederiz çok değildir*" (İstiklal Mahkemeleri, Dç. Dr. Ergün Aybars, syf: 409) Bu sözler, Türkiye'de bir "bilim" adamınındır.

Ama herşeyden önce bu yasa, TC tarihinde sık sık veya arasıra çıkarılan af yasalarından farklı özellikler taşımaktadır. Gerek M. Kemal döneminde, gerek daha sonraki dönemlerde, ister "adi" isterse siyasi "suçlar" için, hatta "devletin bütünlüğüne, devlete karşı terörist suçlar" da dahil çıkarılan af bu nitelikte değildir.

Bu dönemde çıkarılan af yasaları, daha çok devletin baskı politikasının hakim olduğu, karşısındaki gücü tamamen ezdiği, sonuç aldığı, zindanlarda da epey çürütüp geriye posalarını bırakarak af dileyen ve böylelikle devlete daha iyi hizmet edeceklerini söyler duruma getirdikten sonra çıkarılmışlardır.

Örneklendirmek gerekirse cumhuriyetin **çeşitli yıldönümlerinde** olsun, veya çeşitli siyasal davaların sonuca bağlandığı ve devletin galip geldiği durumlarda olsun, hatta daha önceleri özellikle Abdülhamit döneminde yurtdışında aleyhteki siyasal faaliyetlerden caydırmak için geliştirilen af, hep devletin başarıya ulaşması temelinde gerçekleşmiştir. Bu nitelikleri ile geçmiş af yasaları, TC'nin yenilgisinin, aczinin değil, başarısının bir göstergesi **olmuştur. Halbuki, bu yeni pişmanlık** ve provakasyon yasası, başarının değil bir iflasın göstergesidir.

Özünde bir af yasası değildir. Adı üstünde pişmanlık ve provakasyon ile mevcut bir örgütlenme çökertilirse affın söz konusu olabileceğini hükme bağlıyor. Ondan da öte bu yasaya bir siyasal mücadele silahı olarak, karşıdaki bir gücü çökertmek amacıyla bir iş gördürülmek isteniyor. Bu amaca ulaşmak için dönem ve koşullar iyi hesaba katılarak geliştiriliyor. Bundan dolayı bu özellikleriyle geçmiş af yasalarından çok farklı olduğu hemen göze çarpmaktadır.

Biraz daha yasanın geliştiği ortamı irdelersek, yasadan uzun süre bahsedilmesine rağmen hemen çıkarılmadığını görürüz. Buna taktik icabıdır denilebilir. Fakat işin biraz da öze ilişkin yanı var. Gerçekten de 12 Eylül faşist rejimi başarıya ulaşması halinde bir af'a çoktan hazırdı. Özellikle devletin birlik ve bütünlüğüne karşı sol'un bir tehdit oluşturmaması, Türkiye'de sol'a damgasını vuran eğilimin reformist ve uzlaşıcı niteliği ile fazla gelişememesi, ayrıca 12 Eylül faşist rejiminin tutuklamalarla dağıtarak, yargıladığı bir çok gücü teslim alması, bunun böyle olduğunu göstermektedir. Hatta bu yasaya resmi nitelik kazandırmaya bile gerek duymadan "pişmanlık ve itiraf" temelinde bir çok örgüt temsilcisiyle anlaştı. Ama bu uygulamaya, sol bir nitelik kazandırmaya bir türlü yanaşmadı. Peki niye tam da bu dönemde hem de yasa seviyesinde bunu yapıyor?

Af meselesinin yıllarca kamuoyunda bir ileri sürülüp bir geri **çekilmesinin altında ciddi bir siyasal** neden vardır! O da 12 Eylül rejiminin başarıya ulaşamamasıdır. 12 Eylül rejimi özellikle PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen Ulusal Direniş Mücadesinin tam bastırılamamasını da gözönüne getirerek görülmemiş bir işkence tufanı ortamında, yüzbinlerce tutuklunun sesi feryad-ı figan dünyayı sararken, çıkarılacak bir affın aleyhlerine işleyeceğini bildiği için buna yanaşmamış, kendi siyasal yenilgisini hazırlamak istememiştir. Bu anlaşılır bir şeydir. Ama daha sonra bizzat faşizmin yardakçısı başbakanın "*önce af yasasını değil de pişmanlık yasasını çıkarmak gerekir. Bu çok ivedi çıkarılması gereken bir yasadır ve parlamento tatile girmeden mutlaka çıkarılması gerekir*" diye köpekçe bir itirafta bulunması, bir gerçeğin kabul edilmesidir. O da şudur: Yasa, gerçekten af için şart olan siyasal rejimin tam başarısının oluşamaması nedeniyle, önce af değil "pişmanlık yasası" olarak, karşısındaki gücü, görülmemiş vaatler karşılığında teslim almaya, dağıtmaya zorlama biçimini almıştır. Bu niteliğiyle milletvekili bayın söylediği gibi bu, devletin provakasyona yasal kılıf geçirme yasasıdır. Ve bu özelliğiyle de kontr-gerillayı meşrulaştırma yasası olmaktan başka bir anlama sahip değildir.

"*...Metris Cezaevinden bir hükümlünün yolladığı yazılı önerilerde, gençliğin bu batağa bir daha düşmemesi için neler yapılması gerektiği, gayet ikna edici ve rasyonel bir biçimde ortaya atılmıştır. Hem de bu batağa düşmüş olmanın pişmanlığını acı şekilde çeken hükümlüler tarafından...*

"*Mahkumlar arasında bunun bir savaş olduğu, savaşı teröristlerin kaybettiği Türk devletinin ve Türk halkının ordusuyla bütünleşerek, dış mihraklardan körüklenen ve yalnış yola sürüklenen teröristleri kesin olarak yendiği ve savaşın marksistler tarafından kaybedildiği bu video-teyp mülakatlarında açık bir şekilde belirtilmiştir. Örgütlerin dağıldığı, toplumun kendilerinin karşısında olduğunun kesin olarak anlaşıldığı, halkın kendilerini desteklemediği ortaya çıktığı için, hapishanelerdeki bir çok teröristin derin bir nefis muhasebesi yaptığı ortaya çıkmaktadır...*

"*Bu olayların tekrarlanmaması, yenik düşen teröristlerin tekrar yüreklenmemeleri için nelerin yapılması gerektiği üzerinde de geniş şekilde durulmuştur...*" (Yeni Forum 1 Şubat 1985)

Aktarmadan da anlaşılacağı gibi, Adalet Bakanlığının bizzat yönettiği, "*teröristlerin rehabilitasyonu*" toplantılarında; başta ABD olmak üzere diğer ülkelerin polis merkezlerinin profesör ve her türlü işkence uzmanları ile tanınmış itirafçıların, ortaklaşa hazırlamış oldukları rapor ve belgelerin bu yasaya güya bilimsel temel teşkil ettiği iddialarının gazetelere yansımasından sonra bunun bir savaş aracı olduğunu anlamak hiç de zor değildir. –Ki basına çok az yansımasına rağmen–

Gerçekten de bu yasa siyasal başarısızlığın doğurduğu karışık bir ortam nedeniyle, siyasal başarı durumunda çıkarılan affın gerçekleşmemesi üzerine, bizzat rejimin **elebaşlarının da itirafından anlaşı**lacağı gibi acizliğinin bir ifadesi olarak başvurduğu bir siyasal mücadele aracıdır. Bu yüzden de rejimin yüz karası ve yenilgi belgesidir. Eğer böyle olmasaydı, çok iyi kullandıkları "hukuk" sanatları ile dünya ve Türkiye kamuoyunda daha yenilir-yutulur bir yasa çıkarmak, bu kırk haramiler açısından hiçte zor olmazdı.

Dünya ile alay edercesine bu yasayı savunması ve kontgerilla marifeti olan "özel savaş" yöntemlerini hızla parlamentodan geçirmesi, rejimin düşkünleşmesinden başka bir anlama yorumlanamaz.

Yasanın aynı zamanda TC gerçekliğini bir bütün olarak ele verdiğini görmek gerekir. Bu, TC'nin gerektiğinde nasıl gayrı-hukuki bir duruma gireceğini, hukuku kendi siyasal emelleri için kullanmaktan asla çekinmeyeceğini ve kendi yasalarını ne kadar çelişirse çelişsin sırf bir siyasal sonuç elde etmek için bir günde hem de parlamento eliyle değiştireceğinin de veciz bir belgesidir.

Sırf Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezebilmek için 125, 146, 163. maddelere giren suçları da yasa kapsamına alması, TC'nin amacına ulaşmak için hukukla istediği kadar oynamayı bir maharet saydığını gösterir. Halbu ki, yeni "Anayasa"larına göre bu maddelerden suçlular af kapsamına dahil edilemez. İşte bunun içindir ki adına af değil pişmanlık yasası denilmektedir.

Evet suçu bağışlıyor, ama bunun bir siyasal anlamı vardır. "Anayasa"larına ters düşmemek ve aslında kendi yasalarını bu kadar alçakça çiğneyen, dolayısıyla kendi "Anayasa"larına karşı suç işleyenler kendileri olduğu halde görüntüyü kurtarmak için pişmanlık yasası diyorlar. Tarihte hiç bir devletin ve yöneten hiç bir sınıfın bu kadar düşkünlük gösterdiğine rastlamak mümkün olmasa gerek. Kendi kendisini bile bu kadar aldatan, alçaklaşan, kendi kendisiyle çelişen sınıfın temsilcileri Kenan Evren ve Turgut Özal, Hitler'in bile çok ilerisinde bir örnek olsa gerek.

Daha dün rejimin başı bizzat "*af yok, asacağız*" diyordu. Peki be hey alçaklar! O zaman sırf sizin bu "itirafçılarınızın" canının hatırı için mi, bu kadar, TC'nin sözümona hukuksal temeliyle alay ediyorsunuz? Madem "Anayasa"nıza bu suçları işleyenlere af yoktur maddesini koydunuz, peki niye kendi "Anayasa"nızla bile alay ediyorsunuz? Niye bağışlıyorsunuz?

Evet bir "bağışlama" var, ama bu kılık kiyafetini, kimliğini, estetik cerahi ameliyatıyla fiziğini değiştirebilme gibi bu "itirafçıları" toplumun hedefi olmaktan kurtarma da dahil; hatta yurtdışında elçilik gibi yerlerde görev verme güvencesini de kapsayan, kendi devletinin varlığıyla bile çelişebilecek bir alçaklık düzeyinde. Peki, ama devletin bu kadar güçlü ve can bağışlayıcı ise, niye devletine karşı bu kadar suç işleyeni 'mükafatlandırıyorsun? Bunun siyasi bir amacı vardır. Bunun aynı zamanda kendi devletinizin haysiyeti ve kârı açısından bir izahının olması gerekir.

Ama bu faşist şebeke, gerçekten o kadar düşkündürki onun için önemli olan bir tek şey vardır. İnandırıcı olmasa bile, başlangıçta başarı şansı belli olmasa bile, eğer devrimci güce karşı biraz zarar verebilecekse o yöntemi kullanır. İşte bugün pişmanlık yasası biçiminde karşımıza çıkan şey aslında Türk faşizminin en gelişmiş mantığının ürünüdür. Hatta bunda o denli ileri gidilmekteki normal polisiye yöntemler yasa ilan edilmekte.

Yasanın bir diğer özelliğinin de provakasyonu teşvik ediyor olmasıdır. Bunu bizzat rejimin resmi temsilcileri söylüyor: "*Örgütlerin içine ajan sızdır, o örgütleri suç işlemeye teşvik et.*" Ajanlar, bunu rahatlıkla yapar. Daha sonra suçun içinde bulunanları ele vererek örgütün tepetakla dağıtılmasını sağlarsın. Bunun için de işbirlikçi 1-2 kişi yeter artar.

Ama bir devletin polisiye yöntemlere bu kadar bel bağlaması, bunları yasa haline getirmesi gerçekten ne görülmüş, ne de duyulmuştur. Söz konusu uygulamalar, zaten polis ve MİT tarafından yıllardır kullanılmaktadır. Peki bu, niye yasa haline getirilmiştir. Çünkü, TC için önemli olan biraz daha zarar vermektir. Bununla uşaklarına yasal güvence vererek biraz daha sonuç almak istemektedir. Amacı bu değil midir? O halde her türlü polisiye yöntemin kontrgerillaya sunmak için bir günde parlamentoya yollayarak yasaya dönüştürmekten kolay ne var. Hele bu devlet TC ve hele bu çeteler, TC'nin son temsilcileri faşist generaller ise, bundan kolay ne? Yeter ki biraz çıkarları olsun!

Evet, demek ki kendilerinin bizzat TC'ye giydirdikleri "hukuki statü" genel hukuk düzeniyle bu kadar kolay çelişebilmektedir. Daha ötesi bu "Anayasa"nın 12 Eylül faşist rejiminin en dar handikapını oluşturduğu açığa çıkmıştır. Zira rejimin faşist "Anayasa"sında bahis konusu olan maddelerden af yapılmayacağını hükme bağlamıştır. İşte burada pişmanlık ve provakasyon yasasının gerici sınıfların sık sık başvurdukları, adını değiştirince sanki özü de değişecekmiş gibi nemenem demogojik bir şa-

haserle karşı karşıya olduğumuzu görüyoruz.

Tasfiyeci Sol Bu Yasanın Mimarı ve Suç Ortağıdır

Yasanın diğer bir özelliği ise, tasfiyeci sol'la ilişkisidir. Yasa açıkça örgütünü tasfiye edenleri, yıkanları, dağıtanları kurtarmayı hedeflemektedir. Yasayla tasfiyeci sol arasındaki bu ilişki, en önemli noktadır. Çok iyi bilinir, genellikle ilk tutuklamalarda önce yoğun bir işkence, ardından itiraflar furyası gelir. Buna neden; *"örgütünü dağıt daha sonra af gelir kurtulursun"* umudunun verilmesidir. Özellikle Türkiye sol'unda yaygın olan küçük-burjuva zaaflar ile demokratik ve sosyalist hareket içinde egemen olan reformist sosyal-şoven eğilimin sınıf temelinin, devletin faşist baskı kurumlarını daha da geliştirmesi nedeniyle dağılmaya, çözülmeye, itirafa zorlanması sürecinin bu yasayla daha da hızlanacağı bilimsel bir gerçektir. Türkiye sol'unun sınıf temeli, ideolojik, stratejik yapısı böylesi bir yasanın iş görebileceğine dair düzenin resmi temsilcilerini hayli umutlandırmıştır.

Hele polisin son derece gelişmiş yöntemlerle elde ettiği görülmemiş itirafları ile ABD emperyalizminin Vietnam'dan Nikaragua'ya kadar tüm karşı-devrim faaliyetlerinin uzmanlarının, Şahin, Şemsi Özkan, Semir gibi provakatörlerin gazetelere, broşürlere yansıyan bildirimleri ve önerileri olduktan sonra örgütlerin dağıtılması açısından bu yasanın son derece elverişli ve faydalı hizmet göreceği sonucuna varılmıştır

Burada bu "itirafçı"ların söylediklerine göz atmakta fayda vardır.

"Terör örgütlerine bulaşmış olan ve hayli kabarık bir sayıya ulaşan insanlara yönelik izlenmesi gereken politika da önemli bir konudur... aksi halde bu insanlar dışarı çıktıklarında toplum ve devlet için tekrar problem olacaklardır.

"Örgütsel faaliyetlere katılanların, emniyette, cezaevlerinde, savcılıkta ve duruşmalardaki tavırları, mensup oldukları örgütleri, olumlu veya olumsuz etkileyeceği bir gerçektir. Örgütler de militanlara her şart ve durumda örgüt çıkarlarına uygun davranış içinde olmaları, örgüte zarar verecek tavır takınmamaları, örgüt hakkında bilgi vermemeleri telkin edilmektedir.

"Bunun aksi oldu mu, yani kişi yakalandıktan sonra devlete yardımcı bir tavra girdi mi, örgüt saflarında ideolojiye ve örgüte karşı güvensizlik yaratmakta ve dağınıklığa yol açmaktadır. İşte bu durumdan istifade etmek lazımdır.

"Örgütler, ihanetin yeri yoktur tezini işleyerek devletten yana tercihini yapan, örgüte tavır alanların itibar sahibi olamayacaklarını, hayatlarının hüsranla sonuçlanacağını telkin etmektedirler. Ve özellikle geçmiş tarihlerde Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde meydana gelen isyanlarda devletin safında yer alanların hüsrana uğradıkları propaganda konusu edilerek devlete karşı güvensizlik yaratmaya çalışmaktadırlar.

"Bizce; teröre karşı mücadelede en etkileyici yol, geçmişteki düşüncelerini redderek hayatları pahasına tercihini devletten yana yapan insanlara devletin sahip çıkmasıdır. Her insanın yaşamdan bazı beklentileri vardır. Devletin pişmanlık göstermiş olan terör suçlusu tutuklulara sahip çıkarak, bu kişilerin yaşamını düzenli bir şekilde organize etmesi, hem tutuklanan, **hem de tutuklanmayan** (abç) *örgüt mensupları üzerinde devletten yana tavır alma doğrultusunda özendirici bir eğilimin gelişmesinde etkili olacağı kesindir..."* (Şahin, Yıldırım vd. ortak açıklaması Tercüman 8.10.1983)

"Ancak PKK'nin çevresinde var olan korkunun ve moral bozukluğunun yerini bilinçli bir tepki gücü aldığında... varlığına son verilebilir. Özellikle sol hareketin (ve de devletin bn.) *dayanışma göstermesi durumunda bu durum daha da kolaylaşacaktır. PKK'yi çok iyi tanıyanlar olarak şunu kesinlikle iddia ediyoruz, bir PKK'liden ölüm korkusunu kaldıralım, onun PKK'ye duyduğu inancı da ortadan kaldırmış olacağız.*

"...Şimdiki çatlak, ufakta olsa PKK'nin mantığını gelecekte mezara gömecek bir nitelik taşımaktadır... Eğer kamuoyunun (yani devletin bn.) aktif desteği sürekli kılınabilirse... sonunu getirebilir. Bunun yerine getirilmesi için gerekli olan iç ve dış koşullar her zamankinden ***daha elverişli olarak mevcuttur...*** (Semir'in 16 Ağustos 1984 tarihli yazısı)

*"Güvenlik güçlerince sürekli olarak, takip edilmeleri sonucu dar bir sahaya sıkıştıklarını ve bazı çete mensuplarının yakalanması ile de panik içerisinde olduklarını, ...çete***lere vaadedilen hiç bir şeyin ger***çekleştirilmemesi nedeniyle, sempatizanlarının çetelere cephe aldığını ve bu durumun çete içerisinde kopmalara ve bölünmelere neden olduğunu...*

-Çeşitli nedenlerle çete içine düşmüş kişilerin perişanlık ve ümitsizliğe düştüğünü, **pişmanlık duyanların sayılarının arttığını,** (abç)

...Güvenlik güçlerinin, çete elemanlarını yakaladıkça çeteyi karamsarlığa ittiğini, devlete karşı gelmenin hayali ve imkansız olduğu inancının yaygınlaştığını, ifade etmişlerdir." (15.2.1985 tarihinde 8. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'nın açıklaması)

Görüldüğü gibi yapılan itiraflar, pişmanlık yasasına çıkarılmış birer davetiye niteliğindedir. Buna Türkiye sol'unun gerek cezaevlerinde gerekse dışarda takındığı tavrı da eklersek gerçek su yüzüne çıkacaktır.

Bu yasanın özellikle, ERNK adımının eyleme geçme hazırlıklarının biterek Kürdistan'da peş peşe şiddetli çarpışmaların cereyan ettiği Mayıs ayı gibi bir tarihe denk getirilmesinin nedeni, kontr-gerilla ve Özel Harp Dairesi'nin bu tarihi devrimci örgütleri çözme amacına daha uygun görmesidir.

Ve biz, yasanın çıkarılmasında tasfiyeci sol'un ve reformist sosyal-şoven eğilimin Türkiye'deki demokratik ve sosyalist harekete egemen oluşunun da özellikleri hesaba katılmıştır diyorsak bu bir gerçeğin dile getirilişidir. Tasfiyeci ve itirafçı sol kendisini pişmanlık yasasında seyrettiğinden, aynı zamanda bu yasanın kendisinin iyi bir aynası olduğunu da açıkça göstermiştir.

Ve biz, şimdi bu yasaya, özellikle hapishaneler başta olmak üzere, Şahin ve Yıldırımların eliyle Mazlum, Kemal, Hayri ve daha yüzlerce yoldaşımızın şahsında PKK'ye karşı yürütülen –ki, bunlar Serxwebûn'da sayısız mektuplarda dile getirildi– bir tas çorbaya 40 arkadaşını, bir can bağışına örgütü satma savaşının yasallaştırılmasıdır, dersek bu gerçeğin ta kendisi değil mi?

Yine Avrupa'da, görülmemiş bir isteri nöbetine tutulmuş 5'liler, 6'lılar, 11'liler, 16'lılar! bildirilerinde, *"PKK'yi iyi tanıyalım"*, *"PKK'ye karşı tavır almak yurtseverlik borcudur"* çığlıkları içinde PKK'nin nasıl yıkılacağı, zayıflatılacağı, çökertileceği üzerine toplantılar düzenliyenler! Kendinizi bu yasada, bir aynanın karşısındaki gibi net olarak görmüyor musunuz? İyi bakın, bu yasada kendi çirkin suratınızı görerek bin kez daha yerin dibine batmıyor musunuz?

Size sesleniyoruz! Bakın! 15 Ağustos şanlı atılımımız karşısında toplantılarda, dergilerinizde dile getirdiğiniz o teorileriniz, PKK'yi yıkma teorileriniz şimdi yasa oldu, görmüyor musunuz? Söylediklerinizle bu yasayı iyi karşılaştırın. Ne kadar benzer olduğunu eğer sizde bir ilkokul çocuğunun aklı varsa hemen anlayacaksınız. Ve şimdi soruyoruz, bu sizin, TC'nin bir velediznesi olduğunuzu göstermiyor mu? Utanmıyor musunuz? Bu yasayla eşgüdüm halinde kimlere karşı nasıl savaştınız? Bu yasa "anlı, şanlı" TC'nin 12 Eylül faşist rejiminin ve Amerikan patentli başbakanının kontrgerilla yasasıdır. Evet tasfiyeci sol! İtirafçıların ve sizin de inci gibi döktürdüğünüz yazılarınızı bir karşılaştırın ve cevap verin. Aradaki ilişki nasıldır? Görüyor musunuz? Anti-PKK'cilik, TC kuyrukçuluğu, insanı nereye götürüyor?

Evet rejim, hergün bağırıyor: *"Örgütünüzü, silahlı örgütünüzü çözün gelin, size af var"*! Ve işte size "af" çıktı. Görevinizi yerine getirdiniz, gidin. Çoğu içerde "kurtuldu". Şahin, Yıldırım "kurtuldu." Semir'i "kurtarmak" için sarfettiğiniz onca emeğinizin karşılığını şimdi görebilirsiniz! Gidin, TC, sizi kesinlikle affedecektir. Bunu hem de kendi "Anayasa"sını bile ihlal ederek başarınıza mükafat olarak yapmaktadır. PKK'nin şanlı mücadelesi, ERNK'nin şanlı ilanı sayesinde kurtuldunuz! PKK'nin varlığı size "af"fı çıkarttı.

"Ağacın kurd'u kendinden olur!" Siz de ağacın kurd'u gibi, devrim ağacını kemirip devirerek kendini şişiren kurt'lar gibisiniz. Pişmanlık yasası sizi böyle şişen kurt'lar haline getirdi. Girdiniz devrim ağacının içine, kemirdiniz ağaç kurd'u gibi, kemirdiniz devrimi ve KUKM'ni ve karşılığında pişmanlık yasasıyla bağışlandınız.

Ve bir kez daha tasfiyeci sol rezil ve sefil bir biçimde kendilerini egemen sınıfların izdüşümü içinde bulmu[illegible] nedenle ve çok haklı ola[illegible]ıyoruz. Ayrıca sadece bunları lanetlemekle kalmayarak böylesi bir sol'u, TC affetse bile biz affetmeyeceğiz! O bitmez tükenmez işkence ortamında devrimi yaşatan devrimci direnişçilerin feryatları mezara gömülse de onların yılmaz takipçileri ve savaşı devam ettiren devrimci direnişçiler olarak, tasfiyeci sol'un şefleri ve itirafçıların ele başıları ne kadar estetik ameliyat geçirirse geçirsinler ve dünyanın öbür ucuna, Amerika'ya da gitseler ellerimizi yakalarından bırakmayacak, mutlaka çekip hak ettikleri cezayı vereceğiz.

Yasanın Esas Hedefi ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'dir

Yasa, esasta ERNK adımını hedeflemiştir. Bu çok açıktır. Partimizin 13 yılı aşkın oluşumunun, teorik ve pratik hazırlıklarının bir sonucu olarak; ama aynı zamanda Türkiye demokratik sosyalist hareketinin özellikle de son yıllarının direniş pratiğinin en soylu temsilcisi olan Ulusal Kurtuluşçu Direniş pratiğimizin 1985 Newroz'unda, kendisini Cephe adımıyla resmileştirmesi ve bunu daha önceden TC tarihinde görülmemiş uzun vadeli bir direnişi ve şanlı 15 Ağustos HRK atılımı ile tüm dünya kamuoyuna ilan etmesini boşa çıkarmak, onu hedefine ulaşmaktan alıkoymak için bu yasanın bir savaş silahı olarak öne sürüldüğünü her dikkatli insan bile rahatlıkla anlar.

Kürdistan'da bilinir ki, kışlar çok şiddetli ve uzun geçer, karlar ancak Mart'ta erimeye başlar. Nisan'da hayat normale döner ve Mayıs'ta dağlarda hareket ve mücadele etme imkanı son derece elverişli olur. Partimiz, özelde yılın bu mevsiminin iyi bilinmesi, genelde kendi hazırlıklarının bir sonucu olarak, 1985'li yılların KUKM'nin en çok geliştiği, yenilgi kabul etmeyen, sürekli direnen hareketimizin şanlı gelişiminin devam edeceği yıllar olacağını açıklamıştı. Ve gelişmeleri düşman zaten iyi bilmektedir. Dolayısıyla yasa, bu şanlı adımı daha ete-kemiğe bürünmeden baskı ve işkence yöntemleri yanısıra bir de entrikavari hukuk yöntemiyle tasfiye etmek istemiştir dersek bir gerçeği ifade etmiş oluruz.

Gerçekten de 300 bini aşkın Türk ordusu kar-kış demeden karadan, havadan özel komando birlikleri ve zırhlı hehlikopterler eşliğinde dağ-taş, her deliği aradı ve bazı yoldaşlarımızı katletmeyi başardı. Baharla birlikte bunu daha da yoğunlaştırdı. Yakaladığı her bir kişinin yanına zorla 10 tane köylüyü de koyarak, *"işte 10'nun üzerinde terörist yakalandı"* diye televizyon programlarında saatlerce sergilediler. *"Yakalandılar"*, *"teslim oluyorlar"* buda olmazsa *"öldürdük"*, *"imha ettik"* çığlıklarıyla toplumun kulağı tırmalanarak ve neredeyse "başını uzatan teröristlerin" tekrardan ezildiği, bir daha belini doğrulta**mayacakları imajını yaratabilmek** için kamuoyuna sürekli propaganda yapıldı. Ve Genel Kurmay Başkanı Kürdistan'ı köy köy, kasaba kasaba, tarihte şimdiye kadar hiç bir Türk paşasının gezmediği yerleri bile uğrak yeri haline getirircesine, Yüksekova'dan Şırnak'a, Şırnak'tan Ergani'ye, oradan **da Bingöl'e kadar tüm Kürdistan'ı,** boydan boya tarayarak son gelişmelerin ardından bu yasa ilan edildi.

O halde son derece açıktır. Yasa şunu söylemektedir. Henüz eyleme geçmemiş olupta silahıyla birlikte teslim olanlar veya eylemi önceden haber verenler, ya da eylemi engellerlerse suçları ne olursa olsun affedilir. Evet açıkça silahlı direnişten, eylemden vazgeçenlere ceza verilmeyeceği vaadediliyor. Genelde Türkiye'de, özelde ise Kürdistan'da PKK ve ERNK dışında silahlı direniş yürüten örgütlü bir güç olmadığına göre, bu yasa anti-PKK ve ERNK **yasasıdır tespitini rahatlıkla yapabi**liriz. Geçmişte Almanya'da uygulanan yasa, anti-sosyalist yasa olarak ün yapmıştı. Bu kez Türkiye ve Kürdistan'da uygulanmaya sokulan bu yasa, anti-PKK ve ERNK yasası olarak ün yapmaya adaydır.

TC, Özel Harp Dairesinin uygulamalarını böylesi bir yasa ile taçlandırırken, şüphesiz bazı durumları gözönünde bulundurdu. Bu kış belliki çok sert geçti. Dağlardakiler açlar! Zaten köylerde yiyecek stok **ettirilmesi için gerekli tedbirler** alınarak tüm yiyecek maddeleri ve temel maddelerin alımı karneye bağlanmıştı. Kışın sertliği, koşulların ağırlığı ile hasta, zaaflı, zayıf, direnişçilikten kopmuş küçük-burjuva öğeler varsa, onları çözerek bu şanlı atılımı erkenden boşa çıkarmak için söz konusu yasa alalecele yürürlüğe sokuldu. Böylelikle dağda sıkışan militanların teslim alınmalarında bu yasanın adeta bir yemlik olarak kullanılmasını düşünecek kadar sefilleştiler. Bunda tabi bazı sefillerin provakatör ve itirafçıların da önerilerinin payı var. Hatırlanacağı gibi önceki bölümde Şahin, Semir vd. itirafçılardan alıntılar yapmıştık. Onlar bu açıklamalarında PKK'ye karşı nasıl savaşılacağı üzerine bugünkü pişmanlık yasasının teorisini yapmışlardı. *"Eğer devlet sahip çıkarsa"*, *"eğer bir PKK'linin üzerinden ölüm korkusu kaldırılırsa, zaten Apo'nun diktatörlüğü altında bunalan kadrolar hemen devlete sığınırlar"* diyorlardı. Bunu, yazılarında açıkça dile getirdiler ve bu görülmemiş yöntemlerle sol'a da taşırıldı, tartışıldı.

Evet, bu yasa, itirafçıların, provakatörlerin, tasfiyeci sol'un sözümona PKK üzerine "bilimsel" iyi tanıyalım yazıları ve özellikle Şemsi Özkan'ın mektuplarının veciz bir değerlendirmeleri sonucu ortaya çıktı. Form dergisindeki "terörizmle mücadele" veya "te**röristlerin rehabilitasyonu" yazı**larına bakılırsa gerçeğin böyle olduğu açıkça teslim edilecektir. O halde yasanın ERNK adımını hedeflediği, bunu engellemek için itirafçıların, kontrgerilla, Paul Henze ve CIA'nın Vietnam'dan beri çok iyi tanınmış uzmanlarının bilgileri ve önerileri göz önüne getirilerek hazırlandığı ve sonuç alınmak istendiği açıklığa çıkmıştır. Zaten yasanın özü de budur.

Hiçbir Provakasyon Halkımızı PKK-ERNK Etrafında Birleşmekten ve Savaşmaktan Alıkoyamayacaktır

KUKM, Kürdistan'da bir suç yumağı olan TC'nin varlığını, bir onursuzluk abidesi olan pişmanlık yasasıyla yargılamasını bilecektir. Çünkü bu yasa, onun tarih ve insanlık karşısında mahkumiyet belgesidir. Pişmanlık yasasının, TC'yi pişman olmaktan da, hatta olsa bile kendisini kurtaramayacağının, provakasyona resmen bulaşan bir devletin artık kolay kolay iflah olamayacağının anısal ifadesi olduğunu söylerken bu gerçeğe parmak basıyoruz. Onursuzluk abidesi olmak basit bir olay olarak değerlendirilemez.

Evet bu yasa, TC açısından; kendi hukuk ve anayasası ile bu kadar çelişmesi, ona karşı suç işlemesi ve hele Kürdistan'da bir suç yumağı olan varlığının bu yasa ile birlikte bir devletin acı bir yenilgi ortamına girdiğinin resmi bir itirafı niteliğini taşır.

Partimiz, Ulusal Kurtuluş Cephemiz ve Kurtuluş Birliklerimiz;

"Uygulanan yasaklara ve işkenceye karşılık direniyoruz. Parça parça da olsak faşist uygulamalara karşı çıkıyor, söylediklerini yapmıyoruz. Kitle olarak direnişimizi sürdüreceğiz" (Serxwebûn Sayı: 12)

"Düşman, vahşi ve acımasızdır. Reformist-teslimiyetçilerin ya da diğer türden uşakların söylediği gibi, onun insafına sığınmak kurtuluş olmadığından, devrimcilere düşen görev, artan bir kararlılıkla öne atılmak ve mücadele bayrağını daha da yükseltmektir. Türk sömürgecilerinin, özellikle PKK'yi ve onun önderliği altındaki halk kitlelerini hedef seçmeleri bir tesadüf değil, düşmanını iyi tanımalarından ötürüdür...

"Sınıf bilinçli bir proleter, şartlar ne kadar zor olursa olsun, komünizme, Partiye ve yoldaşlara olan güvenini yitirmez. Bir kaç kişinin öldürülmesi, yakalanması ya da Parti saflarına sızan üç-beş küçükburjuvanın inançsız ve kararsız tavrının Partiye ve diğer yoldaşlara mal edilemeyeceğini, emperyalizmin ve sömürgeciliğin taktiksel güçlerine rağmen, stratejik olarak zayıf olduklarını ve mutlaka PKK'nin doğru devrimci önderliği altındaki kitleler tarafından yenilgiye uğratılarak ülkeden atılacaklarını iyi bilir." (Direnmek Yaşamaktır syf: 63-73) emrini veren manevi komutanlarımız, Diyarbakır kahramanları ve direniş şehitlerimizin komutasında ülkemizin doruklarında görülmemiş bir savaşkanlıkla Türk ordusunu ve devletini bozguna uğratmasını bilecektir. Böyle bir yasanın ilanıyla TC'ye tarihte kendisinin itiraf ettiği ilk yenilgisini tattırdığı için, Partimiz haklı olarak gururlu ve kıvançlıdır.

★★★

Ortadoğu'da dağıtılan ve gazetemize de ulaştırılan "PKK Ortadoğu Temsilciliği" imzalı bu bildiriyi, yayın ilkelerimizin bir gereği olarak okuyucuya sunuyoruz

AÇIKLAMA

PKK'NİN 8 ÖNDER SAVAŞÇISI HAİNCE KATLEDİLDİ

Baştarafı: 1. sayfada

likçi hain Kürt çevreleri değil, aynı zamanda dost olması gereken güçlerde rahatsız olmakta, saldırgan bir konuma girmektedirler. Çünkü bu dost olması gerekenler "komünistlik" adına, faşist diktatör Saddam'la birleşerek halkımızın mücadelesini tasfiye etmekte, ve onunla birlikte halkımızı yenmenin, katliamdan geçirmenin planlarını yapmaktadırlar. Yine, bu dost olması gereken ve KUKH içinde bulunan güçler ise, yanlışlığı defalarca kanıtlandığı, halkımızı defalarca yenilgiye götürdüğü ve kanayan yaramız haline gelen iç çatışmalarla ulusal birliğimizi parçaladığı açığa çıktığı halde olumsuz ve yetersiz çizgilerinde ısrar etmektedirler. İşte, son olay dost olması gereken bu güçlerin zaaflarından ustaca yararlanmasını bilen ve adına KUK veya KUK-Sosyalist Eğilim, PPKK (Peşeng) ve tescilli ajan-provakatör Sami Abdurrahman'ın başını çektiği, Irak Kürdistan Demokratik Halk Partisi denilen, Türk devletinin, emperyalizmin ve Saddam'ın milisleri, çeteleri olan bu üç örgütün ortaklaşa düzenlediği bir komplo neticesinde gerçekleştirilmiştir.

Yukarıda isimleri belirtilen ajan-provakatör örgütlerin düzenlediği bu komplo, halkımızın umudu haline gelen Partimize ve onun en değerli varlıkları olan kadrolarına yönelik komploların ilki değildir. Daha Ulusal Kurtuluş Savaşımızı direniş temelinde yeniden yükseltmek için Orta-Kürdistan'da hazırlıklar yapmak üzere attığımız ilk adımlarla birlikte, Partimize çeşitli komplolar düzenlenmiştir. Bunun sonucunda, Ağustos 1982'de Partimizin değerli militanı Süleyman TUĞCU yoldaş katledildi. Yüz kişilik bir peşmerge birliği ile sınır geçişi yapmakta olan yoldaşımızın, Türk ordusuyla çıkan bir çatışma sonucu öldüğü belirtildi. Ancak, bu olayda hiç bir çatışma çıkmamıştı. Eğer çıksaydı, diğer güçlerin bu yüz kişilik peşmerge grubu içinde ölenler ve yaralananlar olurdu. Türk ordusuyla çıkan ve diğer güçlerin 100 kişilik peşmerge grubu içinde, Türk askerinin mermilerinin sadece bizim yoldaşımıza isabet ettiği iddialarının ciddiye alınabilecek bir yanı yoktur.

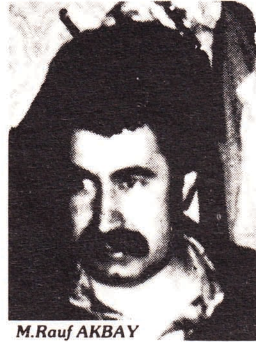
Yine, Partimizin II. Kongresi'nin aldığı kararları hayata geçirmek üzere 8 Kasım 1982'de ülkeye giriş yapan 8 değerli yoldaşımız da Hezil'de katledildi. Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Veysi ŞİMŞEK, Veysi HANTAŞ, Fuat ERTÜRK, Musa İLK, Hasan ÖZÇELİK, ve M.Beşir AKSOY yoldaşların yanısıra, KDP'li üç yurtseverin katledilmesi olayı da, Türk ordusu ile girilen bir çatışma olarak gösterildi. Halbuki, Türk sömürgecileri bu olaydan, cesetler su yüzüne çıktıktan sonra haberdar oldular ve herhangi bir resmi açıklama dahi yapmadılar. Oysaki sömürgeciler, bırakalım PKK'nin 8 kadrosunu, bir PKK'liyi yakaladığı veya katlettiği zaman bile anında radyo, TV ve gazeteleri vasıtasıyla alçakça propagandalara girişiyor, sıkıyönetim bildiriler yayınlıyor...

Mayıs 1983'te de aynı komplocu güçler ve onları koruyanlar tarafından yeniden körüklenen iç çatışmaları durdurmak, halkımızın kanayan ezeli bir yarasını bir nebzede olsa dindirmek ve yurtsever güçler arasında birliği geliştirmek için, Partimizin politikasını Güney-Kürdistan zemininde hayata geçiren halkımızın ve Partimizin önderlerinden PKK-MK üyesi Mehmet KARASUNGUR ve önder militan İbrahim BİLGİN yoldaşlar da bir komplo sonucu katledildiler.

İdris ÖKMEN

Aslında bu güçler, Hareketimize **karşı bu yönlü komplolar geliştireceklerini önceden de çeşitli** biçimlerde belirtmekteydiler. Gerek tek tek ve gerekse önceleri "5"li ve daha sonraları "11"li olarak bildiriler çıkarttılar; "PKK'yi Tanıyalım"başlıklı yazılar dağıtarak Partimize ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine en alçakçasına dil uzattılar. Hudut boylarında görevli Türk yetkilileriyle ve onlarla işbirliği halinde olan yerel otoritelerle görüşmeler yaptılar. 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımımız karşısında telaşa düşerek ve "sorumsuz eylemler" diyerek bildiriler dağıttılar.

M.Rauf AKBAY

Abdurrahman AYTEMİR

Bu saldırı güruhunun başına bu sefer Irak Komünist Partisi -IKP- geçti. Partimizi açıkça düşman ilan ederek, ne pahasına olursa olsun, tasfiye edeceklerini söylediler. MAZLUMLARI, KEMALLERİ, HAYRİLERİ zindanlarda katleden, Avrupa'da Partiyi emperyalizme satmak isteyen, Kenan Evren'in yeni faşist milis örgütünün ele başları Şahin-Yıldırım-Semir provakatörlerinin, mücadelemizi cephe gerisi Orta-Kürdistan'dan hançerlemek isteyen uzantılarını yanlarına alarak korudular. Partimize karşı savaştırmak istediler.

İşte, tüm bu çirkin emellerine, 8 önder savaşçı yoldaşımızı daha katlederek ulaşmayı amaçladılar. PKK'ye ikinci bir adımı attırmayacaklarını kanıtlamaya çalıştılar. Ancak, halkına ve şehitlerine bağlılığını defalarca kanıtlayan PKK'nin yürüttüğü bağımsızlık çizgisinden ne pahasına olursa olsun geri adım atmayacağını bu güçler bilmelidirler! Her zaman olduğu gibi, bundan sonra da PKK şehitlerinin kanını yerde bırakmayacak, ONLARIN ellerinden düşürmedikleri bağımsızlık ve özgürlük bayrağını daha da yükseltecektir.

Partimizin baharla birlikte başlayan ikinci adımını engellemek isteyen sömürgeci-faşist Türk devleti, askeri, politik ve diplomatik tüm gücünü seferber etmektedir. Bir tek arkadaşımızı yakalamak için bile, ordu gücünü harekete geçirerek geniş çaplı operasyonlar düzenliyor. Her birisinin başına milyonlarca para koyarak, resimlerini her tarafa asmaktadır. Güney-Kürdistan'daki hareket tarzımızı engellemek için tüm diplomatik ve hudut boylarındaki yerel işbirlikçi hain Kürtleri de devreye sokarak istihbarat gücünü kullanıyor. Faşist Türk cuntasının bu saldırılarına karşı direnerek, faşist ordu sürülerini büyük kayıplara uğratan Partimizin değerli savaşçılarından 20 dolaylarında yoldaşımız şehit düştü. Partimiz ile faşist Türk rejimi arasında böylesine kıyasıya bir savaşın geliştiği bir ortamda, haince düzenlenen bu komplonun, Türk devletine rahat nefes aldırabileceği ve ona büyük hizmette bulunacağı açıktır.

Son olay kısaca şöyle gelişmiştir: Yeni dönemde Partimizin önlerine koyduğu görevlerini gerçekleştirmek için Kuzey-Batı-Kürdistan'a gitmek üzere yoldaşlarımız yola çıkarlar. Duhok bölgesindeki bir köyden geçerken kendilerini I-KDP'li olarak tanıtan silahlı bir grupla karşılaşırlar. Bu silahlı grupla, arkadaşlarımız da dostuz dieyerek el sıkışıyorlar. Ancak, yollarına devam etmek üzere arkalarını döner dönmez arkadaşlarımız yaylım ateşine tutularak haince katlediliyorlar. Karşı taraftan ölenlerden birinin de Irak Komünist Partili -IKP- olduğu açığa çıkıyor. Bu durum dolaylı veya dolaysız olarak IKP'ninde bu komplonun içinde olduğunu göstermektedir.

Haince düzenlenen komploda şehit düşen 8 yoldaşımızın adları şunlardır: PKK-MK yedek üyesi İdris ÖKMEN (Mesut), bir dönem Avrupa'da ulusal kurtuluşçu-demokratik kitle faaliyetlerinin önder kadrolarından M.Rauf AKBAY, yine bir dönem Avrupa'da Ulusal Kurtuluşçu Kültür ve Sanat faaliyetlerinin sorumluluğunu yürütmüş **olan Celal ERCAN (Ozan Sefkan)**, Lübnan-Filistin direniş hattında 3 yıl kadar PKK temsilcisi olarak çalışan Abdurrahman AYTEMİR (Riyad), Abdulkadir GERGERLİ, Batman'lı Abdullah, Şervan ve Hazım yoldaşlardır.

Devrimci kamuoyuna ve halka açıklama yapmalarını istediğimiz güçlere şimdi soruyoruz;

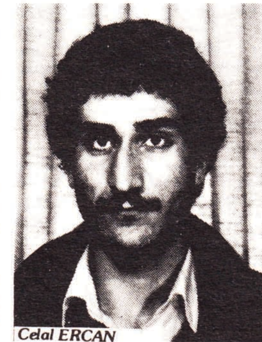
Irak Komünist Partisi: Tüm yaşamlarını görülmemiş zorluklara katlanarak, vahşi Türk sömürgeciliğine karşı savaşarak geçiren halkımızın bu değerli evlatları hangi ideolojik, politik ve hukuki nedenlerle katledildi? Vatan için canlarını feda etmekten çekinmeyen, bundan başka hiçbir düşünceleri olmayan bu yiğit insanların suçu neydi? Bu komployu düzenleyenlerin içinde sizde varmıydınız? Yoksanız, tasvip ediyormusunuz? Eğer tasvip etmiyorsanız komployu düzenleyen KUK, PPKK (Peşeng), Sami Abdurrahman ve diğer provakatör örgüt ve kişileri, ajanları neden hala kanatlarınız altında koruyorsunuz? Bu soruların cevabını verme sorumluluğunu kendinizde duyuyormusunuz? Yoksa duymuyormusunuz?

Irak Kürdistan Demokrat Partisi: Komplo, etkinliğinizin olduğu Duhok bölgesinde gelişti. Komplocular partinizin adını kullanarak 8 değerli yoldaşımızı katlettiler. Daha önceki komplolarda partinizin içinde hala örgütlü olduğunu söyleyen sicilli ajan Sami Abdurrahman tarafından aynı şekilde partinizin adı altında gerçekleştirildi. Bu ajan ve provakatörler halen IKP tarafından korunmaktadırlar.

Yurtseverlik temelinde ilişkiler içinde olduğumuz IKDP, kendi adını da kullanarak yoldaşlarımızı katleden bu ajan-provakatörler hakkında ne düşünüyor? Bunların CUD bünyesinde, komplo planlarını rahatça geliştirip uygulamalarına hala müsade edecekmi, etmeyecekmi?

Tüm bu sorulara, daha iyi ilişkiler geliştirmek istediğimiz IKDP tarafından, aramızdaki dostluk ilişkisinin ifadesi olan protokolun da bir gereği olarak, açıklık getirilmesini istiyoruz. Ayrıca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi saflarında gelişen olumsuzluklar üzerine birlikte yönelerek gidermeyi de umduğumuzu belirtmek isteriz.

Irak Kürdistan Sosyalist Partisi: Bu örgütün, Partimizin geliştirdiği mücadeleye "sorumsuz eylemler" ve "Türk devletini, ordusunu kışkırtıyor" değerlendirmesiyle zimmen "provakasyon" olarak de-

Celal ERCAN

ğerlendiren bir bildiriyi imzalayan 11 örgüt arasında imzası vardır. Partimizi tasfiye ve imha etmek için her türlü çabanın sarfedilmesi gerektiğini belirten ve açıkça savaş ilan edip, bugüne kadar Partimize karşı çeşitli komplolar düzenleyen en son olarak da 8 yoldaşımızın daha katledilmesine katılan ve aynı zamanda bu örgütün müttefiki güçlerden IKDP'yi de gerici ve paralı asker olarak değerlendiren "Peşeng" bu parti tarafından korunmaktadır. Partimizi tasfiye etmek isteyen ve Türk faşist devletiyle ilişkileri kanıtlanan bir-iki provakatör için fırtınalar koparan IKSP, 8 yoldaşımızın katledilmesi hakkında ne düşünüyor? Bu komployu düzenleyen ajan-provakatör örgütlerden biri olan "Peşeng"i himaye etmeye devam edecek mi?

Yine dolaylı da olsa kendisini ilgilendiren bu olaylar ve taraf olan bünyesindeki güçler hakkında CUD, herhangi bir açıklama gereğini duyuyor mu, duymuyor mu? Acaba CUD'da bizi düşman olarak görüyor mu?

Irak ve Güney-Kürdistan'ın Diğer İlerici ve Yurtsever Güçleri: Kuzey-Batı-Kürdistan'da sömürgeci faşist Türk devletine karşı, KUKM'ni silahlı direnme temelinde geliştiren PKK'nin 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımı ve diğer silahlı eylemlerini nasıl değerlendiriyorsunuz? Faşist Evren ve Saddam ittifakına karşı, Arap ve Kürt yurtsever, demokratik güçlerinin dayanışma ve ittifakını ısrarla isteyen Partimizin çabalarını nasıl buluyorsunuz? Partimizin ve halkımızın en değerli evlatlarına yönelik komplocu, tasfiyeci girişimlere karşı tutumunuz nedir?

Halkımız çağdan, dünya ve bölge halklarından soyutlanmış ve inkar edilmiş bir statü içinde yaşamaktadır. Ve buna karşı direnmeyi, insan olmanın vazgeçilmez bir koşulu olarak görmektedir. Partimizin, halkımızın bu doğal hakkını temsil etmekten başka birşeyi düşünmesi mümkün değildir. Hiçbir irade hangi gerekçeyle olursa olsun, halkımızın bu haklı kurtuluş iradesi karşısına çıkamaz. Yoldaşlarımız vatan uğruna en son nefeslerini verdiler, kanlarını damla damla akıttılar. Vatan şehitlerimizin ve halkımızın haklı olan bu isteklerine saygı duyulmasını istiyoruz. Bunun için de, halkımız ve Partimiz, kendisine karşı yapılan bu haksız, tehlikeli ve insanlık dışı tutumların terk edilmesini istiyor. Yapılanların hesabının verilmesini, ifade edilen dostlukların pratikte gerçeklik kazanmasini belirtiyor.

Partimiz, halkımızın bu kutsal iradesine ve kendi birliğine yönelen bu komploların hesabı verilinceye kadar, olayların peşini bırakmayacaktır.

Abdulkadir GERGERLİ

Hiçbir bozguncu, tasfiyeci ve komplocu çaba, halkımızın kurtuluş iradesini bükemez, Partimizin birliğini engelleyemez!

***Hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olamaz!**

***Yaşasın PKK!**

***Yaşasın ERNK (Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan)!**

7 Mayıs 1985
PKK Ortadoğu Temsilciliği

DUYURU!

Direniş şehitlerimizin mücadele ve anılarına İlişkin yazı ve değerlendirmeler "Serxwebûn Mayıs Özel Sayısında" okuyucularımıza sunulacaktır.

Tüm Pasifikasyon Uygulamalarına Rağmen Silahlı Direnişimiz Yükseliyor

Baştarafı: 1. sayfada

Tüm bir kış boyunca hareketi gözden düşürmek için çeşitli yalan propaganda ve demogojiler geliştirmenin yanısıra, provakasyon yöntemlerine de sarılarak, bunu gerçekleştirmek istemektedirler. Eylemlerin başladığı ilk günlerde, direniş hareketinin çabuk bitirileceği hesaplanarak, basın ve yayın kuruluşlarına verilen emirle şovenizmin körüklenmesine yoğun çaba gösterildi. Fakat gelişmeler değerlendirildiğinde bu yöntemin yarardan çok zarar getirdiği açığa çıkınca, derhal basın ve yayına sansur koydular. Bizzat Genel Kurmay Başkanı tüm basın ve yayın kurumlarını toplayarak, izlenen yöntemin yanlışlığı üzerinde durmuş ve bunun terk edilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Ertesi gün, daha önce sürekli bir biçimde gazete manşetlerinde verilen yeni Kürdistan seferi "Huzur ve Güneş Operasyonları", "mehmetçiğin kahramanlıkları" konularında tek bir satır bile yazmamaya, konuşmamaya başladılar. Birden böylesi bir tavır içine girerek, sanki hiç bir şey olmuyormuş gibi davranmaları, düştükleri siyasal yanılgının açık ifadesinden başka bir şey değildir.

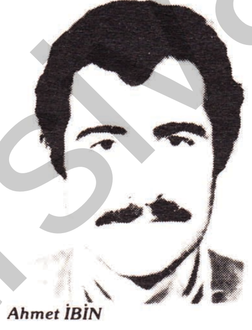
Sömürgeci faşistler, geçmiş terihe dayanarak, bu operasyonlardan sonuç alacaklarını sanıyorlardı. Gerek 1925 Palu-Genç-Hani isyanında ve gerekse daha sonraki Ağrı, Zilan ve Dersim isyanlarında olsun, sömürgeciler, isyanların patlak vermesinden kısa bir müddet sonra bunları kontrol altına alabiliyorlardı. Böylece isyanı bastırırken, tüm halkı katliamdan geçirip, direnişlerin önderlerini darağaçlarına çekerken, bir kısmını da işbir**likçiliğe zorlayarak kendisine bağlı** hale getiriyorlardı. M. Kemal döneminde tüm isyanların başına gelen kader budur. Bu tür yöntemlerle uzun bir zaman sürecine de gerek kalmadan kemalistler, sonuca gidebiliyorlardı. O dönemin tarihsel koşulları, gerek TC'nin içinde bulunduğu durum ve gerekse Kürdistan'ın yaşadığı yapı, kemalistlerin böylesi bir başarı elde etmelerine imkan tanıyordu. İşte, generaller çetesi böylesi bir tarihi geçmişe dayanarak, 1980'lerde aynı başarıyı kendilerinin de göstereceğini umut ediyorlardı. Bu nedenle, kemalistlerin halkımız üzerinde geliştirdiği azgın ve imhacı yöntemlerin aynısına kendileri de sarıldılar. M. Kemal ne yapmışsa, aynısını 1980'li yıllarda yeniden ortaya çıkarmaya çalıştılar.

Öncelikle, Türkiye halkında aşırı bir şovenizmi geliştirmek amacıyla, alabildiğine basın ve yayın kuruluşlarını kullanırken, Kürdistan gerçekliğini örtbas etmek amacıyla her türlü yöntemi uygulamaktan geri durmadılar. Sol'a, tıpkı 1925'lerde olduğu gibi yeniden tasfiyeciliği dayattılar. Bilindiği gibi, bu tarihlerde TKP'nin önderleri katledilir ve geride kalanlar örgütü tasfiye ederek, Kemalizme belgeleriyle birlikte teslim ederler. Böylece tasfiyecilik geliştirilirken bu temelde sosyal-şovenizm de egemen kılınarak, Türkiye sol'u eritilir. Yine Kürdista'da aşiret, mezhep çelişkileri körüklenerek, halkın parçalanması gerçekleştirilmişti. Tüm bu tarihi deneyleri gözönünde bulunduran ve II. Atatürk sevdasına kapılan Kenan Evren, tarihi bu yönleriyle tekkerrür ettirmek istiyordu. Yine sol üzerinde oynayarak, tasfiyeciliği dayatırken, diğer yandan da sosyal-şovenizmi alabildiğine yaygınlaştırıp, geçmişte TKP'nin yaptığı gibi bir benzerini bunlar üzerinde de gerçekleştirip Kürdistan'daki katliamlara alkış tutar bir konuma getirmeye çalışmaktadır. Kısaca, 1925'ler ve sonrası tarih, 1980'lerde yeniden yaşanmak isteniyordu.

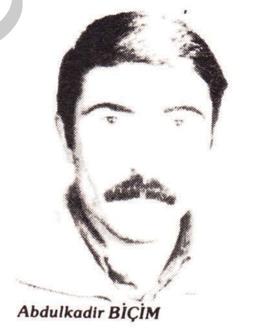
Ama 1980'lerin koşulları hiçte 1920'lere benzemiyordu. Doğru bir teorik-ideolojik kılavuzluk altında ortaya çıkan ve doğru bir politik çizgisi olan Partimiz, oynanmak istenen bu oyunları boşa çıkarması gerektiğini önceden bilerek, bunun pratik adımlarını da en güçlü bir biçimde atmaktadır. Cuntanın 5 yıldır sürdürdüğü pasifikasyona, komplo ve saldırılara rağmen, Partimiz, muazzam bir direniş göstererek, tüm bunları boşa çıkarmasını bildiği gibi, cuntanın hevesini de kursağında bırakmıştır. Cunta, tam bitirdim dediği noktada, Partimiz 15 Ağustos atılımı ile buna cevap vermiştir. Cuntanın bu atılıma karşı geliştirdiği "Huzur ve Güneş Operasyonları" da başarılı olamayıp sonuçsuz kalınca, yöntem değiştirmek zorunda kaldılar. Başlangıçta kısa sürede sonuç alabileceklerini umut eden sömürgeci faşistler, Kürt halkına karşı düşmanlık temelinde, basın-yayını sonuna kadar kullanarak şovenizmi körüklediler. Cuntanın yaptığı hesaplara göre fazla bir zaman geçmeden bir kısmını imha edecek, geri kalanlarını da tutuklayacaktı. Evet, böylece de 15 Ağustos atılımına karşılık verilecek, mücadelemize ket vurulacaktı. Ama tüm bu hesapların tutmadığı ve boşa çıkarıldığı görülen olayladır. Günlerce basında verilen *"yakaladık, bitirdik, mehmetçik köşeye kıstırdı"* vb. gibi koca yalanların gerçekle hiç bir alakası olmadığı ve faşist cuntanın kendi kendisine moral vermekten başka bir şey yapamadığı açığa çıktı.

Hüseyin ALTINTAŞ

Ahmet İBİN

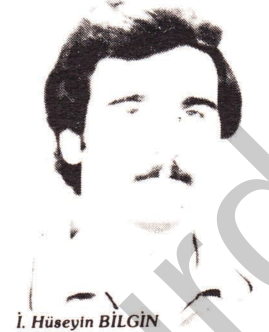

Abdulkadir BİÇİM

Bu taktikleri boşa çıkınca, özellikle G.Vietnam'da, Salvador'da vb. mücadelelere karşı uygulanan yöntemleri devreye koyarak, bu şekilde mücadelemizi bitirmeye yöneldiler. Bu taktiklerin en belli başlılarından birini, Kürdistan'ın doğal iklim koşullarından yararlanarak, kışın partizanların hareket yeteneklerini kaybedeceklerini sanıp, bundan hareketle görülmemiş bir biçimde ve benzerlerini geride bırakır tarzda yöntemleri uygulayarak ortaya çıkarıyordu. Hertürlü yiyeceğin bölgeye belli bir miktarın dışında girişini engelleme ve böylece partizanları aç bırakma, bütün köylülere nöbet tutturma, her gelen geçenden kimlik sorma, köyleri telefonlarla donatma, köy bekçilerinden resmi bir milis ağı oluşturma ve geniş bir mühbir-ajan örgütlenmesini yaratmaya çalışma vb. gibi daha bir çok yöntem sıralanabilinir. Yine zor koşullara dayanamayan devrimcilerin teslim olduklarına dair bol bol sıkıyönetim bildirileri yayınlayarak, kafaları bulandırmak ve teslimiyeti yaygınlaştırmak istemektedirler. Öyle ki, hemen hemen tüm sıkıyönetim komutanlıkları, başta da 7. ve 8. Kolordu Komutanlıkları olmak üzere, sistemli ve usta bir biçimde, daha önceleri Vietnam'da ve bir çok Latin Amerika ülkesinde çok sık uygulanan bu yöntemi devreye sokuyorlar. Dağlarda zor koşullara dayanamayan devrimcilerin, devletin şefkatli kollarını açması sonucu rahatlıkla gelip teslim olacaklarını yayarken, bu iş için de bazı ajan-provakatörlerini kullanarak sonuca gitmek istedikleri görülmektedir. Bir-iki provakatörün dilinden televizyonda ve basında demeçler, itiraflar yayınlatılarak teslimiyet geliştirilmeye çalışıldı.

Mehmet GÜLER

İ. Hüseyin BİLGİN

Tüm bu uygulamalarla 1985 bahar atılımını gerçekleştiremeyeceğimizi, daha kıştan çıkmadan mücadelemizin boğulacağını hesaplamaktaydılar. Fakat gelişmelerin de gösterdiği gibi, şanlı **Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi boğ**mak bir yana, güçlenmesinin önüne bile geçememişlerdir. Sömürgeci Türk devletinin geliştirdiği tüm yaygaralara rağmen, istedikleri sonucu elde edemediler. Yine, diplomatik ilişkilere de yönelerek, İran, Irak ve Suriye yönetimleri başta olmak üzere, bir çok devletle görüşmelerde bulundular. Tüm bunlardan söz aldıklarını özellikle de sınırlardan "terörist"lerin sızmalarının imkanı kalmadığını yayınlayarak kendilerini umutlandırdılar. İçerden ve dışardan aldıkları bu tür tedbirlerle artık sonuç almalarının zor olmadığını hesaplayan sömrügeciler, kış ile birlikte, bitirebileceklerini, bahara girmeden bu sorunun da çözümleneceğini hesaplıyordu.

Son 40-50 yılın en sert kış ikliminin yaşandığı bir ortamda bir kaç grubumuzun önemli oranda imha olduğu olaylar görüldü. Acımasız kış koşullarına rağmen mücadeleye sonuna kadar bağlılık temelinde güçlü direnişler gösterilerek şehit düşen bu yoldaşlar, düşmana da ağır kayıplar verdirdiler.

7 Şubat 1985 günü Şirvan'ın Hürmüz mezrasında hareket halindeyken, kar'a tutulan bir birliğimiz, sığındıkları bir evde kuşatma altına alınırlar. Yoğun kar nedeniyle kuşatmayı yaramayan yoldaşlarımız, düşmanla amansız bir çatışma içine girerler. Düşmanın ağır silahlarının yanısıra, kar birliklerini de yaygınca kullandığı bu çatışmada, 3'ü şehit olmak üzere 3'ü de yaralı halde 6 yoldaşımız düşmanın eline geçerler. Düşmana da kayıpların verdirildiği bu çatışma, muazzam güç dengesizliğine karşı, yoldaşlarımızın kahramanca direnişinin sergilendiği bir olaydır.

5 Mart 1985 günü Midyat'ın Kerboran nahiyesinde, sömürgeci kuvvetlerle amansız bir çatışma meydana gelir. Sömürgeci kuvvetlerin büyük asker yığınağına rağmen, görkemli bir kahramanlık örneği göstererek direnen değerli parti militanı ve savaşçılarımızdan 1'i şehit düşerken, düşmana da ağır kayıplar verdirilir. Siverek direnişinde, M. Celal Bucak'ın eşkiyalarına karşı verilen mücadelede de yer almış olan kahraman direnişçimiz Hüseyin ALTINTAŞ (Mehmet) bu çatışmada jandarma kuvvetlerinden Assubay ve askerlerden bir-kaçını vurduktan sonra, kendisi de aldığı kurşun yaralarının etkisi ile şehit düşmüştür.

Yine kışın sert geçtiği bir diğer alan olan Sason'da şanlı bir direniş sergilendi. 9 Mart 1985 günü, 8 yoldaşımız, özel yetiştirilmiş askeri birlikler ve helikopterlerle kuşatılarak, şehit ediliyorlardı. Düşmanın muazzam gücüne rağmen, yoldaşlarımız sonuna kadar kahramanca **direnmiştir. 1 subay, 2 assubay, 25** asker ve ihbarcının da öldürüldüğü olayda, onlarca asker de yaralanmıştır. Başta değerli parti militanımız Ahmet İBİN (Cahit) yoldaş olmak üzere 8 militan ve savaşçımız da şehit düşmüştür.

Ayrıca 21 Mart Newroz günü ve sonrasında Şırnak ilçesi mıntıkasında bir dizi devrimci eylem ve silahlı çarpışma ortaya çıktı. Bir devrimcinin şehit düştüğü ve bazılarının da yaralı olarak esir edildiği olaylarda çok sayıda sömürgeci güç öldü ve yaralandı.

Bahara doğru gelindiğinde, sömürgeciler, bu gruplarımıza yönelik olarak geliştirdikleri katliamlarla, ulusal kurtuluş mücadelemize de önemli darbeler vurduklarını sanıyor ve belimizi doğrultamayacağımızı umut ediyorlardı. Bu katliamların peşinden yeni katliam ve tutuklamalarla tümüyle hareketimizi ezeceklerini, böylece 15 Ağustos atılımını durduracaklarını ilan ediyorlardı.

Fakat Partimizin bu pasifikasyon yöntemlerine karşı önceden hazırlıklı ve boşa çıkarma gücünde olduğunu hesaplayamayan sömürgeciler, bu beklentilerinde de yanıldılar. Partimiz ilan etmekte kararlı olduğu ve bundan çekinmeyeceğini çok önceden de olsa ifade ettiği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanını 21 Mart 1985 Newroz'una denk getirerek, bahar atılımının hiç bir biçimde engellenemeyeceğini ve bunu daha da geliştirileceğini bir kez daha duyuruyordu. ERNK'nin ilanıyla birlikte eylemler yükselerek devamlılığını sürdürdü.

Direniş mücadelemizin güçlü atılımlar kazandığı alanlardan biri olan Eruh-Şırnak yöresinde askeri konvoya düzenlenen saldırı ile pasifikasyon merkezi imha edilirken, çok sayıda asker de öldürülüyor veya yaralanıyordu. Başta, jandarma komutanı olmak üzere, MİT'in özel olarak görevlendirdiği ve bir pasifikasyon merkezi gibi çalışan doktor vd.'leri öldürülüyordu. Bununla birlikte eylemler daha geniş bir şekilde tüm Kürdistan'a yayılıyordu. Eylemlerin Kuzey'den Güney'e kadar tüm Kürdistan'ı kapsadığını bu dönemde yayınlanan sıkıyönetim bildirilerinde de görmek mümkündür.

Nisan ayı içerisinde, Bingöl-Karlıova'da meydana gelen çarpışmada iki değerli parti militanımız Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN şehit düşüyorlardı. Yörenin, ajan-muhbir güçleri tarafında yapılan bir ihbar sonucu, bölgelerinde uzun süreden beri geliştirdikleri eylemlerini daha üst bir seviyeye çıkarmanın hazırlıkları içindeyken, kurulan pusuda şehit oldular.

Bu çatışmanın üzerinden uzun bir zaman geçmeden, bu kez Bitlis-Mutki'de 29 Nisan'da başlayan ve 4 gün 3 gece devam eden bir başka eylem gerçekleşiyordu. Abdulkadir BİÇİM adlı PKK partizanının şehit düştüğü bu çatışmada, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin belirttikleri 2'si subay, 3 komando eri olmak üzere toplam 5 ölünün çok ötesinde bir kayıp verdikleri açıktır. Partizanların sınırlı bir kayıpla başarılı bir biçimde sürdürdükleri bu eylem sonrasında, sağlam direniş kalelerine çekilmeleri, Kürdistan'ın hangi alanında olursa olsun mücadelenin uzun süreli kılınabileceğini göstermektedir. Sömürgecilerin askeri yığınağına karşı, az sayıda ve donanımsız bir şekilde de olunsa, ağır kayıplar verdirilerek düşmanın darbelendiği Mutki direnişinde, partizanların gücü bir kez daha ortaya çıkmıştır. Düşmanla böylesine dengesiz koşullarda günlerce süren bir çatışmanın sergilendiği Mutki direnişinin Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki yeri ve rolü küçümsenemez. Sömürgeci faşist basının sürekli olarak hep, *"Güney'den sızıyorlar"* biçiminde propaganda yapmasına rağmen, bizzat bu eylemin sonucunda, *"dağlara çekildiler"* diyerek, partizanların savaşın her alanında oldukları itirafında bulundular. Bu direniş ve itiraflardan da açıkça görülebileceği gibi, Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, her alanda kendisini korumak gücündedir.

Sömürgeci basında bunların yanısıra bir çok demogojik ve yalan haberler de çıkmaya başladı. Kayıpları olduğundan fazla göstermek ve devletin güçlü olduğu imajını yaratmak maksadıyla, devrimcilerle hiç bir ilişkisi olmayan bir çok olayı onlara mal ederken, aynı zamanda gerçeğe dayanmayan bazı haberleri de yaygınlaştırdılar. Bu haberlerden birinde Diyarbakır'da yeri belirtilmeksizin bir çatışmanın çıktığından bahsedildi. Verilan haberde kırsal alanda, Ergani'de karakol basan grubun, 3 ölü ile ele

geçirildiği belirtiliyordu. Ergani'de karakol baskını dahil olmak üzere birçok eylemin gerçekleştirildiği doğrudur. Fakat bahsedilen çatışmada öldü denilenlerin bir köy kavgası esnasında sömürgeciler tarafından katledilen köylüler olduğu açığa çıktı. Sömürgeciler böyle yalan haberler yayarak direnişin önderlerinin ele geçirildiği demogojisini güçlendirmeye çalışmaktadırlar. Yine benzer bir haberi, 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının yaptığı bir açıklamada görmekteyiz. Siirt'in kuzey'inde iki "bölücü"nün daha ölü ele geçirildiğini açıklayan komutanlık, sözde direnişe bu alanda da darbe vurulduğunu kanıtlamaya çabalamaktadır. Alınan bilgilerden vurulanların ülkeye yeni dönen işçilerden ava çıkan iki kişi olduğu belirlenmiştir. Benzer bir haber Eruh'ta da yaygınlaştırıldı. Sözümona meydana gelen bir çarpışmada partizanlardan 4'ü ölü olarak ele geçirildiği basın manşetlerinde verildi. Bunların dışında daha bir çok uydurma haberi sıralayabiliriz. Fakat bunlar bile sömürgeci faşistlerin nasıl korkunç bir uygulama içinde olduklarını gösterme bakımından yeterlidir.

Sözümona sömürgeciler, bu tür yalan haberlere dayanarak psikolojik savaşı geliştirmektedirler. Hergün peş peşe süren eylemlerle ağır darbeler almaktan kurtulamayan ordu birliklerini güçlü gösterme çabalarının fazla itibar görmeyeceği ve halk kitlelerinin aldatılamayacağı açıktır. Çünkü halkımız, bizzat partizanların gücünü kesilmeyen ve dinmeyen direnişlerden bilmektedir. Sömürgecilerin güneşi balçıkla sıvama çabaları tutmadığı gibi, güneşin ışınlarının daha gürleşmesinin önüne de geçememektedirler.

Tüm bu aldatmacalar neye hizmet ediyor?

15 Ağustos atılımının hemen ardından "*dağlara kıstırıldılar, bir kaç kişileri kaldı*" dedikleri direnişin güçlendiğini gördükçe çılgınlaşan sömürgeciler, direnişin önderlerini ele geçirme umutlarını böylece dile getirmektedirler. Yani onlar, kurdukları bir hayal üzerine, aç tavuk misali kendilerini darı ambarında görmektedirler. Tüm yalan ve demogojik faaliyetlerini de bu hayalleri üzerinde temellendirmektedirler.

Mart-Nisan ayları içinde Kürdistan'da bir boydan bir boya yaygın eylemler yaşandı. Bu eylemlerde çok sayıda karakol basılırken yüzlerce **subay ve asker öldürüldü.** Başta Ergani, Mutki, Hizan, Cizre, **Pertek, Hakkari'nin ilçeleri ve Şırnak olmak üzere daha bir çok alanda karakol baskınları düzenlenirken, Cizre'de Alay çapında gerçekleştirilen bir saldırıda çok asker ve subay vuruldu.**

22 Mart'ta Çukurca'da yapılan karakol baskınında 7 asker öldürülürken, yine aynı tarihte Cizre'de de 2 polis ve 3 jandarma öldürülüyor. Ayrıca Çukurca'da gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, 1 panzer, içindekilerle birlikte imha ediliyor. Pervari'de gerçekleştirilen bir diğer eylemdeyse 5 asker öldürülürken, çok sayıda asker de yaralanıyor.

Yine 11-12 Mayıs'ta Şırnak ve Cizre'de büyük çaplı eylemler gerçekleştirildi. Başta polis karakolu olmak üzere, bir çok karakola baskın düzenlenmiş, Alay'a yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde devrimciler az bir kayıpla eylemi başararak, düşmana ağır maddi ve **manevi kayıplar verdirmişlerdir. 4 kahraman savaşçımız şehit düşerken,** Cizre, Şırnak ve Silopi mıntıkasında dinmeyen direnişler sürekli bir biçimde yükselmektedir.

Ayrıca Mayıs ayının sonlarına doğru, Dersim'in Çiçekli nahiyesinde gerçekleştirilen karakol baskınında 1 subay, 2 assubay ve 6 er olmak üzere toplam 9 kişi öldürülmüş, bir köylünün kaza kurşunuyla hayatını yitirdiği eylemde devrimciler kayıp vermeden geri çekilmişlerdir. Yine aynı tarihte, (25 Mayıs). Dersim merkezinde polis karakoluna yapılan baskında 4 polis öl**dürülürken, bir çoğu da yaralanmıştır.** Bunların yanısıra, Diyarbakır merkezinde de geçtiğimiz sürede yapılan eylemlerde 14 polis öldü veya yaralandı.

Mart-Nisan-Mayıs ayları içinde yaygın olarak gerçekleştirilen eylemlerle sömürgecilik daha da köşeye sıkıştırılırken, uluslararası alanda da Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin tanınması ve bunun isimlendirilmesi gibi önemli gelişmelere yol açtı. Sömürgeciler, bu eylemler karşısında birliklerini toplayarak karşı koymaya çalışırlarken ağır kayıplar vermekten kurtulamadılar. Bu olayların ardından başta Genel Kurmay Başkanı olmak üzere, İçişleri Bakanı ve çeşitli düzeylerde devlet yetkilileri peşpeşe Kürdistan'a gelmeye başladılar.

Genel Kurmay Başkanı ülkemizdeki çeşitli ilçeleri dolaşarak, direnişten ne kadar korktuklarını bir kez daha ifade etmekten çekinmemiştir. Aynı tarihlerde, Genel Kurmay Başkanlığının açıklamalarına dayanarak Hürriyet gazetesinde çıkan bir yazıda, "*bölücülerin kısa sürede bitirilemeyeceği*" ifade ediliyordu. Aslında bu, kısa sürede bitirileceği, kolay bir lokma olarak yutulacağı sanılan mücadelemizin hiçte böyle olmadığı gerçeğinin tesliminden başka anlama gelmemektedir. Savaş uzadıkça, sömürgeci yönetim ve ordu birlikleri arasında huzursuzluk**lar ve didişmeler de hızlanmakta**dır. Bunu engellemek maksadıyla, yeni taktikleri uygulamak için bizzat yerinde incelemeler yapan Genel Kurmay Başkanına karşı seri eylemlerle cevap verilmesi, yeni planların fiyaskosuna, daha pratiğe geçirme aşamasına girmeden iflasına yolaçmıştır.

İçişleri Bakanı ise Diyarbakır'a yaptığı gezide, Küristan'da bugün bir savaşın verildiğini kabul etmek zorunda kalarak buna isim de vermiş ve bir gerilla savaşı olduğunu açıkça ifade etmiştir.

Bunların yanısıra bu dönemde bir de "Atatürkçü çizgide milli bütünleşme ve NATO" konulu toplantılar gündeme sokulmuştur. Bu toplantılarda NATO'nun çizdiği stratejiler gözden geçirilirken, bu temelde de Kemalizmin tarihi derslerinin günümüze nasıl uygulanacağı konuları tartışılmaktadır. Misak-ı Milli sınırları içinde milli birliğin korunmasının en iyi yolunu, Kemalizmin ruhunun canlandırılması ve geçmişte yapıldığı gibi bugün de Kürdistan üzerine en vahşi katliamlarla gidilmesi olduğu bu toplantılarda sık sık işlenmektedir. NATO'nun deneyleri ile Kemalizmin derslerinin milli bütünlük çizgisinde bileştirilmesi ile ancak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilebileceğinin vurgulandığı bu toplantılar, denk geldiği dönem açısından değerlendirildiğinde görülecektir ki, sömürgeciler ellerine neyi geçiriyorlarsa ona sarılıp mücadelemize karşı korkunç saldırılar düzenle**mektedirler. Bu nedenle bu toplantılar basit seminer konuları olmayıp,** bizzat faşist Evren yönetiminin Kürdistan halkının bağımsızlığına ve özgürlüğüne karşı geliştirdiği stratejiler dile getirilmekte ve rejime yol gösterilmektedir.

Bu dönemde dikkate alınması gereken diğer bir olay ise, "Bulgar zulmü" adı altında şovenizmin alabildiğine körüklenme çabalarıdır. Sözde Bulgaristan'daki Türk azınlığa baskı yapıldığı ileri sürülerek, bunların haklarını savunma maksadı ile gizlenmiş bir şovenizm dalgası estirilmek isteniyor. Egemenliği altında 20 milyona yakın bir halkı, tüm dünyaya meydan okurcasına katliamlardan geçirirken, uydurma gerekçelere dayandırdığı bazı olaylara dayanarak, "baskıya uğrayan" Türk azınlığını kurtarma hareketini, tam da halkımızın 15 Ağustos atılımı ile hızlı bir gelişme gösteren ulusal kurtuluş savaşının yükseldiği bir dönemde gündemleştirmesi tesadüf olmadığı gibi, bilinçli olarak körüklenen bir olay niteliğindedir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ile birlikte ağırlık verilerek karşımıza dikilmek istenen bu olaylar, içerde halkımız üzerinde geliştirilen katliamları ve pasifikasyon yöntemlerini tamamlayan adımlardı. Böylece, şovenizmi körüklemede elverişli bir başka araca ulaşırken, aynı zamanda "iç kışkırtmaları" da bunlara bağlayarak, bunlar destekliyor diyerek, Türk halkında mücadelemize karşı bir düşmanlığı yaygınlaştırmak istemektedir.

Tüm bu uygulamalarla sömürgeciler, Partimizin şanlı Bahar Atılı**mını engellemeye çalışmaktadır.** Sömürgeciler bu atılımı engellemek şurda kalsın, Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi, konulan güçlü direniş eylemleriyle tüm dünyaya kendisini ilan ederken, düşmana korku salmış ve halkımız da direniş yolunun, PKK-ERNK-HRK üçlüsünün yolu olduğu ve korkulmaması gerektiği düşüncesini bir kez daha uyandırmıştır.

PKK, daha ilk silahlı mücadeleye adım attığı 1978'lerde görülmemiş bir saldırıyla karşı karşıya geldi. Bu saldırıların sadece sömürgeci Türk devletinden gelmediği, sosyal-şoven ve işbirlikçi reformist güçlerin de aynı cepheden saldırıya geçtikleri bilinmektedir. Bugün de bu iflah olmaz çevreler, aynı borozandan yine bağırmaya başlıyorlar: "*İşte katliama götürüyorlar. Bu yolun sonu yoktur*" vb. bağırtılarını yükselterek, halkımıza yıllardır dayatılan kölelik altında uslu durmalarını öğütlemektedirler. Bu eğilimin nasıl bir kölece boyun eğme olduğu, bugün tüm yurtsever, demokrat çevreler tarafından iğrentiyle izlenmektedir.

Bu çevreler, bu kadar soylu direniş örnekleri sergilenmesine rağmen, adeta kulaklarına pamuk tıkamış bir biçimde ısrarla bu eylemleri dillerine almamaktadırlar. "Sağıyla-soluyla bölücü eylemler karşısında milli birlik" çağrılarının Kemalizm adına tekrarlandığı bir dönemde, adeta bu çağrıya uyarcasına, ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında kurulan "Sol Birlik" en sıradan haberleri bile manşetlerine çıkarırken, Kürdistan'da bu kadar **gelişmelerin ve sömürgeci katliam**ların yaşandığı bir ortamda bir tek satır bile yazmamaktadırlar. Bunu bile bırakalım, bugün en sıradan demokratım, yurtseverim diyen insanların bile saygı duyduğu mücadeleye saldırma ve karalama onursuzluğunu göstermektedirler. Evet, bugün insan olma özelliği bile direnişin yanında katliamlara karşı olma konumuna kişiyi götürürken, adlarını "Sol Birlik" koyan ve her biri "komünist, sosyalist partiyim" diyen bu çevrelerin iğrenç yüzleri açığa serilmelidir. Geçmişten bu yana Kemalizmin kuyruğunda ilerleyen ve bunda bir milim bile şaşmadan, onların her çağrısına cevap veren bu çevrelerin maskesi düşmüş durumdadır. Faşist Evren "Atatürkçü çizgide yeniden milli bütünleşmeyi" gündeme getirirken, bunlar da sol'dan bir "milli bütünleşme cephesi" ile Ulusal Kurtuluş Savaşımıza karşılık vermektedirler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin dünyanın saygınlığını kazanan bir düzeye yükseldiğini çeşitli uluslararası kuruluşlar nezdinde yapılan açıklamalarda görmek zor değildir. Bu çevrelerin, uşaklıkta adeta can attıkları Avrupa'lı çevreler bile bu gerçekliğe saygılarını belirtmekten geri durmamışlardır. Yine Avrupa demokratik kamuoyu da bunların iddialarının ne kadar gülünç olduğunu ortaya koymakta ve halkımızın direniş mücadelesine saygı duymaktadırlar. Nisan'ın son haftalarında Avrupa Parlamentosu'nda alınan bir kararda bizzat mücadelemizi de direkt isimlendirerek, ulusal kurtuluş savaşı olarak bahsetmeleri bile, bu güçlerin ne kadar alçakça bir yapıda bulunduklarını göstermektedir. Karar metninin tamamı şöyledir:

"Taslak Önerge;

-Jef Ulburghs tarafından sunulmuştur.

-Tüzüğün 47. Maddesine göre uyarlanmıştır.

-Türkiye'deki Kürt tutukluların endişe uyandırıcı durumu üzerine.

Avrupa Parlamentosu

A- Uluslararası hukukçular Komisyonu temsilcisi Dr. Konrad Meingasten'ın Diyarbakır askeri mahkemelerinin Kürt tutuklularına karşı tutumlarını belirleyen raporunun dikkate alınması.

B- Diyarbakır cezaevindeki siyasi tutuklulara karşı özellikle de Kürt tutuklulara karşı insanlık dışı uygulamalar hakkında uluslararası af örgütünün hazırladığı çeşitli raporlarının dikkate alınması.

C- İki Kürt tutuklunun işkence sonucu öldürüldüğü Mersin Cezaevindeki alarm verici yeni işkencelerin dikkate alınması.

D- Kürt tutuklularına yönelik olarak (Eruh, Şemdinli, Birecik, Erzurum'dan gelme) verilen ölüm cezalarının arttırılmasını dikkate almak.

E- Kürt PKK Partisinin üyeleri ve sempatizanlarına 21.2.1985 tarihinde verilen ölüm cezalarını dikkate almak.

F- Kürt halkı üzerindeki baskıların yoğunlaşmasını dikkate almak.

G- Kürt halkının kendi kültürel ve dil kimliğini dikkate alarak;

1) Türk hükümetinin Kürt halkının insan haklarını çiğnemesine son vermesini istemek;

2) Üye devletlerin şimdiki rejimin (Türkiye'de) demokratikleşmesine yol açacak ekonomik önlemlerin alınması;

3) Bu önergenin Başkan tarafından Konsey'e, Komisyon'a, üye devletlerin hükümet ve parlamentolarına sunulması rica olunur.

İmza
Jef Ulburghs."

Alınan karardan da açıkça anlaşıldığı gibi, mücadelemiz, bu çevrelerin uşaklık için adeta yarış**tıkları güçler tarafından bile ka**bul görmekte ve saygı duyulmaktadır. Bu karar, faşist Türk yöneticilerini, Dışişleri Bakanını kara kara düşündürürken, bunlar ise, "Sol Birlik" adına "milli çizgide bütünleşmiş" olarak çamur atmaktan geri kalmamaktadırlar. Avrupa Parlamentosunda alınan karar olumludur ve halkımızın ulusal direniş mücadelesine saygılı olmanın bir göstergesidir.

Dünyanın mücadelemizi böyle değerlendirmesine rağmen bu baylar, tutumlarını terketmemektedirler. Geçmişte halkımızın üzerinde uygulanan katliamları alkışlayan TKP, bugün bizzat kurduğu sözde "Sol Birlik"lerle önünde engel olarak dikilmek istemektedir. Eğer yüreklerinde biraz ilericilik, demokratlık ve her şeyden önce insan sevgisi varsa, hiç olmazsa Avrupalı parlamenterlerin takındıkları tavrı göstermelidirler. Ama ille de tarihi geleneklerini sürdürmek istiyorlarsa, bu gelişmeleri görmemezlikten gelmelerinin yadırganacak tarafı yoktur. Yoksa doğuşuyla birlikte, Kemalizmin kuyruğuna takılan TKP ve onun "Sol Birliğinden" başka bir şey beklenemez.

Bugün tüm dürüst devrimciler, demokratlar daha uyanık davranarak geliştirilmek istenen tasfiyeciliğe karşı durmalıdırlar. "Komünistlik, sosyalistlik" adına sömürgeci faşist cuntanın halklarımıza karşı geliştirdiği katliamlara seyirci kalan ve direnişe adice saldırmaktan vazgeçmeyen bu çevrelere karşı, mücadeleye sahip çıkalım! Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin şehit edilişlerinin yeni bir yıl dönümünü andığımız bu dönemde, anılarına karşı saygı, ancak devrimci direniş eylemlerinin yüceltilmesiyle yerine getirilebilinir. Evet, tüm devrim şehitlerinin anısına bağlılığın da bir ifadesi olarak, tasfiyeciliğe karşı devrim bayrağını yükseltelim!

Bugün Kürdistan'da yükseltilen direnişte, Partimizin kahraman direniş şehitleri, kanlarını oluk oluk akıtarak, topraklarımızı daha da kızıllaştırmaktadırlar. En değerli evlatlarını toprağa gömen halkımız, bugün her zamandan daha fazla toprağa bağlanmıştır. Çünkü bundan daha saygı duyulacak bir mücadele yoktur. Tabii ki, bu derece onur bahşeden bir başka mücadele tarzı düşünülemez.

İşte 1985 Bahar Atılımı, uygulanan tüm pasifikasyon yöntemlerine, saldırılara ve en son çıkarılan pişmanlık yasasına rağmen, tüm hızı ve güçlülüğü ile devam etmektedir. 8 Mayıs'ta alelacele çıkarılan pişmanlık yasasıyla eylemlerin önünü alarak, teslimiyeti yaygınlaştıracağını sanan sömürgecilere, 11 Mayıs'ta Cizre, Silopi, Şırnak alanlarında karakolların, Alay'ın basılması ve onlarca subay, polis ve jandarmanın öldürülmesi ile cevap verilmesi, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin engellenemeyeceğini bir kez daha göstermiştir. Yine son dönemlerde Türk basınında yaygınlaştırılan sözümona bazı itiraflar, Parti militanlarının yakalandığı, vurulduğu, yakalanmayanların ise yerlerinin bilindiği vb. gibi haberler, sömürgecilerin yüreklerine su serpme çabalarından başka bir anlam ifade etmemektedir.

Faşist Türk ordusunun kudurganca saldırısına rağmen, önü alınamayan ve hızlı bir biçimde gelişimini sürdüren ulusal kurtuluş eylemlerimizle ve her geçen gün toprağa daha fazla serpilen şehitlerimizin kanıyla yükselen Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz, bir daha sökülmemecesine toprağın derinliklerine kök salmaktadır. Tüm gelişmelerin sonucu olarak da halkımız kırılmamacasına nihai kurtuluşu için ayağa kalkarak, sömürgecilerin başına yılların intikam hıncıyla adeta bir balyoz gibi inmektedir. Artık tarihin ilerleyen sayfaları, Kürdistan halkının Bağımsızlığı ve Özgürlüğü doğrultusunda ayağa kalkışını ve sömürgecilerle birlikte işbirlikçi uşaklarını kahretmesini yazacaktır.

PKK-ERNK-HRK üçlü silahını yetkinleştirip, savaşımızı daha da güçlendirdikçe eylemlerimizin sürekliliği ve başarısı kesindir.

***Hiçbir Pasifikasyon, Teslimiyet ve İhanet, Ulusal Kurtuluş Savaşımızı Engelleyemez!**

***Yaşasın Bahar Atılımı İle Güçlenen Devrimci-Direnişçi Eylemlerimiz!**

KÜRDİSTAN KADINLARI SÖMÜRGECİLERİN BOY HEDEFİ HALİNE GELDİ

Halkımıza karşı tam bir imha savaşı açmış olan faşist Türk devleti, saldırı çemberini her geçen gün daha da genişleterek bir avuç hainin dışında, bütün halk kesimlerini karşısına almış bulunmaktadır. Sömürgecilerin gazabına uğrayan kesimlerden biri de Kürt kadını olmaktadır. Sömürgeciler, gelişmekte olan ulusal bağımsızlık mücadelemizi, bu kesimi etkilemeden ve onunla bağlar kurmadan, büyük bir vahşet ve barbarlığa yönelerek yüzyıllardır her türlü köleliği reva gördüğü Kürdistan kadınlarının bu dayanılmaz yaşamını ebedileştirmek istemektedirler. Ülkemiz üzerindeki egemenliğinin sürekliliği ve devamı bir anlamda da bu yoldan geçmektedir. Her türlü aşiretçiliğin, gerici değer yargılarının yaratıcısı ve sürdürücüsü olan düşman açık ki, bununla da yetinmeyerek, akla hayale gelmeyen bir çok yol ve yöntem deneyecektir. Denilebilir ki, daha farklı yollarla bu kesim etkisizleştirilemez mi? Açık ki, bu yönlü politikalar asırlardır uygulanmaktadır. Kuşkusuz daha önceleri dolaylı ve üstü örtülü bir biçimde bu önemli güç potansiyelini etkisizleştirebiliryor, toplumdan dıştalıyor, yaratılan koyu karanlıklar içinde hapsedilerek kör sağır ve dilsiz bir topluluk haline getirebiliyordu. Oysa bugün düşman, bir anlamda temkinli de diyebileceğimiz bu yöntemi bir kenara bırakarak direkt bir saldırıya gerek duymaktadır.

Hiç kimsenin yabancı olmadığı bu durumun çok yönlü sebepleri vardır. Herşeyden önce bugün faşist Türk sömürgeciliğine karşı, bir halkın uyanışı ve Partimiz önderliğinde yeniden diriliş olayı vardır. Ülke genelinde bu halk ulusal bağımsızlık yolunda düşmanla tarihi hesaplaşmaya hazırlanmaktadır. Buna karşı düşman, toplumu bütün olarak kadın-erkek demeden, zora dayanan politikalar gündemine almadan sonuca ulaşamayacağını hesaplamaktadır. Buna bağlı olarak, Kürt kadını, özellikle küylü kadınlar, Kürt ulusal değerlerini, dilini ve geleneklerini en çok yaşatan ve günümüze kadar koruyan kesim olmaktadır. İçinde bulunduğu geri toplumsal yapı, her ne kadar düşmanın işine yaramışsa da, bu olumlu yanıyla da düşmanları korkutmakta, bu korkunun verdiği telaş günün siyasal olaylarıyla da birleşince tam bir vahşet olup çıkmaktadır.

Bugün Kürdistan'da olup bitenleri dünya kamuoyundan saklamaya çalışan, hiç birşey yokmuş gibi davaranan faşist yetkililer, sahtekarca demogojilerde bulunarak kadın hakları savunucusu kesiliyorsa da, bu Kürdistan'daki günlük uygulamalarla tam bir tezat oluşturmakta ve yapılmakta, alanların üstünü örtmeye hizmet amacını taşımaktadır. Çarşafların çıkarılması vb. ucuz propagandalarla faşist çete başları, ulusal ve toplumsal varlığımızı hedefleyen hainane niyetleri halkımızdan gizleme çabasındadır. Her şeyden önce bu leş kargalarına şunu sormak gerekir:

Neden Kürdistan'da en basit hastalıktan ölen onca çoçuğun, sağlık ve kontrolden uzak bir ortamda yapılan doğumlarda hayatını kaybeden onca kadının halini sormuyorsunuz, neden hergün asker saldırısına uğrayan sarkıntılık edilen, namusuna el atılan yüzlerce köylü kadının feryadına kulak asmıyor, bu konuda, "mehmetçiklerinizi" uyarmıyorsunuz? Kadın haklarını savunmak, iki-üç şöhretten bunalmış burjuva kadını yanına alıp poz vermek midir acaba? Biz bunları düşmandan yakındığımızdan dolayı değil, tam tersine düşmanın ikiyüzlülüğüne ve sahteliğine kanan insanların olabileceğini dikkate alarak böyle bir imaji bertaraf etmek, halk nezdinde teşhir ve tecritini daha da hızlandırmak için söylüyoruz.

Biz daha önce düşmanın gelişmekte olan bağımsızlık mücadelesinin önüne salt askeri zorla, talan ve katliamlarla geçemeyeceğini daha bir çok yönteme başvurmak zorunda kalacağını söylemiştik. Bunlar, temelde yeni sayılmazsa da bugünkü sömürgeci savaşın birer parçalarıdırlar. Bilindiği gibi sömürgecilik günümüze kadar dondurduğu, üzerinde onlarca oyun tezgahladığı Kürdistan toplumu hakkında epey deneyime ve tecrübeye sahiptir. Buna bağlı olarak düşmanlarımız Kürt insanının psikolojik yapısını, ruhsal durumunu daha bir çok özelliğini bilmektedirler. Bunlardan bir tanesi de Kürt erkeğinin kadına olan bağlılığı ve namusu onda somutlaştırma özelliğidir. Bu sebeplerden ötürü bugün düşmanlarımız bu noktadan saldırıya geçmekte, bunu bir silah olarak halka karşı kullanmak istemektedirler. Bunu halkımızın bir zayıflığı olarak ele alan sömürgecilik, devrimcilerle bağları bulunan her köy ve köylüyü bu noktada tehdit etmektedir. Gerek karakol komutanları, gerekse de alana gelen en üst askeri yetkililer köylülere gözdağı vermek için; "*Apocularla bağlarınızı koparmazsanız ve gelip teslim olmazsanız karılarınızı yakalar, onları çırıl çıplak soyarak, köy köy gezdiririm*", tehditini savurmaktadırlar. Eruh eyleminden bu yana geçen süre zarfında sömürgeciler bu yönlü politikalarını bir çok yerde zaman zaman uygulama alanına koydular. Bundan böyle basılan her köyde bütün kadınlar hasta-yaşlı demeden askerler tarafından toplatılmakta, günlerce aç-susuz köy okullarında ve camilerde bekletilmektedirler. Köylülere "üç-taş" attırarak, onları yemine zorlayarak ve işkence ederek sonuç alamayan faşist devlet, bu sefer açık şiddet ve direkt saldırıyla kadınlara yönetilen bu çirkin oyunlarla emellerine ulaşmak istemektedir, hele bir de aranan birinin eşi veya yakını, akrabası ise, vay haline! Böyleleri, insanlık-dışı hakaretlere uğramakta askerlerden olmadık muameleler görmektedirler. Girişilen bu çılgınca ve pervasızca uygulamalar, yalnız devrimcilerle ilişkisi olan köylüleri değil, aynı zamanda şimdiye kadar silahını teslim etmiş olan kaçakçılar ve adi mahkumları da kapsamına almış bulunmaktadır. Bunu bir kaç örnekle açıklamaya çalışalım. Eruh'un bir köyünde bir süre önce bu utanç verici yöntem, sömürgeciler tarafından sahnelenerek ilk provası yapıldı. Olayın gelişimi kısaca şöyledir: Silahını teslim etmek istemeyen bir köylü ihbar edildiğini duyar duymaz, bir karısını alarak başka bir köye kaçar, ancak ikinci karısını kurtaramaz ve kadın, evi basan sömürgecilerin eline düşer; neye uğradığını şaşıran köylü kadının bütün çırpınmalarına rağmen gözü dönmüş subayın emir verdiği askerler tarafından çırıl çıplak soyularak, elleriyle dahi herhangi bir tarafını kapatmaması için her bir koluna bir asker girip köy-köy dolaştırırlar. Bu insanlık-dışı uygulamaya ve namus düşmanlığına daha fazla dayanamayan iki er, silahlarını üstlerine çevirerek, kadını giydirmedikleri taktirde öldüreceklerini ve diğer askerlerin yana çekilmelerini söyleyerek şöyle devam ederler. "*Biz de Türküz, ama Türk olmak silahsız savunmasız ve suçsuz insanların namusunu ayaklar altına almak demek değildir. Bu, ne dünya kanunlarında vardır, ne de, insanım diyen kimseler bunu kabul eder*". Çevre köylerin de tepkisiyle durumun ciddiyetini kavrayan düşman, kadını giydirerek kocası teslim olmayana kadar rehin tutacaklarını söyleyerek içeri atarlar. Şüphesiz ki hiç bir ülkenin kanununda bunlar asla yazılı değildir. Hatta kağıt üzerinde Türk kanunlarında da bunlar yazmıyor. Ama kendi eliyle çıkardıkları kanunları rafa kaldıran, herşeyi askeri zor ve yasa dışı yollarla çözmeye çalışan faşist bir rejimden bu, beklenmeyen bir özellikte değildir. Kaldı ki, Kürdistan halkına karşı düşmanlarımız hangi gün meşru ve yasal yollarla savaşmışlardır? Geçmişte Dersim, günümüzde ise, cezaevi ve daha bir çok alanda uygulanmakta olan jenosit uygulmaları kanunların hangi maddesine sığacak niteliktedir?

Aynı aylar içinde peşpeşe tekrarlanan bu yönlü uygulamaların bir benzeri de, Bana köyünde yaşandı. Silahını teslim etmeyen yurtsever bir köylü, ihbar üzerine evi saran faşist birliklerin eline geçer, yapılan bütün işkencelere rağmen silahını teslim etmemekte direnir, bunun üzerine sonuç alamayacağını anlayan faşist yüzbaşı, bu sefer karısını soyarak meydanda toplatılan köy halkına baskı yaparak kadına bakmalarını söyler, aksi taktirde onları da aynı akibetin beklediğini söyler. Silahının önemini ve düşmanın karekterini bilen köylü, bu kararlılığında ısrar eder, ancak düşmanın daha ileri gitmesinden korkan kadın, eşinin bütün ısrarlarına rağmen silahı teslim eder. Belli bir süre içerde kaldıktan sonra bırakılan köylü, olay hakkında düşüncelerini şöyle açıklıyordu: "*Ne bana yapılan işkenceler, ne de karımın soyulması hiç gözüme gelmiyor. Düşmandır, herşey ondan beklenir, fakat silahımın teslim edilmesi benim için ömrümce unutmayacağım bir darbe oldu.*" Bu konuda köylüler ise, şöyle bir kanıya vardılar: "*Köyde bir kadına yapılmakta olan bu muamelenin bütün köylülere ve hatta tüm Kürdistan kadınlarına yapılmış sayılmalıdır*" diyerek düşmana olan kin ve nefretlerini dile getirdiler.

Bu gözü dönmüş caniler, topraklarımıza, dağlarımıza ve namusumuza el atma geleneğini barbar atalarından ve kara tarihlerinden öğrenmekte ve onlardan devralmış bulunmaktadırlar. Hamuru çapul, talan ve katliamlarla yoğrulmuş olan bu vahşi düşmanın, Kürdistan'da ileriye yönelik en ufak bir gelişmeden tutalım da insan haysiyeti ve şerefine kadar, herşeye el atacağı ve çılgınca saldıracağı muhakkaktır. Eğer iki eylem karşısında Kürdistan dağları, ormanları, en ufak bir mağara deliği dahi günlerce top gülleleri ve roketlerle dövülüyor, doğadaki bütün canlı varlıklar düşmanın bu vahşetinden paylarına düşeni alıyorlarsa, acaba bu ülke insanları ne durumdadır diye sormak gerekir. Düşman bununla neyi kastediyor, bu denli çirkin oyunlara ve çılgınlıklara zorlanmasına neden olan nedir acaba? Durum çok açık. Bütün bu yaptıklarıyla, "işte güçlüyüm, askerlerim var, yakar, yıkarım ses çıkarırsanız bu senaryo her kapının önünde oynanacaktır" diye köpürmektedir. Tıpkı eceli gelen karınca gibi. Karınca eceli gelince kanatları oluşur ve uçmak ister. İşte faşist rejim de aynı duruma düşmüş bulunmaktadır. Çok acele olan bir durum var ki, o da düşmanın kan ve can aldığı, kılcal damarlarıyla bağlı olduğu Kürdistan'da bu damarları birbir kesmeye yönelen devrimci direniş eylemleridir. Bundan dolayı düşman bu yönelimiyle halkımızın değil, kendi zayıflığını ve çürümüşlüğünü ilan etmektedir. Çünkü dünyada hiçbir sömürgeci ve emperyalist güç gelişen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinin başlangıç evresinde bu denli zorlanmadıgı gibi, çok farklı yollarla gelişmeleri engellemek istemiş ve bu denli araçlara başvurma gereği bile duymamıştır. Ama faşist Türk devletine baktığımızda, daha bu dönemde elindeki bütün araçlarını devreye koymakta ve olmadık yollara başvurmaktadır. Nedeni açıktır. Bu, 15 Ağustos eylemlerinin ve ardında vatanı, halk kitlelerini saran coşku ve canlanmanın düşmanda yarattığı ufka tahamülsüzlüğün siyasal ve günlük pratik faaliyetin doğal sonuçlarıdır. Bunun ardındaki ikinci bir gerçekse, düşmanın bu dağlar karşısında girdiği sarsıntı ve krizin verdiği ruh haliyle ne yapacağını şaşırması ve sağa sola saldırarak kinini almaya çalışması, rastgele insan öldürmesi, toplu kitle tutuklamalarına girişmesidir.

Düşman, Partinin, yeni döneme uygun yaptığı atılım ve yeniden atağa kalkması karşısında zifiri karanlığa kurşun sıkmakta, kör yarasalar gibi yönünü şaşırarak büyük bir hezimete uğramış bulunmaktadır. Faşizmin, Parti mücadelemiz karşısında uğradığı bu başarısızlık, yanlız siyasal anlamda değil, aynı zamanda bu, Kürdistan dağlarında perişan palyaçolara dönüşen askeri birliklerinde de meydana gelmiş bulunmaktadır. Alandaki operasyonları yönetmekle görevli askeri yetkililer dahi, HRK eylemcileri karşısındaki başarısızlıklarını şöyle açıklamaktadırlar: "*Hedefimiz belli değil, nereden saldırıya uğruyacağımız ve hangi yönde eyleme geçileceği kesin bilinmemektedir. İki ordunun karşılıklı savaşımı olsaydı, hiç olmazsa düşman cephesini bilir ve ona göre savaşırdık, ama bu olmadığında biz de kesin bir hedefe yönelme konusunda hiç bir bilgiye sahip olamıyor ve bir ize dahi rastlamıyoruz. Eylem var ama ortada eylemciler yok*". Bir de buna Kürdistan'daki coğrafyanın durumu eklenince, düşman askeri kademelerde değişikliklere gitmek zorunda kalmıştır. Üç-dört aylık süre zarfında hiç birşey elde edemeyen jandarma birliklerinin işleyemez hale gelmesiyle, bu defa en gözde birlikleri ve vurucu gücü olan komando birliklerinin büyük bir gürültüyle alana getirilmesi sadece bir örnek olmaktadır. Ama bütün bunlara rağmen düşman, Kürdistan halkına karşı işlediği insanlık suçu ve cinayetlerden vazgeçmeyecek, tam tersine mücadele geliştikçe o da daha fazla vahşet uygulayacaktır.

Ardı arkası kesilmeyen, günlük yaşamın bir parçası haline gelerek, bağımsız bir Kürdistan yaratılmayana kadar da devam edecek olan bu olaylardan biri de, Bafé köyünde yaşandı. Devrimcilere yakınlığıyla tanınan ve düşmana teslim olmama ilkesine bağlı kalan bir köylü savaşçının bu tutumuna karşılık sömürgeciler, yine kadınlara yönelerek hınç almaya çalışacaklardı. Kadınları soymakla dağda silahlı olan bu insanları dize getirmeyeceğini ve sonuç alamayacağını kavrayan faşist çete başları, bu defa aileleri sürgün ederek, sonuç almaya çalışıyorlar. Erkekleri teslim olmayana kadar kendi köyünde kalmalarına izin verilmeyen aileler, asker zoruyla köyden çıkarılıyor. Bunun üzerine sözkonusu aile Dicle'nin yanında bulunan başka bir köye sığınıyor, ancak köyü basan kolluk kuvvetleri onları köyden çıkararak barındıranları da aynı duruma getireceklerini söyleyerek köylüleri tehdit ediyorlar. Köyde yer bulamayan kadın ve çocuklar, varolan bütün eşyalarını satarak yalnız yaşamlarını sürdürecek miktarda yiyecek maddeleri alarak mağaralara yerleşiyorlar. Böyle bir durumu haber alan askeri birlikler Dicle'nin öte yakasına atıyorlar. Kadınları tehdit etmekten de geri durmayan düşman, Kürdistan'ı terketmedikleri taktirde çocuklarıyla içeri atılacaklarını söyleyerek, büyük bir "başarı" sarhoşluğu içinde geri gidiyorlar.

Faşist ideoloji ve şoven duygularla kafaları dolduran, bunun dışında hiçbir gelişmeden haberdar edilmesine meydan verilmeyen bir ordu ve yöneldiği ülkede Kürdistan ve insanlarıysa yaşlı, genç, kadın, çocuk denilmeden sürgün edilmeyi, jandarmanın dipçikleri altında ezilmeyi ve toplu katliamlara uğramayı düşmanımızın karekterine bakarak, doğal ve soğuk kanlı karşılamak durumundayız. Ülkemizin dolaysız efendisi olma hırsı, açık ki düşmanı çılgınlıklara itecek o sadist ruh ve duygularla bir çok hayal düşleyecek ve maceralara atılacaktır. Eğer bugün köylü Kürt kadını kendi dağlarında hatta köyünde serbest dolaşamıyorsa, oduna giderken, asker korkusuyla dolu saatler yaşıyorsa, davara giderken, jandarma saldırısına uğruyorsa, eşine tarlaya ekmek görtürürken, Apoculara götürüyor gerekçesiyle sorgusuz sualsiz yakalanıyorsa, biz yine bunu düşmanımızın Kürdistan üzerindeki egemenlik biçimine bağlıyor ve halk olarak onu iyi tanımanın mücadelemiz açısından bir zorunluluk olduğunu söylüyoruz. Açıklamaya çalıştığımız bu uygulamalar, halkımıza karşı yürütülen sömürgeci savaşta kadınların payına düşen çok küçük bir oranı oluşturmaktadır.

Herşeyden önce Kürt kadını Kürdistan davasının sürdürücülerini doğurduğu için, düşman nazarında gözükmekte ve her türlü cezaya uğramasına yeterli delil sayılmaktadır. Kürt olmak ve Kürt olarak doğmak suç sayıldığından, kendi dilleriyle marş söyledikleri için köyünde iki kız çocuğu yakalanarak, cezaevine atılmışlardır. Yaş itibarı ile yakalanmaları dahi kanunlara aykırı olan bu iki kız çocuğuna en insanlık-dışı işkenceler uygulanmıştır. İki aydan fazla bir süre askeri işgal altında kalan, ancak düşmanın eline hiç birşey vermeyen ve oyunlarına gelmeyen halk, bu sefer de havadan-sudan bahanelerle kadın, erkek, çocuk denilmeden yakalanmakta ve düşmanın işkence tezgahlarından geçirilmektedir. İki kız çocuğunun da Kürtçe marş söyledikleri için yakalanmaları, sadece bir vesile olmaktadır. Olayın asıl özü ise, çok farklıdır. Bu yönelimler her şeyden önce ulusal kurtuluş mücadelesine katkı yapmada örnek ve sayılı köyler arasında yeralan bir köye mensup olmalarından ileri gelmektedir. Halkın malını talan etmekte, namusuna el atmada ve işkence etmede adeta birbirleriyle yarışan bu asalak takımından bir faşist yüzbaşının, halkın kararlı tutumu karşısında; "*bizden ne istiyorsunuz*" demesine karşılık boğazına kadar dolan ve canına tak eden aynı köyden bir yurtsever, "*ne istediğimizi hala bilmiyor musunuz? Topraklarımızdan çıkın, Batman petrollerinden ve Şırnak kömüründen elinizi çekin*" diye karşı-

Devamı: 23. sayfada

IKP VE TKP KUKM'NE DAYATTIKLARI TASFİYECİLİĞİ TERK ETMELİDİRLER

Halkımız ve Partimiz, Nisan 1985 ortalarında KUKC'nin ilanıyla birlikte yeni bir sürece giren mücadelemizin gerekli kıldığı görevleri gerçekleştirmek üzere, ülke zeminine giriş yaparken 8 değerli militanını daha, haince kurulan bir pusu sonucu kaybetti.

Kürdistan halkı, yüzyıllara varan mücadelesinde, eğer hâlâ bağımsız bir ülke ve özgür bir toplum kuramamışsa, bu, sadece düşmanın azgınca saldırı ve baskılarından, güçlü oluşundan kaynaklanmıyor ve **esas neden de bu değildir. Bunun nedeni, aynı** zamanda ve esas olarak, kendi iç bünyesindeki zayıflıkların yol açtığı iç çatışmalardır. Ve bu çatışmalarda, dolaylı ya da dolaysız, bazı güçlerin belirgin bir rol alarak sorunu daha da ağırlaştırmalarıdır.

Bilindiği gibi, Kürt hakim sınıflarının yüzyıllardan beri sürüp gelen geleneksel işbirlikçiliği, günümüzde, düşman adına ideoloji, politika ve örgüt oluşturularak eylem geliştirmeye dönüşmüş ve artık tamamen ajan bir konum yaşanmaya başlamıştır. Bunun derin tarihsel nedenleri vardır. Os**manlı-Safevi İmparatorluklarının Kürdistan** üzerindeki egemenlik savaşlarından günümüze kadar, değişik görünümler arzetse de, Kürt egemen sınıfları, ağırlıklı olarak düşman adına bu çatışmaların tarafı olmuşlar ve halkımızı birbiriyle savaştırmışlardır. Yabancı istilacıya karşı isyana yöneldiklerinde ise, sınıfsal özelliklerinden kaynaklanan zayıflıkları nedeniyle, zamanla hem kendi direnişlerine ve hem de birlikte mücadele ettiği en yakın arkadaşlarına ihanet ederek korkunç bir işbirliğine yöneldiklerini **görüyoruz. Tarihimizin acı, fakat gerçek** olan bu yönüne, yakın tarihimizde, Kuzey-Batı Kürdistan'daki 1925-38 dönemi isyanlarında, özellikle de Dersim isyanında ve yine 1975'li yıllarda kesintiye uğramakla birlikte, kısa bir sürede kendisini yeniden toparlayıp gelişen Güney Kürdistan ulusal hareketinde de sık sık rastlamak mümkündür.

Bu olumsuz miras üzerinde, 1970'li yıl**lardan itibaren şekillenen ve PKK Hareke**tinde somutlaşan KUKM'de, doğuşuyla birlikte, içten ve dıştan, birçok kompolya ve ihanete maruz kaldı. Proletarya önderli**ğinde gelişen modern ulusal kurtuluş ha**reketi karşısında, Kürdistan üzerindeki insiyatiflerini kaybetmeye başlayan Kürt egemen sınıfları ve onlardan kaynaklanan Kürt küçük-burjuva işbirlikçileri en azgın bir biçimde PKK Hareketine saldırdılar. Daha ideolojik grup aşamasındayken, oluşturulan komplocu-provakasyon örgütü "Sterka Sor" vasıtasıyla, 1977'de bu grubun önderlerinden Haki KARER ve 1978'de de feodal eşkiya çetelerce Halil ÇAVGUN yoldaşlar hunharca katledildiler. Tüm bu komplocu girişimlere rağmen mücadelenin daha da **gelişip kitleselleştiği; saldırıların da kap**samlı ve geniş boyutlara dönüştüğü görülmektedir. Bu kez de, "anti PKK'ciliği" temel ilke edinen "UDG" vasıtasıyla, KUK'tan gelen ve 50'ye yakın PKK kadro ve sempatizanının ölümüyle sonuçlanan saldırılar başlatılmıştır. Bu saldırıların, sömürgecilikten ve onun işbirlikçisi yerli güçlerden kaynaklandığı, bu gün daha da açığa çıkmaktadır.

Hareketimiz dışarıya açıldığı dönemde de bir çok komployla karşılaştı. Parti önderliğimize yönelik başarısızlıkla sonuçlanan bir kaç komplo düzenlenirken, Ağustos 1982'de Süleyman TUĞCU, Kasım 1982'de Hêzil Çayında Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Fuat ERTÜRK, Veysi ŞİMŞEK, Veysi HANTAŞ, Hasan ÖZÇELİK, Musa İLK, M.Beşir AKSOY, yine Mayıs 1983'de PKK-MK Üyesi Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşlar da aynı karanlık güçlerin komploları neticesinde yaşamlarını yitirdiler.

İçten kaynaklanan toplumsal yapımızın bu olumsuzluğu, egemen ulus klasik komünist partileri ve devrimci hareketlerinin, ulusal soruna karşı özünde ulusal-inkarcı tutumları nedeniyle daha da ağırlaşmaktadır. **Kendilerine "komünist" sıfatı yakıştır**malarına karşılık, geçmişte ve günümüzde, Kürdistan sorunu karşısındaki ideolojik-politik yaklaşımları ve eylemsel faaliyetleriyle, hiç de bu sıfata layık olmadıkları, tersine azgın birer sosyal-şoven güç oldukları, hergün biraz daha net bir biçimde açığa kavuşmakta ve hiç de geçmişlerinden ders çıkarmadıkları görülmektedir.

Kuzey-Batı Kürdistan'da, TKP, geçmişte "UDG", günümüzde ise "Sol Birlik" olarak şekillenen ya da şekillendirdiği oluşumlar vasıtasıyla, yine aynı çizginin Güney Kürdistan'daki uygulayıcısı olan IKP de benzer oluşumları besleyerek ve bizzat örgütleyerek, hem Güney Kürdistan Ulusal Hareketini ve hem de Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen PKK önderliğindeki KUKM'ni tasfiye etmeyi gündemlerinin temel maddesi haline getirmiş bulunuyorlar ve utanç duyulması gereken bu işi de koordineli olarak yürütüyorlar.

Belki sözünü ettiğimiz bu partiler, düzenlenen bu komploların içinde doğrudan yer almamış olabilirler. Ancak, Kürdistan karşısındaki inkarcı yaklaşımları, geçmişteki Kürt halk direnmelerine karşı burjuvaziden yana tavır alışları ve günümüzde gelişen KUKH'ne karşı takındıkları faydacı tutumları, sosyal-şoven ve revizyonist-reformist çizgilerinden kaynaklanan tutarsızlıkları, bu partilerin, dolaylı veya dolaysız olarak komplocu güçlerin yanında yer almaları sonucunu doğurmaktadır. Bu nedenle, gerek TKP ve gerek IKP'nin, bu gelişmelerden hiç de kendilerini kolayca sıyırmayacakları sorumlulukları vardır.

İşte biz, burada kısaca özetlemeye çalıştığımız bu nedenlerden dolayı, Nisan 1985 ortalarında düzenlenen ve 8 önder savaşçımızın şehit düşmesiyle sonuçlanan komplonun, sıradan bir saldırı olarak değil, geniş bir kapsam içinde değerlendirilmesi zorunlu olan bir olay olarak görülmesi gerektiğini belirtiyor; ve bunu en doğru yol olarak gördüğümüz için de sorunu böylesi bir tarzda ele alıyoruz.

İşbirlikçi Milliyetçilik ve Sosyal-Şoven Reformculuk, Siyasal Çizgiyi Burjuva Kuyrukçuluğuna ve Devrimci Mücadeleyi Tasfiyeye Götürür

Bir devrimin başarıya ulaşması için, herşeyden önce doğru bir ideolojik-politik hatta, yani doğru bir program, strateji ve taktiğe sahip olmak ve bundan kaynaklanan örgütsel-eylemsel bir faaliyeti geliştirmek gerekmektedir.

Bu gerçekliğin yerine getirilmesi konusunda, öncelikle, ulusal hareket içinde oynandığı olumsuz rol nedeniyle küçük-**burjuvazinin konumuna değinilmelidir.**

Kürdistan'da, burjuva milliyetçiliğinin temsilciliğine Kürt küçük-burjuvazisi soyunmaktadır. Ancak, bir yanıyla sömürgeci devletin ekonomik, sosyal ve eğitim sistemi, diğer yanıyla da Kürt egemen sınıflarının maddi ve manevi ilişkileri içinde yetişmiş olması, bu sınıf adına hareket etmek isteyen güçlerin, ideolojide reformculuğa, politikada da uzlaşmacılığa yönelmelerine temel teşkil etmektedir. İşte bu güçlerin, "ana dilde eğitim, kültürel özerklik" vb. bazı sınırlı hakları program hedefleri haline getirmelerinin nedeni, oluşum tarzındaki bu özellikten dolayı dayandıkları sosyal zeminin zayıflığıdır.

Açık ki, program diye sunulan bu formülasyonların, halkımızın gerçek çıkarını ifade eden bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle hiç bir alakası yoktur. Daha çok özünde Kürt feodal-kompradorlarının sömürgecilikle tamamen iç içe geçememiş kesimi ile onlar adına hareket eden elit bürokrat bir küçük-burjuva aydın tabakanın ekonomik ve siyasal çıkarlarını temsil eden programlarıdır. Böylesi bir prgramdan kaynaklanan yaklaşımın ise, içinde ciddi tehlikeler taşıması kaçınılmazdır. Nitekim, ulusal kurtuluş hareketimiz proletarya öncülüğünde geliştikçe, bu güçlerin, içte ve dışta, nasıl birer işbirlikçi güç oldukları hemen açığa çıkmaktadır.

İşbirlikçi reformist burjuva milliyetçiliğinin, KUKM'nin çözümü için ileri sürdüğü çözüm yolları ve talepler, Kürdistan'ın şu **andaki sosyo-ekonomik ve politik sorunlarına** çözüm şurda kalsın, sorunları daha da ağırlaştırmakta olup pratik yaklaşımları, onları, içte ve dışta, yanlıştan da öte çok ciddi tehlikeler taşıyan ittifaklara ve ilişkilere yöneltmektedir. Dışta, emperyalizmin istihbarat örgütleri ve sömürgeci burjuvazinin sözde liberal ve demokrat çevreleriyle ittifak geliştirmeye çalışırlarken, içte de devrimci-yurtsever çevreler ve işçi-köylü temel ittifakı yerine Kürt egemen güçlerinin çeşitli kesimleriyle ittifakı temel almışlardır. Proletarya eğilimi, oluşmadan önce kendi aralarında biçimde farklı yansımalarına rağmen aynı **sınıf özünü, özümsenmiş işbirlikçi küçük**burjuvaziyi temsil eden bu eğilimler pratik politikada feodal-komprador sınıfla aynı konuma düşmekten kendini koruyacak durumdan yoksundurlar. Eski salt ulusal-inkarcılık yerine daha modern elbiseli hakim ulus burjuvazisinden biraz aldıkları kırıntılarını biraz daha artırmayı amaçlayan pasif bağımsız düşünce ve eylemden korkan, devrimci hareketin gelişimiyle ağırlıklı bölümü hızla gericileşen bir konumdadırlar. Proletarya eğilimi gelişip ulusal kurtuluş hareketini yaratıp önderliğini pekiştirdikçe bu gerici konumları daha da açığa çıkmaktadır. Proletarya eğilimi PKK biçiminde somutlaştıkça, ona yönelik mücadeleyi daha da yoğunlaştırıp telaşla hızla kurulup dağılan ilkesiz ama özünde anti-PKK birlikleri kurmakta asla gecikmediler. Bu birliklerin arkasında, sömürgeci burjuvazinin dolaylı-dolaysız desteğinin ve teşvikinin olduğu, bugün her düzeyde açığa çıkan ideolojik politik pratik ilişki, yaşam ve düşmanın dayattığı pişmanlık yasası adındaki provakasyonu, bildiri ve eylemlerinde daha iyi anlaşılmaktadır.

Geçmişte bu amaçlar doğrultusunda kurulan "UDG" bir yılını doldurmadan, daha sonraları oluşturulan "5'li platform"-lar ise doğuş yapmadan dağıldılar. Açık ki, bu tarzda oluşturulan birlikler, halkımızın kurtuluş mücadelesinin ihtiyaçlarına karşılık vermek için değil, yukarda sözünü ettiğimiz güçlerin kendi örgütsel varlıklarını –doğaldır ki sınıfsal çıkarlarını– korumak maksadıyla, çok ince hesapların yapılarak gerçekleşmesi sağlanan tasfiyeci sağ ve bir o kadar da halkımızın birliğine ve mücade**lesine zarar veren tehlikeli oluşumlardır. Yine** bu çevreler, istemlerini gerçekleştirmek için sömürgeci burjuvazinin CHP kanadından gerekli "ilgi"yi göremeyince bu kez de, egemen ulus devrimciliği içindeki sosyal-şoven, revizyonist-reformist kesimlere yöneldiler. Ancak bu yöneliminde işbirlikçi uşak karekteri kendini hemen ele vermekten geri kalmadı. Ulusal varlığımızı inkar temelinde ortaya çıkan bu "mezheplerin" en eskisi "TKP" ile ilişkilerini başarıymış gibi şu utan**maz sloganla dile getirmektedirler:** "*DDKD Havana'da.*" Aslında DDKD'nin Havana'ya gittiği doğrudur. Fakat bu, halkımızın öz çıkarlarını temsil etmeyi bırakalım, kendi örgütsel bağımsızlığını başkalarına teslim ederek ve kendisi adına hiç bir söz hakkı olmayarak gerçekleşen bir gidiştir. Yani DDKD, Havana'ya Türk bayrağı ve TKP flaması altında gitmiştir. Ulusal kimliğini bu biçimde inkar edenler herşey olabilir, ama asla komünist olamazlar. Bu güçler, reformist çözümlemeleri temel alan program hedeflerine varmak için de olsa, kendi öz güçlerine dayalı herhangi bir taktik anlayışa da sahip değildir. Daha çok, stratejik anlayışlarına uygun olan güçlere dayanarak, barışçıl yollarla ve doğabilecek muhtemel fırsatlarla sorunun çözümünü temel almaktadırlar. Bu nedenle de, halkımızın savaşçı ve direnişçi potansiyelini, işbirlikçi reformist çizgilerinin hayat bulması için kendi potalarında eritmeye çalışmaktadırlar.

Kürdistan, emperyalizm ve sömürgeci güçlerce parçalanmış olup her parçasında da ayrı ayrı katı bir sömürgecilik uygulanmaktadır. Bu nedenle KUKM'nin bu ülke devrimci-demokratik hareketleriyle çok sıkı bir bağı vardır. Geçmişte bu iki ülke devrimi arasındaki ilişkiye somutluk kazandırabilecek objektif zeminin yetersizliği söz konusuydu. Ancak, özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'da, oluşan objektif zemin üzerinde şekillenen modern bir ulusal kurtuluş hareketi gelişmiş ve geçmişte somutluk kazanmayan ilişkilerin, günümüzde oldukça elverişli koşulları da oluşmuştur.

Fakat sağlanan bunca gelişmelere rağmen, iki ülke devrimi arasındaki ilişkilerin hiç de geçmişten farklı bir konumda olmadığını görüyoruz. Oysa, etle-tırnak gibi biribirine bağlı olan bu iki ülke devrimi arasında doğru devrimci temellerde bir ilişkinin geliştirilememesi halinde bir çok dünya devrim pratiğinde de karşılaşıldığı gibi bu, yenilgiye yol açar. Eğer devrimciliğin geçmiş mücadele **deneyimlerinden ders çıkarması gerek**tiği anlayışıyla hareket ediliyorsa, en acı örnek, geçmiş tarihimizin oluşturduğu Türkiye ve Irak pratiğidir. Bilindiği gibi önce Kürt halk direnmeleri ezilmiştir, arkasında başta IKP ve TKP'nin sorumluları olmak üzere bir çok devrimci öldürülmüştür. Bunda her ne kadar Kürdistan'daki gelişen hareketlerin önderliklerinden kaynaklanan etmenler var ise de, esas olarak bu güçlerin Kürdistan sorunu karşısında takındıkları sosyal-şoven tutumun payı büyüktür.

Fakat aynı tutumun, günümüzde de KUKM'ne karşı sürdürüldüğünü görmekteyiz. Artık bu noktada herhangi bir ideolojik-politik yetersizlikten ve objektif koşulların zayıflığından bahsetmek gerçekliği tanımlamada zayıf kalmaktadır. Yaşanan gelişmeler, ortada bilinçli ve ard niyetli bir tutumun olduğunu açığa çıkarmaktadır.

Bu güçler, programlarını daha çok kendi reformist burjuvazileri ile uzlaşma temelinde hayata geçirmek istediklerinden, Kürdistan konusunda çok hassas olan burjuvazilerini ürkütmemeye çalışıyorlar ve bu nedenle de gelişen ulusal kurtuluş hareketimizi, bir türlü kabule yanaşmak istemiyorlar. Uzun bir dönem Kürdistan gerçekliğini inkar etmelerine karşın, KUKM kendi gerçekliğini zorla dayatınca, bu kez de, sorunu **ya saptırmaya ya da çıkarcı temellerde ele almaya başladılar. Toplumumuzun gerilik**lerinden dahi yararlanmaya kadar vardırdıkları iğrenç yöntemlerle, sağlanan devrimci gelişmeleri, kendi programlarını gerçekleştirmenin aracı haline getirmeye çalıştılar.

Görüldüğü gibi, hem işbirlikçi Kürt burjuva reformculuğu ve hem de egemen ulus devrimciliğinin sosyal-şoven, revizyonist-reformist güçleri, iki ülke devrimine hizmet edecek ilişki ve ittifaklar kurma yerine, bir birlerinden yararlanarak program hedeflerine varmaya, Kürdistan sorununu ise, emperyalist-kapitalist sistem içinde ve sömürgeci iktidarların özüne dokunmadan çözmeye çalışıyorlar. Böylesine faydacı, devrimci ilke ve dürüstlükten yoksun stratejik yaklaşımlar ve onun ortaya çıkaracağı birlikler, devrimci mücadeleye en ufak bir hizmet sunmayacağı gibi, devrimci potansiyeli eriterek, kaçınılmaz olarak devrimi yenilgiye götürür.

TKP ve IKP'nin Kürdistan Ulusal Gerçekliğine Yaklaşımları Özünde İnkarcılıktır

KUKM, özellikle de II. emperyalist pay**laşım savaşından sonra çağımız en güçlü** akımı haline gelen ulusal kurtuluş savaşlarının da etkisiyle, modern bir niteliğe kavuştuğu günden bu yana, ağır ideolojik-politik sorunlarla yüzyüze gelmiştir. Bunlardan biri, Kürdistan'ın parçalanarak ayrı ayrı ülkeler tarafından sömürgeleştirilmesinden dolayı farklı ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal bir yapının oluşmasından ve bunun da her parçada yaşayan halkımız arasında değişik bilinç ve örgüt düzeyinin doğmasına **yol açması, diğeri ise, Irak ve Türkiye** devrimci-demokratik hareketlerinin, ilk önderlerinin imha edilmelerinden sonra tas**feyeci bir rol oynayan ve hiç de layık** olmadıkları halde kendilerine "komünist"

sıfatı yakıştıran, IKP ve TKP'nin, diğer devrimci güçler üzerinde de hala ağır etkisini taşıması nedeniyle Kürdistan sorunu karşısındaki inkarcı anlayışlarıdır. Bu iki partinin Kürdistan sorunu karşısındaki tutumlarını daha yakından kavramak için geçmişle bağlantı kurmak daha yararlı olacaktır.

1920'li yıllarda, o zamanki milliyetçi öncüler olan kemalistler tarafından Türk ulusal kurtuluş hareketi verildiğinde, Türkiyeli komünistler de bu harekete katılmak için, örgütsel-siyasal hazırlıklarını tamamladıktan sonra ülkeye girmek üzere yola çıktılar. Mustafa **SUPHİ** başta olmak üzere, 15 TKP önder kadrosu, kemalistlerin düzenledikleri bir komplo neticesinde katledildiler. Bu komplonun altında, önemli derslerin çıkartılması gereken çok ciddi gerçekler yatmaktadır. Bir kez Kemalizme karşı doğru devrimci bir politika ortaya konulamamış, ya da konulsa bile kendi halkının öz gücüne dayalı bir örgütlülük temelinde ilişkiye yönelinmemiştir. Diğer bir şey de, hangi anlayışla ve nasıl kemalistlere güvenildiği ise belli değildir.

Yenilen bu darbe üzerine TKP, bir daha kendisini toparlayamadı. Bundan da öte, 1927'de, o zamanki Genel Sektereter Vedat Nedim Tör'ün tüm arşivle birlikte polise teslim olmasından sonra, kemalistlerin kullandığı basit bir tasfiyeci örgüt haline geldi. Dünya komünist hareketi tarihinde, burjuvaziyle uzlaşarak kendi kendisini tasfiye eden ilk örgüt TKP'dir. Daha sonraki yaşamı ise, her zaman için Türk burjuvazisinin sol içindeki kemalist kadroları olarak geçmiştir. II. emperyalist paylaşım savaşı koşullarına gelindiğinde, tüm dünya komünist partilerinin belirgin rolleri öne çıkarken ve bazıları da kendi ülkelerinde iktidar olurlarken, TKP'nin bir kaç tutuklanma olayından başka adı duyulmadı ve bundan sonra da **tasfiyeci anlamda da olsa, uzun bir dönem herhangi bir yaşam emaresine rastlanmadı**

TKP'nin içinde bulunduğu bu konum, en vahim sonuçlarını Kürdistan'da göstermiştir. 1925-38 döneminde gelişen Kürdistan'daki halk direnmelerini, "ilerici cumhuriyet rejimine karşı gericiliğin ayaklanması", "vahşi Kürtler'in uygarlığa karşı isyanları" olarak nitelendiren kemalist değerlendirmeleri olduğu gibi benimsemiş, halkımızın katledilmesinde kemalistlerle suç ortaklığı yapmışlardır. Hatta, 1938 Dersim İsyanı'nda, bu partinin bazı önderlerinin Türk ordusunda subay olarak halkımızın katledilmesine bizzat katıldığını da tarih göstermektedir.

Evet! o zamanki Kürt halk direnmesinin içinde bulunduğu konum, ideolojik-politik düzey ve önderliği, bir çok geri ögeyi bünyesinde taşıyabilir. Ama bu böyledir diye, **faşist barbarlıkları hiç de aratmayacak** cinsten olan kemalist zulme karşı, sonderece kutsal bir hak olan ulusal kimliğini korumak için direnen bir halkın katliamına göz yumulabilir mi? Bir katliamı desteklemek, daha da kötüsü bilfiil böylesi bir katliam içinde yer almak komünist bir sıfata yakışır mı? TKP'de görülen tutumların ve yaklaşımların benzer uygulamalarına, daha sonra Irak ve Güney Kürdistan sahasında da IKP'nin şahsında tanık olmaktayız.

II. emperyalist paylaşım savaşından sonra ortaya çıkan elverişli ortamdan yararlanan Irak Yurtsever Demokratik Hareketi, 1958 devrimiyle birlikte yeni bir aşamaya girmiştir. Bu durumdan yararlanan Güney Kürdistan Ulusal Hareketi, Kuzey-Batı Kürdistan'da kemalist egemenliğe karşı gelişen direnme hareketlerine göre daha ileri boyutlarda olan KDP önderliğinde ayaklanmalar geliştirdi. IKP, bu hareketi, hemen bir provakasyon ve emperyalizmin bir oyunu olarak nitelendirdi ve tavır takındı.

Geçerken şunu da belirtelim ki, 40'larda **IKP Genel Sekreteri Fahed önderliği, Kürdistan** sorununa da cesaretli bir yaklaşım göstermiştir. Ancak, devrimci gelişmeler açısından dönemin fazlaca olgun olmayışı ve önderliğin de katledilmesinden dolayı, bu tutum hayat bularak ürünlerini verememiştir.

1960'lı yıllardan itibaren gelişen Güney Kürdistan Ulusal Direnişinde, IKP'nin rolü, gerçekten devrimci enternasyonalist bir tutumdan oldukça uzaktır. Soruna, Marksizm-Leninizmin denenerek başarıya ulaşmış ölçülerine göre yaklaşmamıştır. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını cesurca savunamamış ve bu konuda **sosyal-şoven II. Enternasyonal partilerinin yolunu izlemiştir. Bu nedenle de, Kürt hareketi** içinde gerici reformist etkilerin giderek egemen olmasına ve hareketin gerici ve sağ bir konuma düşmesine yol açmıştır. Tabii ki, bu gelişme Irak Yurtsever Demokratik Hareketinin de olumsuz gelişmesine neden olmuştur.

Eğer IKP, Arap ve Kürt halkları arasındaki ilişkiyi, halkların bağımsızlığı, özgürlüğü ve eşitliği, kendi kaderini özgürce tayin etme hakkını savunma gibi doğru enternasyonalist temellerde ele alsaydı, hem Kürt ulusal hareketi önderliği daha olumlu ve ilerici bir konuma ulaşacak, hem de Irak Yurtsever Demokratik Hareketi, giderek faşizme kayan bir rejimin tutsağı haline gelmeyecekti. Ama bu rol oynanmadığı gibi, Baas'ın sol kanadı içinde sivrilen ve giderek iktidara damgasını vuran Saddam kliğinin, devrimci muhalefete karşı kullanılan basit bir oyuncağı haline gelinmiştir. İşte acı, fakat gerçek olan bu durumu, IKP yaşamıştır.

Bilindiği gibi, 1970'li yıllardan itibaren, giderek güçlenen Saddam, bir-iki bakanlık verdiği IKP'yi de yedeğine alarak, bir yandan Irak Yurtsever Demokratik Hareketi içinde **yer alan devrimci ve ilerici ögeleri tasfiye** etmiş, diğer yandan da Kürt ulusal hareketinin yenilgisini sağlayarak önderliğinin olumsuz bir konuma düşmesini sağlamıştır. Görülüyor ki, Saddam'ın güçlenmesinde, iki ülke devrimci ve yurtsever hareketlerinin tasfiye edilmesinde, IKP'nin çok tehlikeli bir rolü vardır.

IKP ve TKP, geçmişten bu yana içinde bulundukları bu durumlarını tüm devrimci-demokratik güçlere izah etmek zorundadırlar. Lenin'in de belirttiği gibi, kendi hatalarına karşı takındığı tutum, bir partinin ciddiyetinin kıstasıdır.

Sosyal-Şovenizmin KUKM Karşısındaki Rolü Ulusal Gerçekliğimizi İnkar Ulusal Kurtuluş Devrimimizi Tasfiyedir

Yüzyılların yabancı egemenliğini yaşayan, kendi bağımsız gelişiminden sürekli alıkonulan Kürdistan'ın toplumsal ve siyasal yapısı, oldukça ağır ve ciddi sorunları bağrında taşımaktadır. Olumsuz bir özellik taşıyan bu objektif zemin üzerinde şekillenen KUKM, bu sorunları çözümlemek göreviyle karşı karşıyadır. Fakat, zaten ağır olan bu sorunlarımızın, sosyal-şoven güçlerin sorumsuz ve tasfiyeci müdahaleleriyle daha da ağırlaştırıldığı görülmektedir. İşte, bu nedenle, sorunun bir de bu yönüyle izah edilmesi şarttır.

1975'li yıllardan itibaren, Saddam rejiminin faşist niteliği açığa çıkıp, teşhir ve tecriti geliştikçe, Irak Yurtsever Demokratik Hareketi ve Kürt Ulusal Hareketinin bünyesinde, ilk başlarda küçük gruplar halinde de olsa bir muhalefet gelişmeye başladı. Bu gruplar bir yandan birbirlerine karşı –KDP, KYB örneğinde görüldüğü gibi– diğer yandan da Saddam rejimine karşı muhalefetlerini giderek geliştirmeye başladılar. Bu yıllarda, IKP'nin yine Saddam'ın iktidar ortağı olduğu bilinmektedir.

Saddam faşist rejimi, ilerici ve demokratik muhalefeti tasfiye edip güçlendikten sonra, IKP'ye yönelerek bir çok yetkilisini ve kadrosunu katledince, IKP, istemeyerek de olsa rejimden koptu. Irak ve Güney Kürdistan'daki muhalefet hareketini Saddam'la birlikte tasfiye eden, daha sonraları gelişmesini engellemek için hertürlü çabayı sarfeden IKP, bu kez de en olumsuz ve trajik rolünü, katıldığı muhalefet saflarında oynamaya başladı. İlk günden itibaren, ilerici ve demokratik muhalefet saflarında yer edinmek için, tüm uğraşısını bu muhalefeti bölüp parçalamaya hasretti.

1978'li yıllarda, bugün kendisini COKED olarak örgütleyen Irak Ulusal Demokratik Vatan Hareketi içinde yer alan güçlerle birlikte hareket eder görünmüş, hatta ortak imzalar attığı halde, daha sonra, kendisini CUD olarak örgütleyen Irak Yurtsever Demokratik Cephesine katılmıştır. Açıkçası her iki muhalefet gücü arasında oyun oynamaya kalkışmıştır. Özellikle de Kürdistan'daki örgütler arasında varolan çelişkilerden, sözümona önderliğini güçlendirmek ve dayatmak için yararlanmaya çalışmıştır.

KYB'nin içine girdiği bir olumsuzluk vardır. Bunda da IKP'nin rolü büyüktür. KYB, her ne kadar ideolojik-politik hattından kaynaklanan ciddi zaaflar taşıyorsa da, Saddam'la uzlaşmaya yönelmesinde Irak, İran ve CUD güçleri arasında sıkışmasının da önemli bir etkisi söz konusudur. İşte en zayıf olduğu bir dönemde, KYB, IKP'nin bir komplosuna maruz kalmıştır. KYB'nin önde gelen kadrolarından Şimal ve üç arkadaşı, dostluk maskesi altında katledilirler. Bu olay, daha sonra IKP'nin 60'a yakın kadrosunun öldürülmesi, ya da tutuklanmasıyla geniş boyutlar kazanmıştır. Bu çatışmalarda, hem muhalefet safları arasındaki olumsuzlukları derinleştiren çatışmaları durdurmak ve hem de zor durumda kalan IKP'yi kurtarmak **amacıyla duruma müdahale eden Partimiz, değerli MK Üyesi Mehmet KARASUNGUR** ve İbrahim BİLGİN yoldaşları şehit verdi...

Bu gelişmelerin yaşandığı dönem her iki ülke ilerici ve demokratik muhalefet güçlerinin, COKED ve CUD arasında birlik sağlamak için son fırsatları da değerlendirmeye ve olumlu bir adım atmaya çalıştıkları bir dönemdir. Ama yine IKP'nin bozgunculuk yaptığını ve bundan sonra da ilerici güçler **arasındaki çelişkilerin şiddetlendiği görülmektedir.** IKP politikası son derece açıktır: Güçleri önce bölmek ve birbirlerine karşı kullanmak, bu durumdan yararlanarak IKP'yi sözümona önder bir konuma yükseltmek. Basit, ama oldukça da tehlikeli ve çirkin bir hesap! Tabi ki, bu politika en ağır sonuçlarını Kürt Ulusal Hareketi üzerinde göstermektedir.

Güney Kürdistan'da, çeşitli sınıfsal aşiretsel ve kişisel nedenlerden ötürü ağır bir çelişkiler yumağının olduğu herkesçe bilinen bir gerçektir. Bu parti, varolan bu çelişkilerin doğru bir temelde çözümlenmesi için hiç bir çaba sarfetmemiştir. Tam tersine, siyasal çıkarlar temin etmek için çelişkileri **daha da derinleştiren bir politika izlemiştir.** Ve bu politikaların sonucudur ki, halkımızın en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde, yüzlerce yurtsever, bu iç çatışmalar ortamında yaşamını yitirdi. Kürdistan'da, yurtsever bir kadronun yetiştirilmesinin zorluklarını bir yana bırakalım, iç çatışmalar sonucu dökülen her kan, kanayan toplumsal yaramızı daha da ağırlaştırıyor, halkımızın ulusal birlik ve dayanışması büyük zararlara uğruyor. İşte, IKP, toplumsal gerçekliğimizle alay edercesine ve bir oyuncakla oynarcasına oyun oynamaktadır.

Hiç bir ilke ve politik ahlak ölçütü tanımadan örgütlerden adam ayırarak örgütler kurdurtuyor, birliklere giriyor, çıkıyor. Önce **birkaç yavru örgütüyle birlikte COKED'e** girdi, hiç bir gerekçe göstermeden kendisiyle birlikte bu örgütleri de CUD'a çekti. Daha sonra, önceleri KDP'nin sekreteri konumunda olan kişiye parti kurdurtarak dahil ettirdi. Somut koşullarda herhangi bir değişiklik olmadan bu gücün de tekrar buradan ayrılması sağlandı. Tüm bunlar ne adına **ve niçin yapılıyor, beli değil! Ve bu parti hiç de** kendisini hesap verme zorunluluğunda görmemektedir. Fakat olan, Kürt Ulusal Hareketine oluyor. Daha fazla bölünen, parçala**nan ve içinden çıkılmaz bir hale gelen Kürt** Ulusal Hareketi ortaya çıkıyor. Bu parti, bu yönlü bir faaliyetini Güney Kürdistan'la sınırlı tutmayarak, Kürdistan'ın bütünlüğüne de yöneltmektedir. Görülen o ki, IKP, nerden, nasıl ve hangi tarihsel-siyasal temelden kaynaklandığı belli olmayan, kendi kendisine bir Kürdistan sorumluluğu yetkisi tanıma ve tüm Kürdistan güçleri üzerinde istediği gibi oynama, onları bölme, parçalama, bazılarını ezme, bazılarını da yanına alma hakkını kendisinde görmektedir. Ve hiç bir hesap verme sorumluluğu duymayacak kadar da kendisini özgür hissetmektedir.

Türkiye'nin egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan'a niçin müdahale eder? Bazı güçleri yanına çekerken, niye bazılarını ezmek ister? Bunun sınıfsal ve ideolojik temeli nedir? Bazı güçleri, ideolojik-politik çizgilerine bakmadan, hiç bir ilke ve kuralı **tanımadan kolu-kanadı altına alıp korurken,** ideolojik-politik bir çok benzer yönleri olan hareketleri niye karşısına alır? Evet! Bu örgüt, tüm bunlara nedenleriyle birlikte cevap vermek zorunda değil midir? İşte, IKP tarafından Partimize dayatılanlar da bu olumsuz siyasetler ve taktikler oldu.

Partimiz, Ortadoğu'ya yöneldiğinde, enternasyonalist anlayışının bir gereği olarak sosyalist sistemle kardeşçe ilişkileri olan güçlerle ilişkilerini geliştirmeyi esas aldı. Bu nedenle de, Filistin Direniş Hareketiyle ve bu hareket içinde sosyalist sistemle en iyi ilişkileri olduğunu iddia eden Demokratik **Cephe ile ilişkilerini geliştirmeye çalıştı.** Partimiz, üzerine düşen enternasyonalist sorumluluğunu ve görevlerini, en değerli kadrolarını Filistin halkının mücadelesi saflarına katarak kanıtladı. Bir avuç kadrosu **olmasına rağmen, savaşa girmekten ve on**larca evladını feda etmekten çekinmedi. Daha ilerde değineceğimiz gibi, 1979'lu yıllarda başımıza musallat edilen "UDG-KUK" olayında da sorumluluğu ve yöneticiliği, bugün daha iyi açığa çıkmaya başlayan bu Parti, Ortadoğu'da da yakamızı bırakmadı.

Evet! Ortadoğu'da, PKK Hareketine, adeta dikte edilircesine şu anlayış empoze edilmek ve dayatılmak istendi: "*çizginizi değiştirin, ideolojik-politik yönden ılımlılaşın*" Açıkça, kendi kendinizi tasfiye edin deniliyordu. PKK, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük çizgisinden ve kendi ideolojik-politik hattından en ufak bir taviz vermeyince, bu kez de dostluk bağlarını geliştirmeme ve tecrit politikasının uygulan**masına başlandı. Bugün, faşist Türk sö**mürgeciliğiyle açık bir işbirliği yapan Ömer Çetin adında ne idüğü belirsiz birisini, "asıl PKK'nin Genel Sekreteri" diye tanıtarak yazılar yazdırdılar. Daha sonra başka birisini de, "KUK temsilcisidir" diye getirip dolaştırarak öne çıkardılar ve bize dayattılar. Hiç bir mücadeleleri ve direnişleri olmadığı halde, IKP olanaklarını kullanarak bu güçleri, Kuzey-Batı Kürdistan'ın temsilcileri olarak Filistin Hareketine dayattı. PKK Hareketini ise, "provakatör, terörist ve maceracı bir grup" olarak bölgenin tüm ilerici ve sosyalist güçlerine yansıttı. Ama, PKK, kendi emeğine ve direnişçiliğine dayanarak, halklararası dostluğun nasıl olması gerektiğini, bizzat omuz omuza savaşıp kan **akıttığı Filistin ve Lübnan halkları başta** olmak üzere tüm bölge ve dünya halklarına kanıtladı.

Bu parti, Kuzey-Batı Kürdistan'daki bir**lik çabalarında da olumsuz bir rol oynamıştır. Kendisinin bile anlamakta ve tanımakta** güçlük çektiği, gerçekte çoktan tasfiye olmuş ve hiç bir zaman devrimciliğe yönelmemiş bir çok grubu –TKSP, PPKK, KUK, KUK (Sosyalist Eğilim), Ala Rızgari...vb.– hangi temelde, niçin ve nasıl olması gerektiği hususlarına açıklık getirmeden birlik kurulmak üzere PKK'ye dayattı. PKK Ha**reketi, bu güçlerin durumunu çok iyi bildiği** halde, yine de birlik için elinde gelen çabayı ve fedakarlığı gösterdi. Fakat sorunun, ilkeleri saptanmış bir program ve faşist sömürgeciliğe karşı sıcak savaşım ortamında çözümlenmesi gerektiğini de bu güçlere **sundu. Açık ki, bunların amacı, gerçekten** ulusal kurtuluş mücadelemizin ihtiyaçlarına cevap veren birliklerin oluşturulması değildi. Nitekim daha sonra yaşanan gelişmeler, gerçekliğin böyle olduğunu daha iyi bir biçimde açığa çıkarmıştır.

Birlik diye sürdürülen bu çabalar, özünde, PKK'yi direniş çizgisinden vazgeçirtip, halkımızın ve mücadelemizin örgütsel, siyasal ve pratik ihtiyaçlarına cevap vermeyen birlik tartışmaları kaosu içinde PKK'yi tasfiye etme amacını taşıyordu. Buna karşılık, PKK hareketi, bir yandan birlik çabaları doğrultusunda samimi adımlarını hızlandırdı, diğer yandan Kürdistan zemininde örgütsel varlığını yeniden inşa etmek ve direnişi yükseltmek için kadrosal varlığını ülkeye taşırdı.

Silahlı savaşım temelinde direnişe yönelmemiz, tüm bu sahte ve ard niyetli çabaları daha net olarak açığa çıkardı. Partimizi, direnişçi çizgisinden vazgeçirtemediler. Bu sefer de ne kadar dökülmüş, mültecilik koşullarında kendini ayakta tutamayan unsur varsa, maddi menfaat, pasaport ve bilet temin edip Avrupa'ya taşırma ... gibi tavizlerle tasfiyeci bir grup oluşturup Partinin karşısına dikmek istediler. Tam da bu dönemde, cezaevlerinde Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhat yoldaşlar başta olmak üzere onlarca değerli varlığımızı imha eden ve başını Şahin-Yıldırım hainlerinin çektiği faşist rejimin yeni örgütü "Genç Kemalistler Birliği" ile bunun dışardaki uzantısı Semir alçağının Avrupa'da geliştirmeye çalıştığı provakasyon hareketine dört elle sarıldılar, sahip çıktılar. Düzenlenen toplantılarda ve yapılan görüşmelerde, bunların birer provakatör olduğu, halkın kanını içen drakulalar olduğu belgeleriyle kanıtlandığı halde, bu güçler, "*devrimcileri vuramazsınız, kendinizden ayrılan herkesi böyle nitelendiriyor ve vuruyorsunuz*" diyerek olumsuz tutumlarında ısrar ettiler, ikna olmak istemediler. Bu tutum, onları son tahlilde, Türk faşizminin işbirlikçisi unsurların birer koruyucusu

olma durumuna düşürdü.

Halkımız, en değerli evlatlarını direniş mücadelesi içinde şehit verirken, onlara ve mücadelelerine en ufak bir yardım sunmayan bu güçler, dünya halklarının kendilerine sunduğu desteği, bir yığın tasfiyeci ve devrim kaçkını ögenin hizmetine cömertçe sundular. Tabi ki, tüm bunlar, PKK'yi zayıf düşürmek, PKK'nin geliştireceği mücadelesi karşısında açığa çıkacak olan tarihi suçlarını örtbas etmek gibi basit çıkarlar ve hesaplar karşılığında yapılıyordu.

Partimizi tasfiye etme tutumlarında ısrar **eden bu güçler, işi, parti önderliğine karşı en** alçakçasına iki kez komplo düzenlemeye kadar vardırdılar. Daha sonra, Türk basınında, PKK önderliğinin nasıl öldürüldüğüne **dair haberlerin çıktığı biliniyor. Ve yine komp**locu unsurun bir gün içinde pasaportu-bileti temin edilerek nasıl İsveç'e uçurulduğu da **biliniyor. Bu her iki komplonun da arkasında,** dolaylı-dolaysız IKP'nin önemli bir rolü vardır. İsrail'in, 1982 Haziran'ında Lübnan sahasına saldırısından sonra, bu güç, bu kez de en çirkincesine bir yöntem olan şantaja ve ajan oyunlarına başvurdular. Güya bununla parti önderliğini sıkıştırıp kendilerine sığındırmak, kişisel korku geliştirip, halkın öz çıkarlarından taviz koparmak istiyorlardı. Bundan da sorumlu olan bu partinin, gerçek niyetini bilmemekle birlikte, amaç, Partimizi beyninden vurarak ülkeye dönüşü durdurmaktır. O dönemlerde bu gelişmeler, bir çok dost güce aktarılmıştı, gerekirse, ilerde kamuoyuna daha ayrıntılı olarak durum tekrar açıklanabilir.

IKP, hiç bir kural tanımadan, başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere onlarca yoldaşımızı katleden, halkımız üzerinde hayasız bir baskı ve sömürü uygulayan sömürgeci faşist Türk rejimine ve faşist ordu sürüsüne karşı, en acımasız koşullarda ve kendi öz imkanlarıyla direniş mücadelesini yeniden yükselten ve bunu 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımıyla bir dönüm noktasına getiren Partimize ve onun önderlik ettiği halkımızın direniş mücadelesine, en utanmazcasına ve Türk devletine bile taş çıkartırcasına saldırılar yöneltti, iftira kampanyaları geliştirdi. Hemen etrafına topladığı 11 adet yavru örgütle ortaklaşa bir ibret vesikası yayınlandı. Bu ibret vesikasında, 15 Ağustos direniş eylemleri kastedilerek şöyle deniliyordu: "*Kürt halkının ulusal mücadelesine zarar veren sorumsuz eylemler.*" Böylece tarihsel bir anlam taşıyan yeni adımımızın eylemleri teşhir ve tecrit edilmek isteniyor ve buna ilerici-devrimci Arap örgütleri de dahil ettirilmek isteniyordu. Attığımız bu adım, tüm halkımız ve gerçek dostları tarafından sevinçle karşılanırken, IKP ve etrafında kümelenen bu 11 örgütü neden rahatsız etti? Biz Parti olarak halkımıza ve şehit yoldaşlarımıza karşı her türlü imkanımızı zorlayarak görevimizi yerine getirmeye çalışıyoruz. Pekala bu güçler neyin peşinde?

Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, PKK'ye bu kadar saldırının ve 15 Ağustos eylemliliğine hemen tavır alışlarının altında yatan gerçek, bu güçlerin TC'ye şirin görünmek istemeleridir. Eğer hudutta, biraz daha rahat geçiş olanakları kendilerine sunulursa, böylece PKK'ye karşı her türlü mücadeleye hazır olduklarının mesajı da TC'ye iletilmiş oluyor. Özellikle son öldürülen 8 önder savaşçımıza karşı düzenlenen komplonun da altında bu gerçekler yatmaktadır. Bu saldırı ve komploların altında yatan bir diğer **neden de, KYB'ne yapılanın aynısı PKK'ye** de oynanmak istenmesidir. Nasıl ki, KYB, Şimal ve üç arkadaşına karşı düzenlenen komplonun ardından, ideolojik-politik hattından kaynaklanan zayıflıklarından da yararlanılarak Saddam'la uzlaşmaya kadar zorlanmışsa, aynı şekilde, Güney Kürdistan sahasında zorlanan I-KDP ile bir çatışma ortamına çekilen diğer taraftan da Türk faşist ordu sürüsünün saldırılarına maruz kalan ve böylece dört bir yandan kuşatma altına alınan PKK Hareketi de teslimiyete zorlanacak. Evet, en alçakçasına oynanan oyunlar ve beslenen emeller bunlardır. Bunun için Türk MİT'i de dahil bir çok güçle ortak çalışmalar geliştiriliyor, hatta parayla dahi insanlar satın alınarak yurtsever değerlere karşı savaştırılıyor. Halbuki 15 Ağustos eylemleri, sömürgeci faşist rejime vurulan bir darbe olduğu gibi ülkemizi ve halkımızın haklı mücadelesini tüm dünyaya yaymış ve tanıtmıştır. O halde hiç bir güç, ne adına olursa olsun haklı olan bu mücadelemize ve onun ortaya çıkardığı eylemlere saldıramaz.

Bu dönemde, faşist Türk devleti tüm gücüyle Partiyi imha ve tasfiye etmeye yönelirken, Parti içindeki uzantıları da hemen harekete geçtiler. Parti, Orta Kürdistan'ın dağlık bölgelerinde zayıf düşürülmek, birlik ve bütünlüğü parçalanmak, özellikle de silahlı mücadeleden alıkonulmak istendi. IKP karargahlarında besiye alınan bu hainler ve dönekler güruhu, Partiyi arkadan, cephe gerisinden hançerlemeye çalıştılar. Yeniden Avrupa'yla köprüler kurularak, direnişi kırmak isteyen ne kadar kaçkın ve bozguncu unsur varsa hepsine davetiyeler çıkarıldı. Tüm bu unsurların karanlık ve tasfiyeci oldukları belirtildiği halde, hiç de dürüst olmayan bir tutumla, "*bir tekine dokunursanız, size dünyayı dar ederiz, sizi tecrit ederiz, bitiririz... vb.*" denilecek kadar ileri gidildi.

Sosyal-şoven, revizyonist-refomist bu güçlerin, KUKM'nin çıkmazlarını derinleştirmeleri izah etmeye çalıştıklarımızla da sınırlı değildir. IKP, yanına aldığı KUK, Peşeng (PPKK), Sami Abdurrahman gibi örgüt ve kişiler vasıtasıyla, TKP de TKSP, Peşeng (PPKK) gibi örgütlerle kurduğu "Sol Birlik" bünyesinde, modern giysili "sosyalistlik, devrimci-demokratlık" yaftasının yapıştırıldığı, aşınan klasik işbirlikçilik yerine yeni işbirlikçi bir Kürt akımını KUKM'ne dayatmaktadırlar. Aslında bu konudaki faaliyetler yeni değildir. Daha 1979'lu yıllarda "UDG"nin oluşumuyla birlikte başlayan bu faaliyetler, "5'li, 6'li, 11'li, birlik"ler biçiminde, fakat aynı amaçlarla karşımıza çıkmaktadırlar. Tüm bu tasfiyeci ve komplocu "birlik"lerin arkasında IKP ve TKP'nin olduğu giderek daha iyi anlaşılmaktadır. IKP, görevli kıldığı MK Üyesi Şıvan adında biri vasıtasıyla, "UDG"nin oluşumunu sağlayarak ve KUK'un bize yönelik saldırılarını, aldıkları karar gereği bizzat yönlendiriyor, TKP ise dolaylı-dolaysız bu eğilime ruh ve kan veriyordu.

KUKM'ne dayatılan tasfiyeci, inkarcı ve komplocu çizginin Türkiye'deki uygulayıcılarının başında gelen güç ise TKP'dir. TKP hakkında, Serxwebûn gazetesinde bir çok değerlendirme yapılmıştı. Bu değerlendirmelerden birinde, TKP'nin Kürdistan sorununa yaklaşımı hakkında şöyle deniliyordu: "*Açıktır ki, Türkiye koşullarında demokrasi sorununun çözümüne kavuşturulması, en başta Kürdistan sorununun çözümüne bağlıdır. Ama TKP, Kürdistan diye bir ülkenin, bu ülke üzerinde yaşayan halkın gerçekliğini kabul etmediği için, demokrasi sorununa tutarlı yaklaşımı da mümkün olmamıştır. Yoksa sınırlı da olsa ezilen milliyetlerin egemen sınıflarının temsil edebildiği birinci ve ikinci meşrutiyet yönetimlerinden çok daha şoven bir konumda bulunan kemalist yönetim nasıl 'demokratik' olarak adlandırılabilir? İşte TKP taşıdığı komünist sıfatıyla hiç bir ilişkisinin olmadığını en açık biçimiyle tam da bu noktada ortaya koydu. 1970'li yıllara gelinceye kadar TKP'nin Kürdistan sorunu karşısında izlediği politika, kemalist sömürgecilik politikasıyla ilginç bir paralellik arzetti. Öyle ki Kemalizm, Kürdistan'da ulusal imha için harekete mi geçti? TKP alkış tuttu. Kemalizm, Kürdistan sorununun* ***üzerini betonlayarak artık böyle bir gerçeklikten eser kalmadığını kanıtlamaya mı çalıştı? Muhalefetteki göl****gesi de iktidarda bulunan aslından aldığı sinyale uyarak, ulusal gerçekliğimizi bir kalem darbesiyle defterden sildi. Kısacası, TKP, Kürdistan sorununa yaklaşımında esas olarak maymuncasına Kemalizmi soldan taklit etti. Proleter enternasyonalizmine sadık kalmak, komünist olmak bir yana demokrat olmanın ilk adımının bile ezilen ulusun devrimci kurtuluş hareketine en aktif desteği sağlamaktan geçtiğini sürekli unuttu. Devrimin üzerinden atlama gibi onulmaz bir hastalık düzeyine yükselen bu unutkanlık, onu kemalist cumhuriyet içinde erimeye kadar götürdü. Demek ki, tasfiyecilikte bu denli ilerleme, sadece Kemalizmin sol'u dize* ***getirmede usta bir taktisyen olmasının kaçı****nılmaz bir sonucu değil, TKP'nin adının gerçek sahibi olamamasındandı. TKP, bu durumu izah etmeden değil komünist olmak, demokratlıktan bahsetme hakkını bile kazanamaz. TKP'nin tasfiyeciliği açığa çıkarılmadan Türkiye devrimine yol aldırılamaz.*

Kürdistan'da proletarya önderlikli ulusal kurtuluş hareketi geliştiği zaman, TKP ne yaptı? Açıktır ki, bu Parti, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin, kendi suçlarını ortaya dökmemesi için, işbirlikçi Kürt küçükburjuva milliyetçiliğini PKK'ye dayatarak onu engellemeye çalıştı. Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin ve ilkel milliyetçiliğin, sömürgeci parlamentoda yer alan bazı ne idüğü belirsiz milletvekillerinin de katılımıyla 1979'da oluşturdukları "Ulusal Demokratik Güçbirliği"ni (UDG) PKK'ye karşı destekleyerek, sömürgeciliğin azgın saldırıları altında şekillenen Kürdistan devrimciliğini bitirmek istedi. Her türlü dış güce en soysuz türünden işbirlikçilik yapma ruhunun iliklerine kadar işlediği bir sınıfın temsilcilerini bazı sosyalist ülkelerin başkentlerinde dolaştırarak, sözümona bu güçlere meşruluk zemini kazandırmaya çalışırken, Kürdistan'da ortaya çıkan en büyük özgürlük hareketine 'provakasyon hareketi' diyebildi. Aynı anlayışını, 12 Eylül faşist askeri darbesinin üzerinden uzun bir süre geçtikten sonra 1982'de yeniden tekrarladı" (Serxwebûn, sayı: 36, Soldaki Tasfiyecilik, PKK'ye Karşı "Kutsal İttifaklar" Bir Uyarı ve Devrimci Görevler.)

TKP'nin, Kemalizme nasıl yaltaklandığı, 12 Eylül askeri-faşist darbesinden sonra bir kez daha açığa çıktı. Bilindiği gibi, o dönemde, darbenin niteliği konusunda yapılan tartışmalarda, TKP darbeyi faşist olarak değerlendirmiyordu. Devrimci-demokratik **güçler arasında en çok tartışılan konu ise,** TKP'nin neden böylesi bir nitelendirmede bulunmayışıdır. Aslında darbenin faşist olarak nitelendirilmesinin pek o kadar fazla bir önemi yoktu. Esas olarak kavranması gereken bunun altında yatan mantıktır. Mantık şuydu: II. Atatürk olarak değerlendirilen Kenan Evren, sağ ve sol terörü ezecek ve böylece alacağı uluslararası destekle TKP de, II. Atatürk'le kuracağı ittifak temelinde yasallaşma olanağı bulacaktı. Bazı devrimci güçlerin de belirttiği gibi, Brejnev ve Evren'in resimleri boşuna yan yana asılmıyordu. Lenin ile Atatürk'ün resimlerinin yan yana asıldığı dönem, adeta yeniden, fakat yeni koşullarda canlandırılmak isteniyordu. Tabi ki, tüm bunlar, KUKM ile Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin tasfiyesi karşılığında gerçekleştirilmek isteniyordu.

Fakat, rejimin Amerikancı ve faşist niteliği giderek daha net bir biçimde açığa çıkıyor, TKP'nin şahsında temsil ettirilip uygulamaya sokulmak istenen uzlaşmacı politikalara, Evren'in faşist rejimi tarafından fazla itibar edilmiyordu. Bunun üzerine TKP'nin değerlendirmesini hemen değiştirip cuntaya faşist dediğini görüyoruz. Cunta içinde sağ ve sol ayrımı yapılarak uzlaşma yollarının arandığı dönemde, hiç bir devrimci ilişki, ittifak ve toplantılara yönelemezken, TKP, bu konuda da tutum değiştirerek, geçmişte "terörist, maceracı, Maocu, bozkurt...vb." olarak nitelendirdiği örgütlerle çok "sıcak" ilişkilere yönelmeye, düzenlenen toplantılara katılmaya başladı.

TKP, neden böylesi bir yönelime girdi? Faşist rejim uzlaşmayı rededince, TKP,bu kez de KUKM'ni ve Türkiye Devrimci Demokratik Hareketini yedeğine alıp, Türk burjuvazisinin reformist ve liberal çevrelerine, hatta Evren faşizmine karşı pazarlık gücünü arttırmak istiyordu. Bunun için özellikle KUKM'nin yedeğine alma çabaları boşa çıkınca, Kürdistan uğruna en ufak bir mücadelesi olmayan ve bu uğurda bir damla **kan dahi dökmeyen bazı naylon örgütleri**şişirip kamuoyuna lanse ettikten sonra, "yasallaşmak" uğruna mücadeleyi haraçmezat satmak ve tasfiye etmek için adına "Sol Birlik" denilen ve içinde esrarengiz işlerle uğraşan, bazı emperyalist çevrelerle de karanlık ilişkilerde bulunan, komplocu **ajan-provakatör örgütlerin yer aldığı tasfiyeci** bir "birlik" oluşturdu. Görülüyor ki, TKP'nin cuntayı faşist olarak nitelendirmesi ve he**men arkasında da "birlik" arayışlarına** yönelmesinin nedeni, burjuvaziye karşı güçlü bir konum elde edip manevra olanağını arttırmak ve bunun için de devrimci demokratik güçleri kendi potası içinde eritip tasfiye etmektir.

12 Eylül rejimiyle, devrimci mücadeleyi tasfiye etme temelinde, faşist elebaşı Evren'le uzlaşma çabasına yönelip de karşılığını göremeyen bu güç, ilerde, Türk burjuvazisi sıkıştırıldığında yasallaşma uğruna hemen burjuvaziyle bütünleşip devrimi arkadan hançerlemekten çekinmeyecektir. Aynı çizginin izleyicisi olan "kardeş partiler" dedikleri TUDEH ve IKP, örgütsel yaşamlarında hep öyle yapmadılar mı? TKP'nin de oluşumundan günümüze kadar, demokratik ve sosyalist hareket, özellikle de Kürdistan sorunu karşısında takındığı tutum hep böyle olmamış mıdır? Geçmişi, ulusal ve uluslararası bağlantıları vasıtasıyla oluşturduğu politikalar ve şimdiden içine girdiği yönelimler, bu partinin geleceğinin, geçmişten hiç de farklı olmayacağını göstermiyor mu?

IKP ve TKP'nin, Kürdistan konusundaki inkarcı yaklaşımları, iradelerine rağmen gelişen KUKM'ni her türlü yöntemle tasfiye etme konularında, geçmişten bu yana takındıkları tutum, farklı iki çizgi arasındaki normal savaşım boyutlarını ve bir ulusun kendi kaderini tayin hakkını tanıyıp tanımama durumunu aşmaktadır. Gelinen aşamada sorun, devrimci direniş mücadelesini yükseltmek isteyen bir halk ile bunu tasfiye **etmek isteyen güçler arasındaki bir savaşa** dönüşmüştür. Bunlar, geçmişte ülkemizi ve **ulusal varlığımızı inkar ettiler, şimdi ise** KUKM gelişince, bu kez de aynı inkarcılığın en inceltilmiş biçimi olan sosyal-şoven yaklaşımlarla ulusal kurtuluş sorunumuzun özünü çarpıtmaya çalışıyorlar.

Sonuç olarak şunu belirtmek istiyoruz: Biz, TKP ve IKP'ye düşmanlık yapmak ve onlarla herhangi bir çatışma ortamına girmek istemiyoruz. Bu güçlerle derin bir ideolojik politik farklılığımızın olduğu da bir gerçektir. Her konuda aynı şeyleri düşünmeyebiliriz ve düşünmek zorunluluğumuz da yoktur. Partimize ve parti önderliğimize yönelik komploların, doğrudan bu örgütler tarafından düzenlendiğini de belirtmek iste**miyoruz. Fakat, Kürdistan sorunu karşısın**daki sosyal-şoven ve inkarcı tutumları, gelişen KUKM karşısındaki basit faydacı yaklaşımları, Kürt ulusal hareketi saflarındaki zayıflıklardan yararlanarak bundan kendilerini güçlü çıkarmak gibi tehlikeli anlayışları, IKP ve TKP'yi, bilerek ya da bilmeyerek ajan-provakatör ve komplocu milis çeteleriyle bütünleşmeye, PKK'ye karşı düşmanca faaliyette ortak tutumda birleşmeye götürmektedir.

Yurtsever, demokrat ve ilerici güçler tarafından tüm özellikleriyle bilinen ve birer ajan ve komplo örgütü oldukları açığa çıkan Peşeng, KUK (Sosyalist Eğilim) ve Sami Abdurrahman, IKP tarafından korunmakta ve yaşatılmaktadır. Yine, kendilerinin de çok iyi bildikleri gibi, parti önderliğimize ilk komployu düzenleyen, bir ucu TC ve Saddam'a diğer ucu sözünü ettiğimiz işbirlikçi, ajan Kürt çetelerine dayanan ve kendisini ilerici bir örgüt olarak lanse eden unsurlar, hala IKP tarafından yönetilmekte, pasaport ve diğer ihtiyaçları IKP tarafından karşılanmaktadır. İstenilirse belgeleriyle **birlikte kamuoyuna açıklayabileceğimiz bu** olaylara, bu güç tarafından açıklık getirilmek zorundadır.

Konumlarına açıklık getirmeye çalıştığımız bu partilerden, KUKM'ni ve ona önderlik eden PKK Hareketini mutlaka desteklemeleri gerekir diye bir şey istemiyoruz. Bu onların bileceği bir iştir. Fakat, en azından tarafsız kalmaları, bu da yapılmıyorsa, hiç olmazsa düşmanlık yapmamalılar diyoruz. Açıkça partimizi düşman ilan eden, hatta insani ilişkilerin dahi kesilmesini isteyen, partimizi **tasfiye etmek ve parçlamak için** ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını ayan-beyan ilan eden bir yığın karanlık gücün ve ajan-provakatör örgütün, kendi içlerinde barınmalarına müsaade etmemeliler, buna uygun ortam hazırlayan ilkesiz ve faydacı politikalarını derhal terketmelidirler. Bu güçlerin gölgelerine sığınarak, partimize yönelik komplolar geliştirmelerine olanak sunmamalılar ve bunlara ruh ve kan vermemelidirler. Biz, böylesi bir dürüst tutumun sergilenmesini bekliyor ve arzu ediyoruz. Aksi halde doğabilecek muhtemel sonuçlardan sorumlu olmadığımızı ve partimizin birliğine, halkımızın durdurulamayan bir arzusu haline gelen kurtuluş iradesini bükmeye yönelik tüm çabalara karşı partimizi ve halkımızın iradesini korumaktan ve **bunun için hiç bir fedekarlıktan çekin**meyeceğimizi şimdiden belirtmek istiyoruz.

KUKM'inde İlkel Milliyetçilik Ajan Kliklerin Oluşmasına Alabildiğine Elverişli Bir Zemin Yaratmıştır

Kürdistan üzerinde yüzyıllara varan yabancı egemenlik, Kürt egemen sınıflarının, ruhuna ve iliklerine kadar işleyen işbirlikçi bir karakter kazanmasına yol açmıştır. Günümüzde geliştirilen sömürgeci kapitalizm nedeniyle de ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yapı tahrip edilerek oldukça olumsuz bir noktaya, Kürt bireyi ise ken-

disine, ülkesine ve halkına yabancılaştırılmış bir konuma getirilmiştir. Çağdaş gelişmelerden ve bilimsel öğretiden soyutlanan halkımız, bilinçsizliğin verdiği bir kör döğüşü içinde gerçek çıkarlarının nerede yattığını göremeyen, düşmanın ve işbirlikçi Kürt çevrelerinin kendi politik çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi yönlendirilen, kendi çıkarlarına karşıt düşman politikalarının gerçekleştirilmesinde hem kendi kendine ve hemde kardeş halklara karşı savaştırılan bir konumun yaşatıldığı bir noktaya kadar getirilmiştir. Bu olumsuz yapı üzerinde, düşmanın ve buna bilerek ya da bilmeyerek alet olan güçlerin yürüttükleri bilinçli faaliyet nedeniyle de, denilebilir ki, toplumumuz adeta provoke edilmiştir.

Tüm bu olumsuz toplumsal ve ulusal yapının sorunlarını çözüme kavuşturmak, ancak çağdaş bilimsel öğretinin yol göstericiliğinde ve bunu temsil eden sınıfın politik öncülüğünde gelişebilecek ulusal kurtuluş savaşımı ile mümkündür. Bu da işçi sınıfı ve onun öğretisi olan Bilimsel Sosyalizm'dir. Bunun dışında, bir başka sınıfın ve onun temsil ettiği ideolojik-politik akımın, tarihsel nedenlere dayanan Kürdistan'ın ağır toplumsal ve ulusal sorunlarını çözmesi mümkün değildir. Tam tersine sorunlarımızın daha da derinleşmesine ve çıkmaza sürüklenmesine yol açmaktadırlar. Daha da ötesi, ideolojik-politik-örgütsel yetersizliklerinden dolayı, kendi bünyelerinde, bir yığın ard niyetli ve karanlık emeller taşıyan ya da doğrudan doğruya emperyalizm, sömürgeci devletler ve bölge gericiliği adına ajanlık düzeyinde faaliyetlerin gelişmesine ve bunun da giderek bir klik biçiminde örgütlenmesine elverişli bir zemin oluşturmaktadırlar. Bu noktada toplumsal yapımızın zayıflıklarını da kullanan bu karanlık güçler, yaygın bir biçimde iç çatışmaları körükleyerek halkımızı aşiret aşiret, örgüt örgüt birbiriyle çatıştırıyorlar. Halkımızın kurtuluş sorununa devrimci yurtsever bir yaklaşım geliştirmek isteyen dürüst ve samimi öğeleri ise, çeşitli biçimlerde düzenlenen komplolar ile hunharca katlediyorlar. Ve üstelik bu ihanetlerini ve işledikleri suçlarını, içinde rahatça faaliyet yürüttükleri örgütlerin ve önderliklerinin üstüne atıyorlar.

KUKM'nde bunun en acı ve somut örneği Güney Kürdistan'da, geçmişte olduğu gibi bugün de yaşanıyor. Ülkemizin bu parçasında gelişen Kürt ulusal hareketinin, ilkel milliyetçi ideolojik-politik hattın örgütsel öncülüğünden kaynaklanan ciddi **zayıflıklar ve yetersizlikler vardır. Bu hareketin** bünyesinde, zayıflıklarından yararlanarak geçmişten bu yana örgütlenen ve mücadeleye oldukça büyük zararlar veren ajan bir kliğin oluştuğunu ve günümüzde bu kliğin tüm özellikleri ve bağlantılarıyla a**çığa çıktığı görülmektedir. Sözünü ettiğimiz** kişi ve klik, Sami Abdurrahman denilen tescilli ajan ile kendisini kamufle etmek için oluşturduğu ve adına PDGK (Kürdistan Demokratik Halk Partisi) denilen örgütüdür. Sorunu geçmişiyle birlikte ve daha yakından ele almak gerekiyor. Bu unsurun, daha İngiltere'de öğrenim görürken İngiliz ajan servisleri tarafından eğitildiğini, İsrail istihbarat örgütü MOSAD ile yoğun ilişkiler içinde olduğunu, Irak ve Güney Kürdistan yurtsever ve demokratik hareketleri, bir takım belgelerle kanıtlamıştır. 1970'li yıllarda, I-KDP'nin dış ilişkiler sorumluluğunu yürütürken, daha o zamandan itibaren kendi ajan kliğini örgütlediği ve bir çok komplolar düzenlediği bu gün ortaya çıkan gerçekler **ışığında daha iyi kavranmaktadır.**

IKP'nin Kürdistan sorunu karşısındaki tasfiyeci tutumu ve Saddam'la uzlaşarak hükümette yer alması sonucu ve kendi çizgisinden kaynaklanan yetersizliklerinden dolayı I-KDP oldukça sıkışmış ve zor durumlarda kalmıştı. Barzani gibi geçmişte, Kürdistan ulusal direnişinin gelişmesinde küçümsenmeyecek bir işlevi olan önderliğin, sağa kayarak İran Şahıyla uzlaşmasında ve hareketin de ABD'nin yörüngesine girmesinde, en zayıf noktada alçakça yararlanmasını bilen bu unsurun belirgin bir rolü vardır. Aslında, Kürdistan sorununun emperyalist-kapitalist sistemin yörüngesine oturtularak çözümlenmeye çalışıldığı bu dönemde, aynı faaliyetin, taşıdığı coğrafik **büyüklük ve nüfus çoğunluğu, sosyal ayrışma**nın gelişkinlik düzeyi itibariyle, hem parçasal hem de sınıf önderliği açısından KUKM'ne önderlik konumunda olan Kuzey-Batı Kürdistan üzerinde de yoğunlaştığı görülmektedir.

Güney Kürdistan'da Sami Abdurrahman tarafından oynanan rolün bir benzerini, Kuzey-Batı Kürdistan'da Kemal Burkay'ın oynadığı görülmektedir. Bu kişi, 1972 yıllarında, Avrupa sosyal-demokrasisi ile, silahlı savaşımın reddi temelinde, barışçıl mücadeleyle elde edilmesi gereken ve hedefin "Kültürel Özerklik"i aşmayacak biçimde saptandığı bir antlaşma yapmıştır. Böylelik**le ulusal kurtuluş potansiyelimiz sosyal**demokrat potada eritilerek ve bu TKSP biçiminde bir ihanet örgütüne dönüştürülmek istenmişti. Daha 1970'li yıllardan itibaren halkımızın bağrına bir hançer gibi saplanan bu alçak çete hareketinin, binlerce yurtseverin, demokratın ve sosyalistin katle**dilmesinde ve Kürt ulusal hareketinin içinden** çıkılmaz bir noktaya getirilmesinde ne kadar büyük bir rolünün olduğu şimdi daha iyi anlaşılmaktadır.

Demek ki, Sami Abdurrahman denilen unsurun, gerek kendi kliğinin ve gerekse de kendi yönlendirmesi altında olan Kuzey-Batı Kürdistan'daki ajan kliklerin, emperyalizm adına daha bu dönemden itibaren örgütlendirildiği açığa çıkıyor.

KUKM içindeki sol eğilimin temsilcisi durumunda olan ve kendilerini TKDP olarak örgütlemeye çalışan radikal yurtseverliğin **önde gelen şahsiyetlerinden Sait ELÇİ, Sait KIRMIZITOPRAK'ın (Dr. Şıvan) sinsice dü**zenlenen komplolarla katledilmesinde; 1975 sonrası yıllarda gerici aşiretçi güçlerin de kullanılarak, Türk helikopterlerinin de içinde yer aldığı saldırılar sonucunda, Ali ASKERİ'ler gibi değerli askeri komutanların da içinde bulunduğu ve KYB güçlerine **mensup 700 dolaylarında militanın, yurtse**verin ve sosyalistin acımasızca katledilmesinde bu şebekenin doğrudan bir rolü var. Bu gelişmelerin belirginlik kazanmasından sonra, Kemal Burkay'ın neden Dr. Şıvan'ı hazmedemdiği daha anlaşılır olmaktadır.

Sami Abdurrahman 1975'te, Güney Kürdistan'daki ulusal hareketin trajik bir yenilgiye uğramasının esas hazırlayıcılarından ve o dönemdeki politikaların oluşturulmasında önde gelen bir sorumlu olduğu halde, yenilginin tüm nedenlerini M. BARZANİ'ye yükleyerek geçmişe her türlü küfürü yağdırmış kendisini de devrimci-demokratik güçlere ve halk kitlelerine pir-û pak sunmaya çalışmıştır. Tabii tüm bunları da boşluktan yararlanarak I-KDP sekreterliğini ele geçirdikten sonra, devrimcilik, sosyalistlik ve hatta komünistlik adına yapmıştır. O andan itibaren, bu kez de "Stratejiya Nû" adı altında yeni bir tasfiye hareketi geliştirmek istiyor. İran devriminin de etkisiyle, o zaman, I-KDP önderliği kendisini yeniden toparlamaya çalışıyordu. Halbuki I-KDP'de görülmeye başlanan bu olumlu adım desteklenerek, Irak yurtsever ve demokratik hareketiyle bütünleşmesinin sağlanması gerekirdi. Tam da bu noktada, Sami Abdurrahman denilen unsur, hareketin attığı bu olumlu adımı durdurarak tasfiyesini gerçekleştirmek için hiçbir çabadan kaçınmamıştır.

"Stratejiya Nû" adı altında dayatılan tasfiyecilik, I-KDP tarafından kabullenilmeyip istediği gibi faaliyetini geliştirmesi engellenince, 1980'li yıllarda ayrılıp COKED'e **geçmiş, ordan da hiç bir izaha ihtiyaç duy**madan ayrılıp CUD'a geçmiştir. Açık ki kendi ajan faaliyetini rahatça yürütebileceği uygun bir alan arıyor ve nitekim IKP'nin ilkesiz ve faydacı politikalarından dolayı o eski uğursuz işlerini bu kez de bu ad altında **yürütmeye çalıştığı görülmektedir. O, yurtse**ver ve demokratik hareketin saflarında gelişen birlik eğilimlerini kökünden dinamitlemek istemektedir.

Emperyalizmin KUKH içindeki örgütü olan bu ajan klik, faaliyetini yalnız Güney Kürdistan ile sınırlı tutmamaktadır. Türkiye ve Irak sınırlarının kesiştiği hudut boyunda, Türk istihbarat teşkilatı MİT'le ortaklaşa Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik de faaliyet geliştirmekte ve kendisine bağlı ajan klikleri bu parçada da örgütlemektedir. KUKH içinde radikal yurtsever bir çıkış yapmak isteyen Dr. Şıvan'ın komplolar kurularak vurdurulması yakın bazı arkadaşlarının da tasfiye edilerek etkisiz kılınmasından sonra, bu kişi I-KDP'nin dış ilişkiler sorumlusu olma konumundan da yararlanarak TKDP üzerinde denetim kurar, daha doğrusu ele geçirir. MİT ile anlaşarak, kendisinin Kuzey-Batı Kürdistan'daki ajan kliğini örgütleyecek ve aynı zamanda MİT ile ilişkilerini **sağlayacak olan Dervişê Sado'yu TKDP'nin başına oturtacaktır.**

Dr. Şıvan olayının iyi kavranması gerekir. Aslında Dr. Şıvan, Kuzey-Batı Kürdistan'da, 12 Mart faşizmine ve Türk sömürgeciliğine karşı radikal yurtsever bir **ulusal kurtuluş hareketi geliştirmek iste**mektedir. Fakat gerek Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçi önderliği değerlendirmesindeki yetersizliklerinden kaynaklanan yanlış ilişki anlayışı, gerek bu hareketin önderliğinin rolünü abartması, gerekse de Sami Abdurrahman ajan kliğinin bu yönelimi tespit eder etmez acımasızca imhaya yönelmesi, önemli gelişmelere yolaçması muhtemel olan bu yurtsever atılımın, daha ana rahmindeyken katledilmesiyle sonuçlanmış**tır. Böylece TKDP de, MIT elemanlarının,** işbirlikçi feodal, dinci ve aşiretçi güçlerin denetimine geçer. Ve bundan sonraki tüm faaliyetinin, kendi içinde yurtseverlerin çeşitli biçimlerde tasfiyesi, kendisi dışında gelişen ulusal kurtuluş akımını ise çeşitli komplolarla engellemeye çalışmak olduğu **görülür. Yine TKDP içinde dürüst bir yurtse**verliği temsil etmeye çalışan Faik BUCAK da, aynı kliğin MİT ile ortaklaşa kurduğu bir komplo neticesinde katledilmiştir.

Görevi, KUKH'ni emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarını zedelemeyecek bir noktada tutmak, daha da ötesi onun politikalarının ülke ve bölge zemininde gerçekleştirilmesi aracına dönüştürmek olan bu kliğin, PKK Hareketinin gelişmelerini çok yakından izlediğini görüyoruz. Kendi kontrolleri dışında ve hem de NATO'nun stratejik öneme haiz bir devletine karşı bağımsızlığı hedef alan bu hareketin gelişmesi, ne pahasına olursa olsun engellenmek isteniyordu. Yani Dr. Şivan'ın geliştirmek istediği ve radikal yurtsever bir eğilim taşıyan hareket henüz ana rahmindeyken nasıl katledilerek gelişmesi engellendiyse, 1973'lü yıllardan itibaren proletarya öncülüğünde Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan'ı hedefleyen bu ulusal kurtuluş akımı da halkla bütünleşmeden ezilmeliydi.

Hareketimizin ideolojisinin Kürdistan'a taşırılmasıyla birlikte hemen devrimci aydın ve gençlik içinde yankı bulması, bu ajan kli**ğin Türk MİT'iyle içiçe çalışan Dervişê** Sado önderliğindeki TKDP kolunun harekete geçirilmesine neden olur. Doğrudan **Devrîşê Sado'ya bağlı, "Sterka Sor" adıyla** ajan-provakatör bir örgütün Alaattin Kapan adında bir MİT ajanının önderliğinde oluşturulduğunu görüyoruz. Kendisine Marksizm maskesi de takan bu örgüt, Sovyetler **Birliği'ni emperyalist, Kürdistan'ın da "beş"** parça olduğunu söyleyerek sol içinde bir de kendisine meşruluk kazandırmaya çalışıyordu. Elazığ'dan da bir kaç kiralık katili örgütlendirerek, PKK Hareketinin ilk faaliyet yürüttüğü ve sağlıklı temellerde hızla gelişmeye başladığı Antep ve Adana'da ilk komplolarını gerçekleştirmek üzere kendilerini konumlandırdılar. Bilindiği gibi bir alçakça komplo sonucu 18 Mayıs 1977'de büyük enternasyonalist devrimci ve PKK hareketinin önderlerinden Haki KARER, bu çete eliyle alçakça katledildi.

Bu komplodan önemli sonuçlar çıkaran PKK Hareketi, bir yandan iç örgütlenmesini **güçlendirirken, diğer yandan kitlelere açılarak kitlesel bir karakter kazandı. Kuzey-**Batı Kürdistan'da ilkel milliyetçilik aşınmış, devrimci gençlik hızla marksist düşüncelere eğilim göstermeye başlamıştı. İşte bu dönemde I-KDP içinde "Stratejiya Nû" adıyla **geliştirilmeye çalışılan çizgi, TKDP bün**yesinde başarılı bir biçimde hayata geçirildi. **Tam da bu sıralarda yılların ajanı Dervişê** Sado ve işbirlikçi Kürt egemen güçlerin denetimindeki MİT elemanlarının yönlendirdiği TKDP içinde güya "sosyalizmi" savunanların yönetimi ele geçirdiğini ve KUK adıyla hareket ettiklerini görüyoruz. Aslında ise teşhir olmuş, klasik ajanlar yerine, modern aydın giysili daha ustaca hareket eden ajanlar geçmiştir. Yine bu dönemde hudut boylarında alınan kararlar gereği **PKK, Mardin, Siirt ve Hakkari'ye sokulmayacak, neye mal olursa olsun bu alanlar**daki PKK faaliyeti engellenecekti. 1979'lara gelindiğinde bir ucunda İngiliz Sami'nin, diğer ucunda sosyal-demokrat Kemal'in yer aldığı ve adına "UDG" denilen bir "birlik"in kuruluşuna tanık oluyoruz. Tabi ki, hudutlarda alınan karar gereği de hemen Mardin ve Siirt'te KUK'un saldırıları başlatıldı. Bu saldırılar sonucu 50'ye yakın PKK kadrosu ve sempatizanı ile bir çok yurtsever alçakça katledildiler.

KUKM saflarına bir hançer gibi saplanan bu ajan kliğin, PKK Hareketine yönelik saldırılarını, 12 Eylül'den sonra da sürdürdüğünü görüyoruz. Yazının bir başka bölümünde açıklamasını yaptığımız gibi, PKK önderliğine yönelik geliştirilen her iki komplonun, Sami Abdurrahman denilen bu unsur tarafından düzenlendiği şimdi daha net bir biçimde açıklık kazanmıştır. Hareketimizi beyninden vurarak ulusal direniş mücadelemizi yeniden yükseltmemizi engellemek gibi en alçakçasından beslediği emellerine varamayınca, bu kez de kadrosal varlığımıza yönelerek bu sonuca varmak istedi. Bu nedenle düzenlediği bir çok komploda 20 dolaylarında önder savaşçı kadromuzu haince katletti.

PKK, II. Kongresi kararları uyarınca, örgütsel yapıyı yeniden inşa etmek ve silahlı savaşım temelinde direniş mücadelesini geliştirmek üzere kadrosal varlığını ülke zeminine taşırmaya başladı. Halkımıza yaşamı çekilmez kılan, köy köy, şehir şehir, dağ dağ operasyonlar düzenleyip halkımızın malına, canına ve namusuna el atan, en **değerli evlatlarını zindanlarda katleden faşist** Türk sömürgeciliğinden yılların intikamını alma, halkımızın soylu kin ve öfkesini örgütlü mücadele gücüne dönüştürme isteği daha ilk adımda engellenerek Dr. Şivan'ın akibeti PKK Hareketine de yaşatılmak istendi.

Ağustos 1982'de, ilk zemin yoklaması yapmak üzere Orta Kürdistan alanına görevli olarak gönderilen Süleyman TUĞCU yoldaşın katledilmesi durumu vardır. Gerekçe olarak da Türk askerleriyle girilen çatışma gösterilmiştir. Fakat hiç de inandırıcı bir gerekçe değildir. Çünkü, sınırı geçişi 100 dolaylarındaki bir peşmerge grubuyla birlikte yapılmıştır. Eğer gerçekten çatışma çıkmış olsaydı, en azından bu kadar kalabalık bir grubun içinde başka ölü ve yaralıların da olması gerekirdi. Herhalde faşist ordunun mermilerinin sadece yoldaşımıza isabet etmesi düşünülemez. Yine aynı amaçla Orta Kürdistan'ın dağlık alanında faaliyet yürütmek üzere 8 kişilik bir grup yoldaşımızın, Kasım 1982'de Hêzil Çayında katledilmesi olayı vardı. Kendi adamları gruptan ayrılarak Abdurrahmanê Gundiki'nin köyüne gitmişlerdir. Olaydan kısa bir süre önce de sınır geçişinde yol gösteren kılavuz ayrılmış ve düzenlenen alçakça pusuda, Partimizin önder savaşçı kadrolarından Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Musa İLK, Veysi ŞİMŞEK, Fuat ERTÜRK, Veysi HANTAŞ, Hasan ÖZÇELİK ve M. Beşir AKSOY yoldaşlar katledilerek şehit düştüler. Bu olayın da Türk askerlerinin kurduğu pusu sonucu gerçekleştiği belirtildi. Halbuki Türk devleti, bırakalım 8 kişiyi, bir kişiyi dahi ölü veya yaralı ele geçirdiği zaman anında haberlerde ve sıkıyönetim komutanlıklarının resmi açıklamalarıyla kamuoyuna duyurmaktadır. TC'nin olaydan haberi, ancak naaşlar su yüzüne çıktıktan sonra oldu ve Türk gazetelerinden birkaç **tanesinin haber olarak yazmasının dışında** herhangi bir resmi açıklama yapılmadı. Biz, bu provakatörlerin örgütleri birbirine düşürmesini engellemek, onların oyununa gelmemek için olayın üzerine açık gitmedik. Fakat provakasyon ve ajan faaliyetlerin daha da **boyutlandığını görüyoruz.**

Bu ajan faaliyetlere rağmen Partimizin, ülkeye dönüş hamlesi önlenemediği gibi, 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımı bir şamar gibi suratlarına patladı. Şaşkına dönen bu güçler, hemen halkımızın soylu adımına karşı tutum aldılar. Ve ikinci bir adımı PKK hareketine attırmayacaklarını açıkça ka**muoyuna ilan ettiler. Gerçekten de, em**peryalizm, Evren ve Saddam faşizmi adına bu görevlerini yerine getirdiler. 21 Mart 1985'te ERNK'nin ilanıyla birlikte yeni bir dönem açan Partimizin bu ikinci hamlesini engellemek için düzenledikleri bir komployla 8 önder savaşçı yoldaşımızı daha katlettiler. Partimizin kendilerine verdiği görevi gerçekleştirmek üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a giriş yapmak isteyen PKK-MK yedek üyesi İdris ÖKMEN (Mesut), bir dönem Avrupa'da ulusal kurtuluşçu-demokratik kitle faaliyetlerinin önder kadrolarından M.Rauf AKBAY, yine bir dönem Avrupa'da ulusal kurtuluşçu kültür ve sanat faaliyetlerinin sorumluluğunu yürütmüş olan Celal ERCAN (Ozan Sefkan), Lübnan-Filistin direniş hattında 3 yıl kadar PKK temsilcisi olarak çalışan Abdurrahman AYTEMİR (Riyad), Abdülkadir GERGERLİ, Batman'lı Abdullah, Şervan ve Hazım yoldaşlar haince katledildiler. Bu kez de dostluk maskesi altında bunu gerçekleştirdiler. Duhok yöresindeki bir köyden geçen yoldaşlarımıza peşmerge kıyafeti giymiş olan bu komplocular, I-KDP'li olduklarını söylüyorlar. Bunun üze-

rine dostuz diyerek el sıkıştıktan sonra yanlarından ayrılan yoldaşlarımızı kalleşçe arkadan kurşunlayarak katlettiler.

Geçmişte, I-KDP bünyesinde kendi ajan kliğini oluşturan bu unsur, –Sami Abdurrahman– ilkel milliyetçi önderliğin ideolojik-politik yetersizliklerinden de yararlanarak devrimci yurtsever özellik taşıyan bir çok değerli şahsiyeti komplolarla katletti. Partimize karşı geliştirdiği komplolarda da aynı partinin –I-KDP– adını kullandı. Ve zaten kendisi de halen I-KDP içinde adamlarının olduğunu belirtmektedir. Ancak, 1980'li yıllarda I-KDP'nin yeni önderliğinin etkisi artıp, faaliyetlerini rahatça yürütebilme olanakları sınırlanınca, bu kez de IKP şemsiyesi altında bu uğursuz ve alçak işlerini sürdürmeye başladı. IKP'nin de, Kürdistan konusundaki inkarcı ve sosyal-şoven yaklaşımı, her an Saddam'la uzlaşmaya hazır halde kendisini tutması, devrimci-direniş hareketine karşı revizyonist-reformist çizgisini dayatarak tasfiyeciliği geliştirmesi ve sınırlarda biraz daha kolay geçiş olanaklarını sağlamak gibi basit yararlanmacı mantığı böylesi bir ajan faaliyet için oldukça elverişli bir ortam oluşturmaktadır. Nitekim son olarak haince katledilen 8 yoldaşımıza yönelik komploda olduğu gibi, bundan sonra da artık IKP adıyla sık sık bu tür komploların geliştirileceği açıklık kazanmıştır.

Geçmişte, Dervişê Sado önderliğindeki TKDP bünyesinde örgütlendirilen ajanlar, bugün de KUK Sosyalist Eğilim, Peşeng, KUK gibi değişik adlar taşıyan klikler biçiminde KUKM'nin karşısına çıkarılmaya başlandı. Kürdistan adına hareket etme iddiasıyla yola çıkan bu örgütlerin, Kuzey-Batı Kürdistan'da en sıradan bir çalışmaları ve en basit bir örgütlenmeleri dahi yoktur. Tüm faaliyetleri Orta Kürdistan'daki hudut boylarında, **PKK Hareketinin Kuzey-Batı** Kürdistan'a yönelik ulusal kurtuluş savaşını ne pahasına olursa olsun engellemektir. Eğer bunların bir faaliyetinden bahsetmek gerekiyorsa, işte o da bundan başka bir şey değildir.

Dün olduğu gibi, bugün ve gelecekte de bu ajan klikler yaygın komplo ve provakasyon faaliyetlerinde bulunacaklardır. Açık ki, KUKM uğruna hiç bir fedakarlıktan **kaçınmayan PKK Hareketinin halkımızın** bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine kendisinin varlık nedenine ve birliğine yönelik, ajan kliklerin, aynen Filistin hareketi içinde Arafat önderliğindeki komplocu tasfiyeci yönetimin, yurtsever ve devrimci unsurları imha etmesi yöntemini KUKM'ne dayatmalarına **daha fazla müsaade etmeyeceği bilinmek durumundadır!**

PKK'ye Karşı Geliştirilen Teşhir ve Tecrit Çabalarının İdeolojik, Politik ve Sınıfsal Anlamı Nedir?

Eğer bütün komploculuk ve provakasyon ile sosyal-şoven, revizyonist-reformist ve ilkel milliyetçi yaklaşımlardan kaynaklanan her soydan tasfiyecilik, KUKM saflarında önemli tahribatlara yol açıyorsa; mücadelemizin ve halkımızın en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde ve beklenmedik zeminlerde ve zamanda, en çok verimli olabilecekleri çağlarında halkımızın ve Partimizin en değerli evlatları, militanları, haince katlediliyorsa; vatanı ve halkı için yaşamak **ve mücadele etmekten başka bir şey düşünmeyen**, bu uğurda en değerli varlığı olan kadrolarından yüzlercesini şehit veren ve emperyalist-kapitalist sistemin ve Türk faşizminin yerel işbirlikçi ajan-milis çetelerinin azgınca saldırılarına, dost olması gereken güçlerden en ufak bir yardım almamasına **rağmen**, Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğine ve halka olan yüce bağlılığına ve halkının özgücüne dayalı mücadelesini geliştiren ve bunu bugüne kadarki pratiğiyle defalarca kanıtlayan PKK Hareketine ve temsil ettiği devrimci-direnişçi çizgiye karşı yaygın bir teşhir ve tecrit kampanyası geliştiriliyorsa, bunun dayandığı sosyal zemini ve derin ideolojik-politik **anla**mını iyi kavramak gerekir.

Emperyalist-kapitalist sistem, Türk sömürgeciliği ve yerli işbirlikçi Kürt egemen sınıfları ittifakından oluşan karşı-devrimci cephe, bırakalım bağımsız ve özgür bir ulus olarak yaşama hakkımızı tanımayı, ülke ve halk gerçekliğimizi tanımayı reddettikleri gibi en ufak direnme tohumuna bile en amansız baskı ve şiddet yöntemleriyle saldırmakta, imha etmeye çalışmaktadır. NATO'nun en önemli halkasına yönelik devrimci-direniş mücadelesinin bu güçlerce ezilmek istenmesi, böylesi bir politikanın uygulanması düşman açısından anlaşılır bir durumdur.

Fakat Leninizmin emredici ilkesi gereği, emperyalist sistemin bu politikalarına karşı durup, halkımızın kendi kaderini tayin etme **hakkı için verdiği mücadeleyi desteklemesi** ve dost olması gereken güçlerin, bu konularda henüz gerekli devrimci politikaları oluşturmadıklarını görüyoruz. Daha da ötesi, kendilerine "komünist" sıfatı takan, sosyal-şoven, revizyonist-reformist politikalarla KUKM'ne açık bir tasfiyeciliği dayatan IKP ve TKP başta olmak üzere bu güçlerin oldukça olumsuz bir rol oynadıklarını belirtmek gerekiyor. Bu tutumlarıyla düşman politikasına güç katarlarken, halkımızın devrimci politikalarına ve mücadelesine önemli zararlar vermektedirler.

Halkların devrimci-direniş mücadelelerinin, devrimci politikalarla desteklenerek gerekli karşılığı bulamamasındaki neden, ABD emperyalizminin ve saldırgan NATO paktı bünyesindeki müttefiklerinin nükleer savaş şantajı başta olmak üzere, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere yönelik çeşitli dayatmalarda bulunmaları ve bunun sonucu olarak geçmişte uygulanan ve halen de etkisini sürdürmekte olan barış içinde birarada yaşama politikasındaki yanlışlıklardır.

Bugün ABD'nin dayattığı politika, nükleer savaş tehlikesine yol açabilecek çeşitli gerginlik noktalarının görüşmeler yoluyla ve barışçıl yöntemlerle çözümlenmesidir. Bunun koşulu olarak da Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist sistemin ulusal **kurtuluş hareketine verdiği desteği çek**mesi ileri sürülmektedir. Nikaragua devrimine karşı azgınca saldırıları, El Salvador devrimini kesintiye uğratma çabaları ve Arafat kliğinin ihanetiyle Filistin devrimini tasfiye etme girişimleri, ABD'nin böylesine fütursuzca davranması, bu zayıflıktan ustaca yararlanmasıdır. Halbuki barış, halkların karşılıklı iradelerine saygı ve eşit koşullarda gerçekleşirse bir anlam taşır, kalıcı bir niteliğe bürünebilir. Yoksa, gerginlik noktalarını ortadan kaldırma, mevcut dengeleri koruma adı altında eşit olmayan koşullarda, halkların iradesini hiçe sayarak barışı gerçekleştirmek mümkün olmadığı gibi, devrimci halk hareketlerini tasfiyeye de hizmet eder. İşte Filistin Devriminin günümüzde bu noktaya gelmesinde bu politikaların da belirgin bir rolü vardır. Demek ki, başını ABD'nin çektiği emperyalist-kapitalis sistemin barış politikası, halkları devrimden uzaklaştırmak ve onlar üzerinde egemenliği pekiştirmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Tabi ki utanmazcasına savurduğu politik ve askeri tehditlerle sosyalist ülkeleri ve ilerici-radikal yönetimleri sindirmek de istiyor. İşte, KUKM'ne, TKP ve IKP'nin çok çirkin, çirkin olduğu kadar da tehlikeli bir biçimde dayattığı politikalar da buradan kaynaklanmaktadır.

Deniliyorki, *"Ortadoğu'da zaten birçok gerginlik noktası var. Buna bir de bölgedeki statükoyu ve dengeleri alt-üst edebilecek, peşpeşe bölge ülkelerinde devrimci kopuşmaları sağlayacak ve bu nedenle de nükleer bir III. Dünya Savaşına yol açabilecek Kürdistan Devrimi halkasının eklenmemesi gerekiyor"*. Bu yaklaşımla doğrudan bağlantılı ya da onun bir sonucu olarak söylenen diğer bir şey de *"Kürdistan'da devrimin koşulları yoktur ve henüz zamanı gelmemiştir"*. Kısacası dolaylı veya dolaysız olarak ileri sürülen görüşlerin özü budur.

Faşist Türk sömürgeciliği ve en büyük desteği gücü ABD emperyalizmi, Kürdistan Devriminin yol açabileceği gelişmeleri çok iyi kavradığı için, başta sosyalist ülkeler olmak üzere dost olması gereken güçlere KUKM gerçekliğine yaklaşmamaları doğrultusunda uyarılarda bulunmaktadırlar. Bunun, "iyi komşuluk münasebetleri"ni geliştirmek adı altında yapılan resmi görüşmelerde gündemleştirildiği bilinmektedir. ABD casus uçaklarının kullanılmasına ve radyo istasyonlarının açılmasına, "Doğu Anadolu" diye tabir edilen Kürdistan'a Pershing füzelerinin yerleştirilmesine müsade edilmeyeceğine dair faşist rejimin yetkililerince sözler veriliyor. Elbetteki verilen sözlerin karşılığı da isteniyor. Karşılık şudur: Leninizmin en temel ilkelerinden biri olan ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin belirsiz bir tarihe kadar şimdilik ertelenmesi...

KUKM'nin gelişmesinin bölgesel veya uluslararası gerginliklere yol açarak dünya barışını tehlikeye düşüreceği ve III. Dünya Savaşına yol açabileceği iddiaları gerçekliği yansıtmamaktadır. Bugün Kürdistan'da eli **kanlı faşist Evren ve Saddam diktatörlük**leri, tek yanlı bir savaşı, en azgıncasına halkımıza karşı yürütmektedirler. Ve gerginliğin esas kaynağı bu rejimlerdir. Eğer Kürdistan için bir barıştan bahsedilecekse, bu, parçalanmış olan ülke ve halk birliğimizin sağlanmasından geçmiyor mu? Yoksa "barışı sağlama, gerginliği azaltma" politikası adı altında ülkemizin ve halkımızın böylesine parçalanmış bir statü ve azgın sömürgeci baskı altında yaşaması mı isteniyor? Bu, emperyalizmin ve Kürdistan'ı sömürgeleştiren güçlerin politikalarını onaylamak anlamına gelmiyor mu? Bu, halk ve ülke gerçekliğimizi inkar ve halkımıza saygısızlık değilmidir? Bu halkın haklı ve kutsal direnme hakkı, bağımsız ve özgür yaşama hakkı var mıdır, yok mudur? Yüzyıllarca yabancı egemenliği yaşamış olan, bugün dört ayrı parçaya bölünmüş bir halde en ince aile birimine kadar büyük bir parçalanmışlığı yaşayan Kürdistan halkının birlik, bağımsızlık ve özgürlük hakkı varmıdır? Eğer varsa bu hak uğruna mücadele vermesi gerekmiyor mu? Eğer "komünist" sıfatına layık olmak istiyorsanız, Leninizmin emredici ilkesi gereği Kürdistan halkının bu haklı mücadelesini desteklemek zorunda değil misiniz?

İşte politikalarının merkezine KUKM'ni tasfiye etmeyi oturtan TKP ve IKP'nin tüm bu sorulara açıklık getirmesi gerekiyor. Ulusal kurtuluş hareketlerine ve ulusal sorunа karşı komünistler her zaman için açık ve ilkeli bir tutum takınmıştı. Ve bunun tarihten ders çıkarılması gereken bir çok örneği vardır. Rus Çarlığına karşı XIX. yüzyılda **Slav halklarının geliştirdiği mücadeleyi** gerici olarak değerlendiren Marx ve **Engels, bu mücadeleyi desteklememişlerdir**. Fakat bir başka dönemde, yine Rus Çarlı**ğına karşı mücadele eden Polonya halkının** mücadelesini ise, demokratizmi temsil ettiği için desteklemişlerdir. Bu yönlü yazılar ve I. Enternasyonal'ın en aktif desteğini sundular. Bu partiler de, *"Kürdistan'da henüz devrimin zamanı gelmemiştir"* gibi demogojilere başvurmadan açık ve ilkeli davranmalı, halkımızı aldatmaya kalkışmamalıdırlar. Kuzey-Batı-Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğine karşı gelişen KUKM ilerici bir muhtevaya sahip midir, değil midir? Bu mücadele demokrasi savaşımını güçlendiriyor mu, yoksa faşist rejime hizmet mi ediyor? Devrimin zamanının gelmediği tezinin dayandığı sosyo-ekonomik koşullar nelerdir? Eğer devrim için objektif koşullar oluşmuşsa, devrimcilerin görevi bunun subjektif koşullarını oluşturmak, Leninizmin örgüt ve mücadele ruhunun bir gereği değil midir?

İzah edilen anlayışın özü Kürdistan'ın şu andaki sömürge konumunu meşru gör**mektir. Devrimciler açısından, emperya**lizmin Türk sömürgeciliği ile ortaklaşa, Kürt, Türk ve Arap halklarının iradesi hilafına çizdiği sınırlar, böl ve yönet politikasının ortaya çıkardığı bu günkü statüko kabul edilemez. Aksi halde bu sömürgeciliğin onaylanması anlamına gelir. Bundan da öte, IKP tarafından, *"PKK'nin Güney-Kürdistan'da ne işi var?"* gibi ileri sürülen garip iddialarla karşılaşıyoruz. Bu, resmen *"Kürdistan'ın Güney parçası Irak'ındır, Kuzey-Batı parçası da Türkiye'nindir"* demektir. Bu, Kürt halkını ülke gerçekliğiyle birlikte inkar etmek değil de nedir?

Ne adına ve hangi gerekçeyle olursa olsun, hiç bir yurtsever ve demokrat, Kürdistan'ın böyle bir statü içinde kalmasını kabullenemez; bunu "barışı" koruma adı altında meşru gören anlayışları tasvip edemez. Kürdistan'ın Kuzey'i, Güney'i yoktur. Kürdistan bir bütündür ve bizi zorla parça**layan, ailelerimize kadar toplumsal yapı**mızı bölen mevcut statüko kabul edilemez. Evren ve Saddam faşizmi birbiriyle anlaşıp elele vererek hergün halkımızın Ulusal Kurtuluş Hareketini boğmaya çalışmıyor**lar mı? O zaman değişik parçalarda yaşayan** halkımız da birbiriyle en büyük dayanışma içinde bulunacaktır. Buna hakkı vardır. *"PKK'nin Güney'de ne işi var?"* gibi garip iddialarda bulunan bu güçlere sormak gerekiyor: Faşist Türk ve Irak ordu sürüsünün Kürdistan'da ne işi var? PKK, Kürdistan'ın Bağımsızlığı ve Özgürlüğü için savaşan bir güçtür ve her parça ile dayanışma içinde olma ve onların desteğini alma hakkına sahiptir. Pekala TC ve Irak ne hakla ülkemizde bulunuyorlar? Ve yine halkımızın acı, ızdırap ve parçalanmışlığı üzerinde örgüt yaşamını devam ettirmek isteyen, KUKM'ni inkar ve tasfiye etmeye çalışan sosyal-şovenlerin, Kürt ajan örgütlerinin merkezleriyle birlikte Güney-Kürdistan'da ne işi var?

İşte PKK Hareketinin çıkışı, sosyal-şo**ven, ülkemizi kendi burjuvalarına peşkeş** çeken, *"gerginliği azaltma, barışı koruma"* adı altında en utanmazcasına burjuvaziyle uzlaşma yolları arayan bu güçlerin gerçek yüzlerini açığa çıkardı. Temsil ettikleri çizginin iflasına, halklarımız nezdinde teşhir olmasına yol açtı. Tarihten beri gelen tüm gizli-saklı kirli çamaşırları ortaya serildi. En utanmazcasına yine Saddam'la ve Türk **burjuvazisinin "liberal" ve "reformist" ka**natlarıyla ittifak yolları arıyorlar. Fakat PKK Hareketinin mücadelesi, bu güçlerin uzlaşma olanaklarını ortadan kaldırıyor, ya da iyi birer burjuva uşağı olduklarını açığa çıkarıyor. PKK'ye bu kadar saldırının nedeni budur.

O halde bu güçler, PKK'ye yönelik teşhir ve tecrit kampanyasına son vermeliler ve KUKM'ne dayattıkları tasfiyecilikten vazgeçmelidirler. Son dönemlerde yeniden uzlaşma yollarının arandığı Saddam rejimiyle görüşmelerine son vermelidirler. Geçmişteki olumsuzluklar terkedilip özeleştirisi verilerek halkımıza güven verilmelidir. Halklarımız arasında karşılıklı güven ve eşitliğe, iradelere saygıya dayanan bir birlik ve dayanışma politikasından yana olmalıdırlar. En büyük imkansızlıklarla, Kuzey Batı Kürdistan'da gelişen KUKM'ne karşı olan olumsuz politikalar terkedilerek, halkımızın bu mücadelesine en büyük destek verilmelidir. Kutsal mücadelemize karşı devam ettiri**lecek olumsuz tutumları halkımız affetmez**, mutlaka bunun bir gün hesabını sorar. Yardım ve dostluğa en çok ihtiyaç duyduğumuz bu dönemde, hataların ve eksikliklerin oluşu gerekli dostluk görevlerinin yerine getirilmesi önünde engel teşkil etmemelidir.

Son Komplo ve Provakasyonlar Sosyal-Şovenizmi ve İşbirlikçi Milliyetçiliği Girdiği Bataklıktan Kurtaramayacaktır

Eğer bugün, Partimizin büyük fedekarlıklar pahasına ve cesaretle yürüttüğü KUKM'ne yönelik bir çok çevreden, tek tek veya birleşik saldırılar, komplo ve provakasyonlar, yaygın bir teşhir ve tecrit kampanyası geliştiriliyorsa, bu, Kürdistan gerçekliğini yadsıyan ve halkımızın çıkarlarını yansıtmayan politikaların, gelişen devrimci direniş mücadelesi karşısında işlemez hale gelmesi, sınıf çıkarları Kürdistan'ın mevcut statükosunun devamına bağlı olan güçlerin, artık bu zeminin ayakları altından kaydığını görmelerindendir.

Kürt küçük-burjuva reformculuğu, ulusal kurtuluş siyasetinin gerekli kıldığı devrimci örgüt ve eylemliliğe yönelmekten vebadan kaçar gibi kaçarak, Kürdistan sorununu ise sömürgeci burjuvazi ile uzlaşmayı temel alan bir politika ile çözümlemek istiyordu. Örgütlenmede sömürgeciliğin yasaları çerçevesinde kurulan dernekçiliği, program hedefleri ise, "ana dilde eğitim, kültürel özerklik" gibi reformist talepleri aşmıyordu. Bunu gerçekleştirmede ise, temel aldıkları eylem çizgisi, Kürt egemen sınıfları ile ittifak kurup parlamentoya girmek, bunun için de, sömürgecilerin verdikleri izin dahilinde birkaç miting ve gösteri yapmaktan öteye geçmiyordu. Yine bu hedeflerine varmada kendilerine ve halkımızın özgücüne dayalı **bir politika ile hareket etmiyorlardı.** Daha çok ya egemen ulus burjuvazisinin liberal-reformcu kanadına veya egemen ulus devrimci hareketi içindeki reformist sosyal-şoven kesimlere dayanarak ve doğabilecek muhtemel fırsatlara göre hedeflerine varmak istiyorlardı.

Sosyal-şovenizm ise, mümkün olduğu kadar Kürdistan gerçekliğini inkar etmeye çalıştı. Fakat KUKM gelişip kendisini dayattıkça, geçmiş inkarcı tutumlarının hesabını halka vereceklerine, daha inceltilmiş bir inkarcılığı geliştirerek, bu kez de halkımızın ulusal kurtuluşçu potansiyelini kendi yedeklerine, politikalarını gerçekleştirmede kendi burjuvazilerine karşı baskı unsuru olarak kullanmaya yöneldiler. 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra ise, politikalarını merkezine "burjuva demokrasisine" yeniden

dönüşü sağlamayı oturttular. Faşist rejimin belirli bir dönemden sonra burjuva partilerinin seçimlere katılımına izin vereceği, oluşacak parlamentonun sağlayacağı af ve kısmi "demokratik" ortama yeniden dönüş ile birlikte bu güçler daha "özgür ve rahat" bir ortamda siyaset yapmayı planlamışlardı. Yine bu dönem içinde aşınan muhafazakâr-liberal-faşist karmalı iktidarlardan, emperyalist sistem yumuşak inişle sosyal-demokrat ve ılımlı iktidarlara yönelecek bir gelişme seyri izliyordu. Bu yönelim sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçleri daha da umutlandırmaya yol açmıştı. Evet, 1988'li yıllara göre çizilen politika ve oluşturulan eylem hattı buydu. Fakat neyin pahasına? Halka ihanet ve devrimci-direniş hareketini tasfiye etme pahasına bu yapılıyordu.

Bu güçlerin bir iddiaları da silahlı savaşım temelinde mücadelenin yükseltilemeyeceğini, bunun intihar olduğunu ve bu nedenle de, Avrupa'ya çekilip, sosyal-demokrasinin yapacağı baskılarla faşist rejimin "demokrasiye" geçişini beklemek gerektiğiydi. Fakat bunun için de, faşist cuntayı ürkütmemek, Avrupa'yı da yanımıza alabilmek için, silahlı mücadele, devrimci-direniş gibi halkın gerçek çıkarını ifade eden eylem ve örgüt çizgisinden vazgeçmek gerekir diyorlardı.

İşte PKK direnişçiliği ve örgütçülüğü, devrimci-demokratik harekete ve KUKM'ne dayatılan tüm bu tasfiyeci politika ve eylem çizgisini yerle bir etti. Örgütlenmenin ve eylemin geliştirilemeyeceği iddialarına, 7 yıllık kesintisiz parti mücadeleleri, en son olarak da 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımı ve ERNK'nin ilanıyla birlikte Türk sömürgeciliğne karşı geliştirilen kesintisiz eylemleri ve örgütsel çalışmasıyla karşılık verdi. Tüm umutlarını PKK'nin imhasına ve direnişi yeniden yükseltmemesine bağlayan **bu güçler, yaşanan bu gelişmeler karşısında** şaşkına döndüler. Halktan ve ülke gerçekliğinden tamamen koptuklarını farkettiler. Artık Kürdistan üzerine sahte politika ve ulusal kurtuluşçuluk yaparak bırakalım **örgütsel varlıklarını korumayı, kişisel ve ailesel yaşamlarını sürdürmelerinin bile olanağı** kalmadı. Hem Kürdistan halkı yanıbaşında ve kendi bünyesinde gelişen PKK gerçekliğinin kendisini temsil ve ifade ettiğini görüyor ve hem de dünya devrimci-demokratik güçleri bu gelişmeyi gündemlerine **almak durumunda kalarak, Kürdistan**'da giderek tecrit olmaya başlayan bu güçlere karşı ihtiyatlı tutumlar geliştirmeye başlıyorlar.

Kürdistan zemininde varlık bulamayan, tükenen bu güçler, yenilgilerinin nedenini kendi sınıf anlayışlarında ürettikleri işbirlikçi politikalarında ve eylemsizliklerinde arayıp, halka özeleştiri vererek doğru devrimci-direnişçi eylem ve örgüt anlayışlarına yönelecekleri yerde, kendilerinin bu kadar tükeniş noktasına gelerek birer provakasyon örgütü haline dönüşmelerinin sorumluluğunu PKK Hareketine yüklemeye çalışıyorlar. Suçu PKK'nin geliştirdiği eylem ve örgütlenmelerde aramaya kalkışıyorlar.

PKK Hareketi, bugüne kadar uğruna yüzlerce şehit, binlerce tutuklu vererek ve bu gün de Kürdistan dağlarının doruklarında silahlı mücadeleyi geliştirerek halkına ve **şehitlerine bağlılığını, halkın öz çıkarından** en ufak bir taviz vermeden kendi imhası pahasına da olsa hiçbir işbirlikçi ve tasfiyeci politikanın Kürdistan'da ruh ve kan bulmasına müsade etmeyeceğini, gerçekleri bıkmadan ve hiçbir fedekarlıktan kaçınmadan halkına açıklayarak bilinçlendireceğini **ve örgütlendireceğini kanıtlamıştır. Bundan** sonra da bu anlayışından zerre kadar sapmadan mücadelesini sürdüreceğini şehitlerine ve halkına bağlılığın bir gereği olarak görmektedir.

PKK Hareketine ve O'nun temsil ettiği KUKM'ne dayatılan inkarcı, tasfiyeci ve işbirlikçi anlayışların, PKK direnişçiliğinin yükseltilerek boşa çıkartılması, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçlerin, komplo ve provakasyonlar geliştirmeye yönelmelerine temel neden teşkil etmektedir. Bu güçler halka karşı işledikleri tüm suçlarının açığa çıkmasının verdiği can telaşıyla, halkına bağlılıktan ve en genç yaşlarda canını feda etmekten çekinmeyen, elde silah savaşmaktan başka bir şey düşünmeyen PKK'ye ve militanlarına alçakça pusular, komplolar kurarak, provakasyonlar **geliştirerek saldırmakta ve katletmektedirler.**

Aslında, geliştirilen bu saldırı, komplo ve **provakasyonların dayandığı bir sosyal zemin** de var. Sorunu bir de bu yönüyle ele **almak gerekiyor. Kürdistan'da sömürgeci** kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, **toprak**larını **ve feodal etkinliklerini yitiren ege**men sınıfların yaygın olan orta katmanları şehirlere yerleşerek, geniş bir aristokrat ve eşraf tabakasının oluşmasına temel teşkil ettiler. Bu kesimler, sömürgecilikten biraz taviz koparmak ve toplumdaki saygınlıklarını sürdürebilmek için, Kürdistan'ı kalkan yaptıkları işbirlikçi bir politikacılığa yöneldiler. Proletarya eğiliminin önderlik ettiği ulusal kurtuluşçuluğun gelişmeye başlaması, Türkiye'de devrimci-demokratik hareketin Marksizme yönelmesi, eşraf ve **aristokrat çevrelerden gelme aydınların da** "sosyalizm" adına hareket etmelerine yol açtı. Bugün bu hareketlerin önderliklerinin bu tabakalardan geldiklerini herkes bilmektedir. İşte küçük-burjuva reformculuğu**nun maddi temeli de bu alandır. Sınıfsal** konumları gereği sömürgeci düzenden kop**mak istemezler, zira kendi yaşamlarını sür**dürebilecek bir sermayeye sahipler. Bir yandan da ulusal kurtuluş adına yola çıkarlar. Çünkü birçoğu sömürgeciliğin baskısı altında servetlerini bırakıp Avrupa'lara git**mek zorunda kaldı. Halbuki onlar böyle bir** şey istemiyorlardı. İşte tüm amaçları böylesi bir yaşama yeniden dönmektir. Demek ki bunların oluşturduğu politikalar halkımızın çıkarını yansıtan politikalar değildir. Kendi sınıf çıkarlarını yansıtan, bunu da Kürdistan'da mücadeleyi yükseltmeden sömürgecilikle uzlaşma temelinde gerçekleştirmeye çalıştıkları politikalardır.

Sosyal-şoven güçlerin de politikaları kendi bujuvazilerinin reformist kanadıyla uzlaşıp. III. Dünya Nükleer Savaşı'na yol açabilecek yeni gerginlik odakları yaratmadan "demokrasi"ye geçişi sağlamaktır. Ancak gerginliği arttıracak önemli bir odak olan KUKM'nin tehlikeli olmayan bir konumda tutulması gerekir. İşte bu noktada Kürt küçük-burjuva reformculuğu ile sosyal-**şovenizmin politikaları çakışmaktadır. Bu**nun dışında TKP ve IKP bazı menfaatler karşılığında da bazı çevreleri örgütleyerek de politikalarını gerçekleştirmek istiyorlar. Örneğin IKP, bu konuda bir çok unsuru para karşılığında silahlandırmakta, Kürdistan'da bazı aşiretçi ve eşraf-aristokrat çevrelere dayanarak, onlara çeşitli menfaatler sağ**layarak örgütlerini kurmaya çalışmaktadır.** Açıkçası sömürgecilik gibi kendisine bağlı işbirlikçi bir katman oluşturuyor. Bu tiplerin sosyalist ülkelere turistik gezilere gönderildiği, herbirinin 4-5 yakınının, kardeşinin Moskova'larda okutulduğu tüm devrimci ve **yurtsever güçlerce bilindiği gibi, halkımızca** da çok yakından bilinmektedir.

İşte PKK, tüm bu güçlere halkımızın öz çıkarını dayattı. Elbetteki bu da büyük bir fedekarlığı, aç kalmayı, soğukta donmayı ve her an düşmanla burun buruna ölümü göze almayı gerekli kılıyordu. Bunu, ancak halkın bağrından çıkan en sadık evlatları göze alabilir. Yoksa küçük ve sefil bir yaşam uğruna Kürdistan'ı pazarlayan menfaatperestler ve sermayelerini korumak için her an sömür**gecilerle uzlaşmaya hazır eşraf ve aristok**ratlardan gelme topluluklar, bu fedekârlıklarda bulunamaz. PKK direnişi, tüm bu güçlerin çıkarlarını işte böylesine alt-üst etti. Onlar da o oranda intikamlarını almak istercesine PKK'ye azgın saldırılarını yöneltmekten çekinmiyorlar.

Kürt Halkının Çıkarları Nelerdir, Kimler Buna Nasıl ve Hangi Sorumsuzlukla Zarar Veriyorlar?

PKK, deneyimsiz, zayıf ve uluslararası destekten yoksun olmasına karşın, ideolojik politik hattıyla Kürdistan halkının bağrında yer edinmeye çalışmaktadır. Biz halkımızın içinden gelmişiz ve onun çocuklarıyız. Halkımızın içinde bulunduğu geriliği, sefaleti ve acıları tamamen kendi bedenimizde hissediyor ve utanç duyduğumuz tüm bu şeyleri değiştirmek istiyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistem, ülke ve halk varlığımızı inkar edebilir. Toplumsal ve ulusal gerçekliğimize varlık hakkı tanımak istemeyebilir. Fakat ilerici insanlığın, sosya**list sistem ile onunla birlikte yaşayan ve düşünen güçlerin, çağdaş düşünce ve bilime ne kadar yabancı olursa olsun, vahşi bir sömürgeciliğin kıskacı içinde imha edilmek istenen halkımıza, bir inkarın ya da herhangi bir ilkel kabilenin dahi kabullenemeyeceği bir statünün dayatılması, hiç bir gerekçeyle kabul edilemez. Hele Ekim Devriminin, dünya halklarına gerçek kurtuluş yolu olan bağımsızlık ve özgürlük için mücadele yolunu aydınlattığı; Ekim Devrimiyle birlikte kurulan Sovyetler Birliği'nin, sayıları yüzbinleri bile bulmayan ulusal topluluklara kimlik kazandırmasının bir gerçeklik olduğu günümüzde, dünyanın en eski halklarından biri olan Kürt halkına bu hakkın tanınmaması düşünülemez. Veya tanındığı iddia edilse bile, bunun devrimci pratik eylem ve mücadeleye sunulan somut destekle yerine getirilmesi gerekmektedir.**

İşte bu noktada, halkımıza ve onun haklı mücadelesine dost olması gereken güçlerin, üzerlerine düşen sorumluluklarını yerine getirmedikleri gibi, en haksız ve insafsız bir konumu da halkımıza dayatmak istemektedirler. Biz ne istiyoruz: Bir ulus ve halk gerçekliğimiz var mı, yok mu? Eğer varsa ulusal kurtuluş savaşı için ayağa kalkma ve mücadele etme hakkımız var mıdır? Varsa, o zaman herhangi bir zaman ve mekanla sınır**landırılabilinir mi? Eğer, siyah Afrika'dan** Avustralya'ya, Latin Amerika'dan Zellenda'ya ilkel topluluklardan Sibirya steplerinde yaşayan topluluklara kadar bu hak kullanılıyorsa, bizim de bunu kullanmamız en doğal bir hakkımız değil midir? O halde, **hiç bir sınırlayıcı zaman ve mekan koşulları** tanımadan, koşullar ne kadar ağır olursa olsun, geriliklerimiz, zayıflık ve yetersizliklerimiz ne olursa olsun, dünya şerefli aileler topluluğunun bir üyesi olmak için, çağın bize dayattığı görevleri halkımıza karşı yerine getirmeden namuslu ve onurlu bir yaşamın sürdürülmesi mümkün müdür?

PKK, bu nedenlerden dolayı, yoksul-emekçi halktan bir avuç insanın yükselttiği bir halk hareketidir. Türkiye'de, sosyal-şovenizmin görülmemiş inkârcılığı ve azgın saldırılarıyla karşılaştı. Daha henüz küçücük tohum halindeyken, Türk sömürgeciliğinin en kanlı şiddet ortamında boğulmak istendi, yerli egemen sınıfların görülmemiş bir inkarcılığı ve ihanetiyle karşılaştı. Sosyal-şovenizm, Kürt küçük-burjuva reformculuğu, Türk sömürgecileri ile işbirlikçi yerli egemen güçlerin saldırıları sonucu en değerli militanlarını kaybetti. Türk faşizmi onlarcasını işkencehanelerde ve zindanlarda katlederken, yüzlercesi hakkında da idam istemektedir. Sömürgeci faşist Türk devleti, **bugün, ülkemizi boydan boya bir savaş alanı** haline çevirmiştir. Halkımızın her bireyine, aile varlığına bir işkenceyi, sefaleti ve onursuzluğu dayatmıştır. Ancak, bütün bunlara, PKK insanlığı, direnişi dayattı.

PKK Hareketi, bu nedenlerle her türlü zorluğa katlandı. İnsan olma sıfatını taşımanın zorunlu bir gereği olarak direnişten vazgeçmedi. Düşman ne kadar insafsız, dostlar ne kadar duyarsız olursa olsun, insanlıktan vazgeçmemek için direnmek ve savaşmak gerektiği ilkesinin gereklerine uygun olarak kendisini eğitti, örgütledi ve eyleme kalktı. Ülke içinde ve dışında ilericilik ve devrimcilik adına ne istendiyse, devrimci ve enternasyonalist anlayışının bir gereği olarak yerine getirdi. Ortadoğu zemininde, Arap ve Filistin halkına karşı dayanışma görevini, en ön saflarda savaşarak ve en zor görevleri üstlenmekten bir adım geri atmadan yerine getirdi. Bu uğurda şehitler verdi, kan döktü.

Fakat bunun karşılığı olarak PKK'ye soysuz bir politikacılık dayatıldı. Ülke, ulus ve halk gerçekliğimiz tanınmak istenmedi. Hatta utanmazcasına, dolaylı veya dolaysız olarak ideolojik-politik hattımızdan vazgeçerek kendi kendimizi tasfiye edip, "malum örgütlere memur" olmamız istendi. PKK, halkın namusu ve onurundan vazgeçmeyeceğini, geçmiş mücadelesine, halkına ve parti şehitlerine ihanet ederek ideolojik-politik çizgisini tasfiye etmeyeceğini, varlık sorunu olarak gördüğü bu alana el uzattırmayacağını, uzanmak isteyen elleri ise, kıracağını bu güçlere izah etmeye çalıştı. Dayatmalara boyun eğilmeyeceğini, yükselecek PKK direnişi karşısında tüm tarihi suç**larının ortaya çıkacağını gördüklerinde ise,** en insafsızca eylem ve dayatmalarda bulunmaktan geri durmadılar.

Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük **bilinci geliştikçe, çağdaş bilimsel gerçeklerin ışığında sorunlarını çözümlemeye yönel**dikçe, tarihin derinliklerindeki köleleştirici bilinci ve buna sahiplik edenleri daha iyi açığa çıkaracak, bunlar açığa çıktıkça da affetmeyecek, kendi bünyesine onları kabul etmeyecektir. İşte bu telaşla PKK Hareketinin üzerine üşüştükçe üşüştüler. KUKM ve onun öncü gücü PKK'ye karşı dayatılan bu tasfiyeci politikaların ve komploların, sözü edilen güçler tarafından izah edilmesi zorunluluğunun olduğunu belirtmek istiyoruz. Partimizin ilanından bu yana TKP ve hiç sorumluluk alanı olmadığı halde IKP, neden tüm varlıklarıyla Partimizi tasfiye etmek istediler? Devrim yapmak, her halkın en kutsal bir hakkıdır. Köle bir halk, hiç bir yerden izin almadan; içinde bulunduğu toplumsal ve siyasal olumsuzluklar ne kadar ağır olursa olsun, bunu, devrimini yapma önünde hiç bir surette engel olarak görmeden ve herhangi bir zaman ve mekanla sınırlı kalmadan direnme hakkını kullanmakla mükelleftir. Bugün, çağın en çok gerisinde kalan, ulus olmaktan çıkartılan ve adeta toplumsal bir kaos içinde tutulan Kürdistan halkına devrim yapma hakkını dayatmaktan başka ne yapılabilir? Bir halkın kendi devrimini, bağımsız ve özgür bilinci ve eylemiyle geliştirmekten başka gerçekleştirme yöntemi var mıdır? Bir halk, sayısız ve sonsuz direnme biçimlerini kullanmadan zaferi elde edebilir mi? Dışardan dayatmalarla bir halkın devrimini gerçekleştirmesi mümkün müdür?

Kürdistan halkı, kendisine dayatılan vahşi faşist Türk sömürgeciliğine karşı her türlü eylem biçimini, silahlı-silahsız, siyasi-askeri, idolojik-ekonomik, bireysel-kollektif, kin ve öfkeyle, kazma-balta-tuzak...vb. her türlü çabayı sarfederek ve aracı kullanarak kurtuluş yoluna girmek zorundadır. Bu, aynı zamanda bir ulus olarak, bir halk olarak yaşayıp yaşamama hakkını kanıtlama, insanca ve onurlu bir yaşama hakkına layık olup-olmama savaşımıdır. Yani atmosferin etkisiyle eriyen bir mumya mı, yoksa güneş ışınlarıyla parlayan bir altın gibi mi olunacak? İşte bu gün Kürdistan halkı böylesi bir sınavla karşı-karşıyadır. Bu konuda Marx, şunları söylüyor: *«Savaşlar, ulusları sınavdan geçirir. Onun bağışlanan yanı işte budur. Mumyalar, nasıl ki, atmosferin etkisiyle derhal bozuluyorlarsa, savaş da yaşama güçlerini yitirmiş sosyal kuruluşları ölüme mahkum eder.»*

Yüzyılların utanılası yaşamına karşı PKK önderliğinde direnişe kalkan halkımız, şanlı 15 Ağustos eylemsel atılımıyla yaşama gücünü yitirmediğini, tersine tarih sahnesine şerefli bir biçimde çıkmak istediğini ve bunun için gerekli cesareti kendisinde bulduğunu kanıtladı. Fakat bir de bakıyoruz ki, savaşma gücünü yitirmiş ve siyasi mevtalar haline gelmiş 11 adet yavru örgütü yanına alan IKP, dağıttıkları bir bildiride, halkımızın bu tarihsel adımını, *"halkın mücadelesine zarar veren ve halkı katliama götürecek olan sorumsuz eylemler"* olarak **değerlendiriyorlar. Bu eylemler, Kuzey-Batı** Kürdistan'da sömürgeci-faşist Türk dev**letine ve onun arkasındaki saldırgan askeri** pakt NATO'ya karşı geliştirilen haklı ve soylu **bir çıkışı ifade etmektedir. Aynı zamanda faşist** Saddam rejimine verilecek desteği de durduran eylemler olduğu için Irak yurtsever ve demokratik hareketine sunulan en büyük **yardım ve dayanışmadır. Eğer bugün Türk ordusu İran'a, Irak'a veya bir başka ülkeye saldırmıyorsa, bu, PKK Hareketinin yeni** dönemde yükselttiği direnişten dolayıdır.

Bir eylemin muhtevasını belirleyen şey **onun yöneldiği hedeftir. Eylemler, bölgemi**zin en saldırgan faşist bir gücüne dolayısıyla da Saddam faşist diktatörlüğünün politikalarına ve askeri eylemlerine de yöneliktir. Eğer 15 Ağustos eylemleri değerlendirilecekse, buna göre değerlendirilmelidir. Faşist diktatörlüğe yönelen eylemlerin haklı ve ilerici olup olamayacağına bu güçler cevap vermek zorundadırlar. İşte halka karşı sorumluluk-sorumsuzluk bu noktada kendisini gösterecektir. Yoksa hiç bir ideolojik-politik ve sosyal izahını yapmadan *"sorumsuz eylemlerdir, maceracılıktır, provakasyondur"* demek ancak en utanmazcasına bir şarlatanlık olabilir. Bu halk, kendi tarihi adımına bu kadar sorumsuzca yanaşanları ve saldıranların bir gün elinden tutarak, suratlarına ağız dolusu tükürük yapıştaracak ve bunun hesabını çok ağır bir biçimde soracaktır.

PKK Hareketinin devrimci-direnişçi çizgisinin ve 15 Ağustos eylemlerinin **"halkı katliama götüreceği"** iddiasına gelince bunun oldukça gülünç ve kölelik yaşamını kabullenmiş bir ruh halinden başka bir anlam taşımadığı açıktır. Bu konuda proletaryanın büyük öğretmeni Engels şöyle diyor: ***«Cesaretle yapılan bir demokratik devrim deneyi, hatta bu deney başarısızlıkla sonuçlansa bile, halkların belleklerinde yüzyılların biriktirdiği utanç ve korkuyu silip süpürür, en gözden düşmüş halkların bile saygınlığını***

geri çevirir.» Demek ki konu, eyleme kalkışmanın mutlaka başarılı sonuçlanıp-sonuçlanmaması sorunu değildir. Elbette kesin başarı için yola çıkılır. Önemli olan, bir halkın kendi saygınlığını yeniden kazanarak, yüzyılların utanç ve korkusunu silip süpürmektir. Evet, 15 Ağustos eylemleri bu anlamda oynaması gereken rolü oynamıştır. Halkımıza cesaret ve kıvanç vermiştir. Halkımız, şu anda ülke içinde ve dışında başı dik, umut ve onurla, 15 Ağustos eylemlerinin verdiği gururla geleceğine bakıyor. Yine bu eylemler, ülkemizin ve halkımızın, dünyanın bir çok çevresinin gündeminde tartışma konusu haline gelmesine de yol açmıştır.

Biz, halka karşı sorumluluğun yerine getirilmesi olayını, halkın malına, canına, namusuna el atan, yaşamı çekilmez kılan sömürgeci faşist rejime karşı devrimci direniş mücadelesini yükseltmek, halkı bu te**melde örgütleyip eyleme kaldırmak olarak** kavrıyoruz ve doğru bulduğumuz bu anlayış doğrultusunda halkımıza karşı görevlerimizi gücümüz oranında yerine getirmeye çalışıyoruz.

Hiçbir Gerici Çaba Halkımızı UKC Bayrağı Altında Toplanmaktan ve Savaşmaktan Alıkoyamayacaktır

Kürdistan, toprak, nüfus, ulusal ve siyasal birliği parçalanmış bir ülkedir. Her parça, ayrı bir ekonomik, sosyal ve siyasal özellik taşıyan ülkelerin sömürge statüsü içinde yer almaktadır. Ortaçağdan kalma aşiretsel, dinsel ve mezhep farklılıklarından kaynaklanan sorunlar da ulusal birliğimizin gelişmesi üzerinde oldukça olumsuz bir etki oluşturmaktadırlar. Yabancı egemenlik de, kendi sömürgeci varlığını sürdürmek ve güçlü kılmak için bu çağdışı kurumları zorla ayakta tutmakta, yaşatmaktadır. Halkımız, adeta kendisi için düşünen, örgütlenen ve eyleme kalkan bir halk olmaktan çıkartılmış, yabancı egemen güçlerin ve işbirlikçi Kürt hainlerinin çıkarları uğruna birbiriyle veya kardeş halklara karşı savaştırılır bir noktaya getirtilmiştir. Böylece, halkımız, ortaya çıkan bu toplumsal kaos ortamında gerçek çıkarının nerede yattığını göremez bir durumu yaşar hale getirilmiştir.

Ülkemizdeki bu olumsuz yapıdan Kürt egemen sınıfları da sorumludur. Onlar, Kürdistan'ı istila eden sömürgeci güçlere karşı halkımızın siyasal birliğini sağlayıp vatanın bağımsızlığı uğruna savaşmadılar. Tersine kendi dinsel ve aşiretsel otoritelerini de kullanarak ülkemizi yabancı işgalcilere peşkeş çektiler, halkımızı din, mezhep ve aşiret **çatışmalarıyla birbirine kırdırttılar. Bunun**la, belki egemenliklerini pekiştirip günümüze kadar sınıf varlıklarını sürdürebildiler, yaşayabildiler. Fakat vatanımız ve halkımız, bağımsız ve özgür yaşamını kaybetti. Kendi toprakları her türlü yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına sahipken, halkımız, aç ve sefil, geleceğinden emin olmayan bir durumu yaşamaktadır.

Kürdistan'daki egemen sınıflardan bazı kesimleri, her ne kadar yabancı egemenliğe karşı zaman zaman savaşım geliştiriyorlarsa da, bunun boyutu otonomi gibi sığ bir reformcu istemi aşmıyor. İdeolojik-politik anlayışları, burdan kaynaklanan program hedefleri, varolan aşiretsel, mezhepsel ve dinsel farklılıklardan kaynaklanan olumsuzlukları ortadan kaldırıp, ulusal birliğimizi gerçekleştirmeye yetmiyor. Tersine bu yaralarımızın daha da derinleşmesine yol açtığını görüyoruz. Her ne kadar günümüzde egemen sınıflar çeşitli partiler altında ayrı klikler biçiminde örgütlenmişlerse de, klasik aşiret ve pederşahi ilişkileri aşmış ve böylesine modern ilişki ve anlayışa kavuşmuş değiller. Yani adeta eski aşiret örgütlemesine parti görünümü verme durumunu yaşıyorlar. Bu özelliklerinden dolayı da, toplumsal zayıflıklarımızdan kaynaklanan iç çatışmaları ortadan kaldırmak şurda kalsın, daha da derinleştirerek bu çatışmalarını sürdürdüklerini görüyoruz. İlkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformculuğundan kaynaklanan bu anlayışlar ve örgütlenmeler bu güne kadar halkımızı defalarca yenilgiye götürmüş, halkımızı birbiriyle çatıştırmıştır. Ve hala da bu tutumlarında ısrar etmektedirler.

Emperyalizm ve sömürgecilik, Kürdistan'ın toplumsal, ulusal ve siyasal zayıflıklarından yararlanarak, bir yandan "ulusal kurtuluşçu, sosyalist" görünümler altında ajanprovakatör örgütlerini halkımızın bağrına bir hançer gibi saplayarak ve böylece iç çatışmaları, örgütler arası çatışmaları körüklemekte, halkımızın gücünü birbirine kırdırtarak tüketmeye çalışmakta, diğer yandan ise işbirlikçi hain Kürt din ve aşiret adamları vasıtasıyla, aşiret, din ve mezhep çatışmalarını körükleyerek, ulusal birliğimizin sağlanmasını engellemeye çalışmakta, bununla da anlamsız ve düşmana hizmet eden bir iç savaş ortamında halkımızı takattan düşürerek uzun bir süre daha egemen**liklerini sürdürmeye çabalamaktadırlar.**

Halkımıza dost olması gereken egemen ulus devrimcileri de bu konuda sorumluluklarını yerine getirmiyorlar. Ulusal ve siyasal birliğimizin gelişmesi için olumlu bir çaba içine gireceklerine, onlar da aynen, ülkemizi sömürgeleştiren kendi burjuvaları gibi toplumsal zayıflıklarımızdan yararlanmaya çalışmaktalar ve böylece sorunlarımızın daha da ağırlaşmasına, birliğimizin **sağlanmasına engel olmaktadırlar. Şimdiye** kadar bizi inkar ettiler. Fakat halkımız mücadelesiyle kendisini dayatınca, bu kez de en utanmazcasına bundan faydalanmaya **kalkışıyorlar. Özellikle IKP ve TKP, daha** da ileri giderek KUKM ve öncü gücü PKK'yi tasfiye etmeye çalışıyorlar.

Bugüne kadar, bu kaos ve bilinç körlüğü ortamında gerçekleri göremeyen, kendi gerçek çıkarının nerede yattığını kavrayamayan Kürdistan halkı, PKK'nin ektiği bilinç tohumlarıyla ve bunu pratik-örgütsel eylemleriyle tamamlayarak bütünleştirmesi sonucu kendi gerçekliğini kavramaya ve bu uğurda mücadele eden öncüsü etrafında toplanmaya başladı. Her ne kadar PKK Hareketi, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişip güçlendiyse de, doğru anlayışı ve pratik **eylemliliği diğer parçalarda yaşayan halkı**mızı da derinden etkilemiş ve büyük bir umut kaynağı olmuştur.

PKK, diğer parçalarda yaşayan halkımızın içinde bulunduğu olumsuzluğu aşması, şimdiye kadar defalarca yenilgiye uğratıl**masına rağmen elde silah kesintisiz bugüne** kadar getirdiği mücadelesini doğru bir yola **kanalize etmek için, bu parçalarda savaşan** çeşitli güçlerle ilişkiler geliştirmiş, ortak savaşımı güçlendirmek için ittifaklar yapmaya çalışmıştır. Kanayan bir toplumsal yaramız haline gelen iç çatışmaları sona erdirmek için tüm gücüyle çaba harcamış ve bu uğurda en değerli varlıklarını şehit vermekten çekinmemiştir. Ortak mücadele sorunlarına ilkeli yaklaşmış ve bir program sorunu olarak ele almıştır. Nitekim önceleri KYB ve daha sonra IKDP ile çeşitli ittifak ve ilişki protokolları imzalamıştır. Kendi pratiğinde ise altına imza attığı ilkelere sadık kalmış ve her zaman için onun gereklerini yerine getirmeye çalışmaktan en ufak bir geri adım atmamış, tersine yoğun bir çaba içine girmiştir.

Gelinen aşamada, durum ne kadar olumsuz olursa olsun, PKK, halka ve vatanına sonuna kadar bağlı olmanın bir gereği olarak, halkımızın siyasal birliğini sağlamak, bu konudaki olumsuzlukları gidermek, karşılıklı güven ve mücadele birliği anlayışını pekiştirmek için elinden gelen her çabayı sarfederek hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağını bir kez daha belirtmek isteriz.

PKK Hareketinin, 1973'lü yıllardan bu yana kesintisiz sürdürdüğü ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel birikiminin bir ürünü olarak 21 Mart 1985'te kuruluşu ilan edilen KUKC ile birlikte, halkımız yeni güçlü bir silaha daha kavuştu. Bugüne kadar büyük bir fedakarlık pahasına ekilen bilinç tohumları, uğruna kan akıtılarak beslenen birlik, artık bir özlem olmaktan çıkmış bir gerçeklik haline gelmeye başlamıştır. Yüzyıllardır **ulusal ve siyasal birliğimiz önünde engel** teşkil eden tüm gerici ideolojik, politik ve örgütsel yapılanmaların neler olduğunun bilincine kavuşmuş durumdadır. ERNK gibi bir silaha kavuştuktan sonra, kendisini aşiret, din ve mezhep maskeleriyle aldatmaya ve kendi çıkarları için savaştırmaya, kölece yaşamının sürdürülmesinden başka bir anlam ifade etmeyen, direnmemeyi öğütleyen güçlere kanmayacak, kendisine ve öncü gücü PKK'ye yönelik komplo ve provakasyonları boşa çıkarmasını bilecek; kendi öz kurtuluşu için, siyasal birliğinin ifa**desi ve öncüsü olarak ERNK bayrağı altında** savaşacak ve kazanmasını bilecektir.

Tüm Partili Militan ve Sempatizanlar

Partimiz, bu güne kadar onlarca değerli militanını, politik gelişmeleri derinden bir kavrayıştan yoksunluk, sorunlara yaklaşımdaki yüzeysellik ve saflık; gerekli politik uyanıklığın ve ustalığın gösterilemeyişi sonucu **kaybetti. Dost ve düşman ayrımını iyi yapın.** Kimin nereye ve ne kadar dost olacağını güçlü bir politik önsezi ve derin bir kavrayışla ele alın. Size uzanan her eli dost olarak görmeyin. Bu elleri tutun, fakat her saniye tedbirinizi almayı ve kontrol etmeyi de ihmal etmeyin. Dostluk ve mertlik konusundaki iyi niyetlerinizin sömürülmesine ve istismar edilmesine müsade etmeyin. Mehmet KARASUNGUR, Kazım DEMİRTAŞ, Metin YILMAZ, Kazım AYDIN, Kerim BAYTAR ve en son olarak da 8 yoldaşımızı, hep takınılan dostluk maskeleriyle kaybettik. Dostluk adına tartışmalar yapılıyor, evlere kabul ediliyor, fakat hep arkadan hançerleniyoruz. İlkel milliyetçiliğin ve oportünizmin bu özelliğini iyi kavrayın. Partimizin bir daha böylesi kayıplara tahammülü yoktur. Bunun gereklerinin yerine getirilmemesinin halka ve Partiye büyük zararlar vereceğini unutmayın. Gerekli politik olgunluğa ve ustalığa kavuşmak için beynimizi ve yüreğimizi sonuna kadar zorlayalım.

Yiğit Kürdistan Halkı!

Öz kurtuluş iradenizi, düşmanın en azgın saldırılarından ve dost olması gereken güçlerin ciddi tehlikeler taşıyan olumsuz yaklaşımlarından ne pahasına olursa olsun koruyan ve temsil eden öncü örgütünüz PKK'yi koruyun, O'na sahip çıkın. Komplo ve provakasyonlara karşı sessiz kalmayınız. Sizleri, çağdışı utanılası yaşamdan kurtarmak, bağımsız ve özgür kılmak için, yaz-kış,sıcak-soğuk, açlık-susuzluk demeden tabiatın en ağır şartlarına çıplak bedenleriyle **karşı koyan, düşman kurşunlarına karşı hiç**bir karşılık beklemeden göğüslerini siper eden, namusunuza, malınıza ve canınıza el atan düşmana karşı elde silah gözünü kırpmadan ölüme ve eyleme giden, bağrınızdan çıkıp sizler için bu zorluklara katlanan en değerli ve sadık evlatlarınıza, onların mücadelesine ve temsil ettikleri bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratma çizgisine sahip çıkın. Bu yiğit evlatlarınızı alçakça katledenlerden **hesap sorun. Hiçbir surette affetmeyin.** Partiniz PKK'yi, Cepheniz ERNK'yi ve silahlı kuvvetleriniz HRK'yi savunun, bunların etrafında toparlanarak kaderinizi bizzat ve özgürce tayin etmek için savaşın!

Kürdistan'ın İlerici Yurtsever Güçleri

Halkımızın kutsal kurtuluş iradesini eğmek ve kırmak isteyen komplo ve provakasyonlara alet olmayın. Başta IKDP olmak üzere, varlığınız kullanılarak geliştirilmek istenen ve iç çatışmaları körüklemek isteyen bu politikaları reddedin. Yurtseverlik temelinde birlik ve direnişten yana olun!

Komşu Arap, Türk ve Fars halk güçleri, Kürdistan'ın özgürlük mücadelesi halklarımızın da kurtuluşu demektir. Bundan yana olalım, şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı duralım. Birlik, dayanışma ve eşitliği öne çıkaralım.

Komşu ülke komünist partileri eğer **taşıdıkları sıfata samimiyetle bağlıysalar** KUKM'ne dayattıkları tasfiye ve kuyrukçu politikayı terketmeli, haklı mücadelemizi zararlı olarak görmekten vazgeçmeli, ya desteklemeli o da olmazsa tarafsız kalmalıdırlar.

İlerici Demokratik Sosyalist Kamuoyu

Çağımızda demokratlığın ve sosyalizmin başta gelen ilkelerinden biri de köle halkların kurtuluşunun destekleyicisi olmaktır. **Çok gecikmiş de olsa düşmanlarımızın** çokluğu ve dostluklarının yetersizliği, koşullar **ne olursa olsun bu hakkın kullanılmasına en**gel olarak gösterilemez. Bu hakkımızın **desteklenmesinin, ilerici insanlığın çıkarlarının** da bir gereği olduğuna inanıyoruz. Desteklenmezse bile tarafsız kalınsın, en azından düşmanlarımızın soykırımını destekler duruma düşmeyin!

Ülkemizin geriliği ne olursa olsun, çağdaşlaşmak ve ilerici insanlık kervanına katılmak kutsal hakkının kullanılmasına karşı**lıklı bağlı kalınmasının ve bunun pratik gereklerinin yerine getirilmesinin vazgeçilmez bir insanlık görevi ve borcu olduğunu belirtiyoruz.**

HALKIMIZIN, BAĞIMSIZ VATAN VE ÖZGÜR BİR TOPLUM İÇİN MÜCADELESİ, BAĞLI KALINMASI GEREKEN EN YÜCE DEĞERDİR!

HALKIMIZIN KUTSAL DEVRİM HAKKI, HİÇ BİR GEREKÇEYLE ERTELENEMEZ VE KAYDA BAĞLANAMAZ!

HALKIMIZ, PARTİMİZ ÖNDERLİĞİNDE ERNK'DE BİRLEŞECEK, SAVAŞACAK VE KAZANACAKTIR!

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50.00 bfr.		

GURURLU İHTİYAR

PARTİZANIN MEKTUBU

Yürüttüğümüz devrimci pratik faaliyetler bize çeşitli yaş ve cinste, çok sayıda insanı tanıma fırsatını vermektedir. Görüşüp konuştuğumuz her emekçiyle birbirimize verdiğimiz çok şeylerimiz oluyor, en büyük gereksinmeler böylece gideriliyor. Devrim bilimi hakkında birşeyler öğrenmek için tüm duyu organlarını hayata geçiren halk kitleleri öncülerini, heran, her yerde aramaya başlıyor, umutlarını onlarla yeniliyorlar. Hayal olarak aradıklarını onlarda gerçek olarak buluyor, geleceğin taleplerini, gerçek yaşamı ve adil bir düzeni devrimcilerin yürüttüğü mücadelede görüyorlar.

Halkımız, ülke ve halk gerçekliğini, önderlerini, dost ve düşman güçlerini devrimcilerin şahsında tanıyor, dünyanın özgür halklarının ve çağdaş insanlığın bir parçası olarak, kendisinin de onurlu bir yaşama ve yaşam hakkına sahip olduğunu, yaşamın ve mücadelenin tüm sorunlarını onların yardımlarıyla öğreniyor. Kendisine yabancılaştırılmış utanılası köleci yaşamdan, bilinçsizlikten, örgütsüzlükten, yalnızlıktan, geleceğe olan inanç körlüğü ve yaşamaya olan bıkkınlıktan kurtaran evlatlarına içten saygı ve sevgi duymaya başlayıp, yaşama yeniden gözlerini açtıran en büyük teselli ve gururu olarak devrimcileri görüyor, onlarla övünüyor. Tarihin ve toplumun kendilerine sunduğu bu değerlerin, kaderleri açısından ne kadar büyük önem arzettiğini sezinliyor, bu temelde bağlandıkça bağlanıyor, her şeyini ortaya koyarak bu büyük ve biricik servetini, en iyi şekilde korumaya çalışıyor, en büyük fedakarlıkları sergiliyorlar. Ve bizler için ölümü seve seve kucaklıyorlar, düşmanın üstüne göz kırpmadan saldırıyorlar.

"Gerçek evlatlarımız olan siz devrimcilere sesleniyorum: Tüm servetim sizin uğrunuzadır, kapılarım sizlere sonuna kadar açıktır. Hiçbir kaygıya yer vermeden, her türlü tehlikeyi göze alarak sizi evimde barındırmak benim sadece sevincimi artırmaktadır. Her hangi bir durumda siz kendinizi koruyun, benim evimi çocuklarla birlikte ateşe verseler dahi gam yemem." Bu sözler yukarda izah etmeye çalıştığım gerçekliğin, halkın devrimciler hakkındaki görüşlerini yeterince izah etmese de bazı düşünceleri ve gerçekleri yansıtmaktadır. Gerçekten de halkımız, bu insanları bir daha kaybetmek istemiyor, yaşamını onların yaşamıyla birleştiriyor. Onlarla birlikte hayati çıkarları uğruna mücadele etmeyi tek ve vazgeçilmez bir seçenek olarak kabul ediyor, onlarla sürekli sıcak ilişkiler içinde olmaya, canlarıyla başlarıyla katılıyor, bir toplantıya, yeni bir sorunu açıklayan bir tartışmaya ekmek ve su kadar ihtiyaç duyuyor.

Aynı şey parti çizgisini pratiğe aktarmayı, devrimin sorunlarına çözüm arama ve halka hizmet etmeyi meslek edinmiş devrimciler için de en büyük gurur olmaktadır. Devrimciler de aynı şekilde halk gibi, tüm fedakarlıkları göze almaktadırlar. Halka değer vermekte, saygı duymakta, güç yettirdikçe halkın sorunlarına çözüm getirerek, onu bir an önce içinde bulunduğu zifiri karanlıklardan, aydınlığa çıkarmaya çalışmaktadırlar. Nitekim önlerine koydukları yüce amaçlara, halkın engin gücü sayesinde ulaşabileceklerinin bilincinde hareket etmektedirler. Faşist cuntadan, Avrupa sosyal-demokrasisine, tasfiyeci-reformist küçükburjuvaziden, saldırgan emperyalizme ve sosyal-şovenizmden, kudurmuş gericiliğe kadar, tüm dünya karşı-devrim cephesine karşı mücadelede en emin dayanak olarak halkının öz gücünü görmektedirler. O bakımdan PKK partizanları da en sadık dostlarını, herkesten daha iyi tanımakta, onunla da birleşip bütünleşmenin gereğini duymaktadırlar. Bundan ötürüdür ki, PKK partizanları, halka yakınlığıyla, halkın çıkarları ve yüce değerlerine olan bağlılığıyla, ölçülü ve seviyeli ilişkileri ile, ileri tavır ve doğru devrimci anlayışları ile tanınırlar.

Böyle bir hareketin neferleri olarak her birimiz sorumluluk bilincimizle, devrimci görevlerimizi yerine getirirken, bu anlayışa bağlı kalmaya özen göstermekteyiz. Daha fazla insan görmek, yaşantıları, sorunları, düşünce yapıları, anlayış ve tavırları hakkında bilgi sahibi olmak, bizim en büyük arzumuz olmaktadır. Eğer görüp konuştuğumuz, tanıdığımız insanlara düşüncelerimizi aktarıp kavratabilmiş ve büyük davanın taraftarı ve destekleyicileri durumuna getirmişsek gerekeni yaptığımız için o anda son derece rahatız demektir.

Görüldüğü gibi biz ve emekçi halkımız birbirimizin, varlığını koşullandıran bir maddenin iki farklı kutubu gibiyiz, ayrılığımız hiç birşey, birliktenliğimiz herşey olmaktadır. Bu gerçeklik karşılıklı olarak kavranmış bulunmaktadır. Bundan ötürüdür ki, nerede olursak olalım, koşullar ne kadar elverişsiz olursa olsun, birbirimizi arar buluruz. Arayıp bulmak ise, genelikle bize düşmektedir. Köy-köy, ev-ev, gezeriz, insan insan görüp konuşmak isteriz. Yeni bir köy veya yeni bir insanla ilişkiye geçmek için engin dağları ve derin vadileri aşarız. Halkımız da aynı fedakarlığı gösterecek, mücadeleye çok yakın ve sıcak ilgi duyar.

Bu çalışmalar esnasında çok değişik özellikleri olan farklı insanlarla karşılaşırız, bazıları halkımızın boyun eğmezliğini, direngenliğini bir tavrında somutlaştırmıştır. Bazıları bizim saatlerce konuşup izah etmeye çalıştığımız her hangi bir konuyu, kısa bir cümle veya bir atasözü ile izah eder. Başka biri de bir hikaye ile tüm toplumun taleplerini ve gününün sorunlarını dile getirir. Bir diğeri ise, bir türkü veya bir mısralık şiirle maruz kalınan baskıyı, çekilen çileyi ve dayanılmaz yaşam koşullarını dile getirir. Türk burjuvazisinin karakteri faşist düzen, Kenan paşanın parlamenter demokrasisi, kukla parti ve hükümetler vb. gibi konular bir fıkra ile bilimsel izahını bulur. Yazımızın konusu olan ihtiyar da bu özelliklere sahip olan insanlardan sadece birisidir.

Bu özellikler bir halkın yapısını yansıttığından büyük öneme sahiptirler. Bilindiği gibi toplumumuzda tarihsel olarak yaşanan gerçeklerden tutalım da, ahlak, kültür değerlerinden, olayları yorumlama tarzına kadar hiç bir şey yazılarak döküman haline getirilememiştir. Bunların bir kısmı sadece özü korunmak suretiyle hafızalarda yaşatılagelmiştir. Bu anlamda ele alındığında, ihtiyarın yürüttüğü mücadele, görünüşte basit olsa bile, kendi çapı ve olanakları dahilinde büyük anlam ihtiva etmektedir.

İhtiyar amca ile çalışma alanımızın köylerinden birinde tanışmıştık. Sağlam ilişkilere sahip olduğumuz için, karakol olduğu halde girip çıkmada zorluk çekmiyorduk. Geceleri köye iner, karakolun çevresindeki evlerin birinde toplantımızı düzenler, köylülerle konuştuktan sonra köyden ayrılırdık. Günün birinde yine bu evlerden birine gitmiştik. Eve gider gitmez, ev kadını ihtiyar babasının bizimle görüşmek istediğini, kendisini görmeden gidersek bize kırılacağını söyledi. Biz, amcanın isteğini hemen kabul ettik ve bulunduğumuz eve gelebileceğini söyledik. Birkaç dakika içerisinde ihtiyar amcayı yanı başımızda gördük. İlk gördüğünde heyecanını gizleyemedi. Daha sonra sırtını duvara dayayarak derinden bir nefes çekerek konuşmaya başladı. *"Siz hepiniz Kürtsünüz, fakat ben değilim, ben size karşıyım."* Bu sözleri kızarak söylemişti. Biz ihtiyar amcayı anlamakta zorluk çekmemiştik. *"Köye gelirler benim haberim olmaz, toplantı yaparlar bana haber vermezler, niye haber versinler, sanki ben yurtsever miyim, kaldı ki, ben yurtsever olsam bile, bu yaşımla kendilerine fazla yararlı olamayacağımı biliyorlar. Yaşları müsait savaşacak durumdadırlar. Ben, bunları yapacak durumda değilim, tabii bana ihtiyaç duymazlar".* İhtiyar, bir yandan bizi üzmemek için konuşmalarına dikkat ederken, öte yandan öfkesini gizleyemeyerek eleştiri mahiyetindeki konuşmalarını sürdürüyordu. Ayrıca aktif olarak mücadeleye katılamadığı için kendisine de kızıyordu. Köyde yürüttüğümüz çalışmanın dışında kaldığı için bize kırıldığını ima etmeye çalışıyordu. Düşüncesinde haklı olduğunu ispatlamak için konuşmasını şöyle sürdürdü. *"Bu köylerde yıllardan beridir mücadeleyi yürüten benim, işgalcilerin, zorbaların topraklarımın üzerinde gezmelerine tahammül edemiyorum. Onlardan nefret etmeleri, onlara yakınlık göstermemeleri için her zaman köylülere öğüt veriyorum. Günün yirmidört saati onların tiksindirici suratlarını görmemek için çaba gösteriyorum. Bu nedenle karakolun yanındaki evlere uğramıyorum, yolumu uzatırım ama onları görebilecek sokaklardan asla geçmem. Bir seferinde köyün içinde geçiyordum. O anda karşıdan bir insanın geldiğini fark ettim. Başçavuş veya asker olur diye önüme bakmaya başladım. O anda karşıdan gelen kişiyle omuzlarımız birbirine çarptı. Dönüp bakmak geldi içimden, ancak görmek istemediğim düşmanlardan biri olur diye bakmaktan vazgeçtim. Hemen bir köylüyü çağırarak geçen kişinin kim olduğunu sordum, başçavuş karşılığını alınca kendi kendime öfkelendim. Bunca çabama rağmen o alçak herifle böylesine kötü karşılaşmam benim açımdan bir talihsizlik olmuştu. Fazla bir önemi olmasa da bu çabalarımın bir anlamı vardı elbette. Her insanımızın kendi gücü, olanakları dahilinde varlığımıza yönelik bu sömürgeci canilere karşı bir şeyler yapması bir zorunluluktu. Her Kürdistan'lı gibi, benim de o canilere karşı beslediğim öfkenin sınırı yoktu. Bu çileye katlanmayan insanların ortaya çıkarak bu gidişata dur diyeceklerine inanıyordum. Sizin çalışmalarınızdan haber alınca deliye dönmüştüm. Bir gün önce görüşüp konuşmak istiyordum. Görüşmemiz uzayınca da sabırsızlanıyordum. Konuşmalarımdan yanlış sonuçlar çıkarmayın, sadece gücümüz oranında mücadeleye hazır olduğumuzu belirtmek istiyorum. Sonuç olarak çalışmalarınızı kesintisiz olarak sürdürmenizi, iyi çatışıp iyi döğüşmenizi tavsiye edeceğim".*

Yazımızın konusu olan ihtiyarla aramızda geçen söyleşi, genel olarak sınıfsal ve ulusal baskıya maruz kalmış ezilen kesimlerin, sömürücü ve zorba güçlere karşı beslediği soylu kin ve nefret duygularını; özel olarak da Kürt emekçisinin sonsuz direnme ruhu ve boyun eğmez karakterlerini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Aslında söz konusu ihtiyarın tavrı bir kişinin şahsında somutlaşmakla sınırlı olan bir olay değil, o her Kürdistan emekçisinin faşist-sömürgeciler karşısındaki ortak tutumunun somutlaşmış bir ifadesidir. Hemen belirtelim ki, biz burada bir kişinin mertliğini dile getirmek niyetinde değiliz. Sömürgeci vahşetin yarattığı dayanılmaz baskı koşullarında bulunan mazlum bir halkın her ferdinde -işbirlikçi uşaklar dışında- görülen, kendisini şu veya bu biçimde açığa vuran, faşist-sömürgeciliği kahredebilecek kadar güçlü ve köklü olan ortak bir tavrı bu vesileyle açığa vurmak istiyoruz.

Bir bakış açısıyla ele alınıp üzerinde düşünüldüğünde, görülecektir ki, güçlü olmakla böbürlenen, gücünü ise toplumun örgütsüzlüğünden alan, iliklerine kadar çürümüş ve sökülüp atılması kaçınılmaz olan sömürgeci zulüm makinesinin, böylesine yurt sevgisiyle yanıp tutuşan insanca bir yaşantının özlemini çeken, en önemlisi de bu uğurda her şeyini feda etmekte tereddüt etmeyen yiğit Kürt insanına boyun eğdirebilmesi, onu yaşamsal önemdeki mücadelesinden vazgeçirebilmesi hiçbir şekilde mümkün olamayacaktır. Hele bir de bu insanlar PKK gibi çağın en devrimci ideolojisiyle donanmış, büyük bir sorumluluk duygusuna sahip, görülmemiş ihtilalcı ruhla bilenmiş, çelikten bir partinin temsil ettiği çizgi doğrultusunda ve yol göstericiliğinde savaşıyorlarsa, tanıtlamaya gerek yok ki sonucu kendi iradeleri doğrultusunda belirleyebilecek muazzam bir güce sahiptirler.

Halkımız dünyanın her halkı gibi yurt ve emek değerlerine sahip olan, fakat bir çok halkın bugün ulaştığı çağdaş gelişme ve yaşam düzeyinin çok çok gerisinde olan, sözkonusu değerlerden hiçbir biçimde yararlanamayan, son derece kötü, kötü olduğu kadar da acı bir durumda bulunmaktadır. Şurası açıklık kazanmış bir gerçektir ki O, yurdunun görülmemiş bir aç gözlülükle talan edilmesine, emeğinin hovardaca gaspedilmesine daha fazla tahammül edemeyecektir. Yine O, dünyanın herhangi bir halkından daha fazla bağımsızlığa ve özgürlüğe susamış bir halk olarak bu amaçlara ulaşma önünde engel kabul etmeyecektir. Asırlardan beri bağımsızlığın özlemini çekmesi bir yana, O dünyanın en baskıcı, en kudurmuş, sömürü ve katliamda sınır tanımayan bir gücünün çizmeleri altında ezilmektedir. O, baskı ve şiddeti kendi varlığının koşulu haline getirmiş, anti-demokratlıkla ün yapmış, gericiliği kendi sınırlarının da ötesine vardırarak dünya devrim güçlerine, giderek insanlığa meydan okur hale gelmiş dizginsiz bir canavarın pençeleri arasındadır. Halkımız varlığını koruyup geleceğini teminat altına alabilmek için, büyük bir hırsla varlığına kastetmek isteyen o kanlı pençeleri kırmak zorundadır. Bu bakımdan O, en büyük katliam çetelerinin birisiyle, günümüz koşullarının en kapsamlı karşı-devrim terörünü estiren meşhur Türk-faşizmiyle boğuşmaktadır. Bundan ötürüdür ki halkımız objektif olarak dünyanın en devrimci halklarından birisi olma yolunda hızla ilerlemektedir. Zeminin son derece elverişliliği, dayanılamaz yaşam koşulları, son haddine varmış kin ve nefret duyguları, ulaşmak istediği yüce amaçların yarattığı büyük heyecan ve sınırsız devrimci enerji; diğer bir öğe olarakta günbegün gelişen ve belirttiğimiz hususlarla bir bütünsellik oluşturan subjektif gelişmeler en büyük devrim kasırgalarından birinin Kürt toplumunu sarmaya başladığını, belirtilerden de öte bunun bir gerçeklik olarak kendisini dayattığını göstermektedir.

Geçmeden belirtelim ki, halkımızın bu güne kadar varlığını nasıl devam ettirdiğini anlamakta zorluk çekenler az olmadığı gibi, ülkemizdeki gelişmelerin boyutunu ve yol açacağı değişiklikleri görüp kavramakta zorluk çekenler de yok değildir. Biz bu insanlara halkımızın yukarıda izah etmeye çalıştığımız özellikleri üzerinde biraz düşünmelerini tavsiye ederiz. Çağlar boyu süregelen tahribatlara rağmen milli duyguların bu kadar canlı olması ve bu insanların çok büyük gelişmelere damgalarını vurmaya aday olmaları bir sır gibi gelebilir. Bu sır, halk varlığını koşullandıran olayların gelişimi içerisinde izahını bulur. Yaşamı, sonu gelmez savaşlar ve acımasız mücadeleler içerisinde biçimlenen, tarihi katliamlar, oldukça kötü yaşam koşulları, acı ve gözyaşlarıyla yazılan, ayrıca onurlu bir yaşama kavuşmak için toplumlar tarihi kadar eski olan bir direniş sergileyen Kürt halkının kolay kolay kendi varlık nedenlerine sırt çeviremeyeceği, özüne yabancılaşamayacağı kavranılamayacak bir husus değildir.

Onun belleğinde kök salmış gerçeklikleri söküp koparabilmek, –ne kadar vahşi ve acımasız olursa olsun– hiçbir çılgının olanakları dahilinde değildir. Bir dizi olumsuzluk ve bir takım çatlaklara rağmen, bu güne kadar fethedilmesi başarılamayan o engin kalelere bundan böyle yaklaşmak bile büyük bir riski içerisinde taşıyacaktır. PKK zırhı ile onarılan o duvarlar, bundan böyle kendisine çarpan güçler için büyük bir voltajla dolu çıplak elektrik telleri olacaktır.

Bu kahredici gerçeklerden hareketle diyoruz ki; bugün çok yönlü bir saldırıyla karşı karşıya bulunmamız, değişik renklerle piyasaya çıkan çeşitli düşman güçler tarafından kuşatılmış olmamız, hareket olarak yeni, halk olarak zayıf bir konumda bulunmamız kimse için umut kaynağı olmasın. Hele faşist cellatlar bundan hiç mi hiç medet ummasınlar. Hızlı ve ani gelişmelerle düşman açısından güçlü, bizim açımızdan zayıf olan yönlerin karşıtlarına dönüştüğünü görmemezlikten gelmesinler. Bu güne kadar görüldüğü gibi kendilerini aldatmanın bir çare olmadığını idrak etsinler. İçinde bulundukları okyanusun içten içe kaynadığını, heran gündeme gelebilecek büyük kabarmalarla kendilerini derinliklere çekip deli dalgalar arasında boğarak, kirli bedenlerini parça parça edeceğini heran hatırlarında tutarak, tir tir titremelidirler. Bunun yaratacağı şok etkisiyle, kapılacakları paniğin tesiriyle hızla harekete geçip sefil ruhlarını kurtarmak için, tezelden bataklığın sahası ve suç ortaklığının merkezi emperyalist Amerika'da yerlerini ayarlamalıdırlar.

AMED

FİLİSTİN ULUSAL KURTARMA CEPHESİ SİYASAL PROGRAMI VE TEMEL ÖRGÜTSEL İLKELERİ

Filistin Ulusal Direniş Hareketine dayatılan sağ tasfiyeci Arafat çizgisi ve kliğine karşı geç ve yetersizde olsa altı örgüt meclis başkanı ve 4 FKÖ yürütme komitesi üyesi tarafından, Filistin Ulusal Kurtarma Cephesi adı altında yeni bir platform oluşturulmuştur. Türkiye'de de yaygın olarak yaşanan devrimci hareketi tasfiye çabalarını daha yakından tanıyabileceğimiz düşüncesiyle, bu platformu yayınlamayı uygun gördük. Ayrıca platforma öncülük edenlerden FHKC Sekreteri George Habbash'ın yaptığı basın toplantısı ve basın açıklamasını da geçen sayımızda yayınlamıştık. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayatılan reformizm ve tasfiyeciliğin de gelişmiş biçimlerini bu belgelerde daha iyi görmek mümkün olacağından platformu okuyucuya sunuyoruz.

ÖNSÖZ

Filistin halkı, özellikle çağdaş devriminin 20 yıllık tarihi zarfında; başta silahlı mücadele olmak üzere, çeşitli biçimlerde sürdürdüğü uzun süreli mücadelesi boyunca büyük kayıp ve fedakarlıklar pahasına da olsa, canlı ulusal davasının devamını sağlamış, ve bu davayı tasfiye etmek isteyenlerin çabalarını boşa çıkarmada önemli mesafe katetmiştir. FKÖ'nün etrafında halkımızın ulusal varlığını yeniden birleştirmek, bağımsız mücadeleci kimliğini kendi örgütü FKÖ şahsında açığa vurmak ve Filistin halkının tek meşru temsilcisi olması itibarıyla, bu örgütün Arap alemi ile uluslararası alanda tanınması hususlarında da önemli ve merkezi bir kazanım elde edilmiştir.

Halkımızın mücadelesini ve irade birliğini kendisinde somutlaştıran FKÖ, onun ulusal hedeflerini gerçekleştirme yolunda ortaya çıkan teslimiyetçi, tasfiyeci plan ve çözümlerin karşısında en belirgin bir engel teşkil ettiği gibi başta ulusal topraklarına geri dönmesi, kendi kaderini kendisinin tayin etmesi ve başta ulusal toprakları üzerinde bağımsız ulusal devletini kurma hakkı olmak üzere tüm ulusal haklarının elde edilmesi için verdiği mücadelede halkımızın elinde etkin bir silah oluşturdu.

Elde edilen bu kazanım bugün, (ulusal dava, FKÖ'nün halkımızın tek temsilcisi olma özelliği, onun bağımsızlığı, emperyalist ve siyonist gerici planlar ile teslimiyetçi çözümlerin karşısında duran ulusal program) kendisini tehdit eden büyük iç ve dış tehlikelere maruz kalmaktadır.

Emperyalizm ve siyonizmin 1982 yılında Lübnan'ı işgalinin ardından, Filistin devrim güçlerinin Lübnan'ı ve Beyrut'u boşaltmaları üzerine saldırılar daha da azgınlaştı. Bu saldırılara hizmet eden Sedat çizgisi, Camp-Dawid antlaşmaları ile Mısır-İsrail anlaşmasının bir sonucu olarak Mısır'ın Arap-İsrail çelişki alanının dışına çıkmasından sonra Filistin Ulusal Mücadelesinin karşılaştığı objektif ve subjektif zorluklar giderek arttı. Filistin halkının ulusal davasının tasfiyesini hedefleyen emperyalist, siyonist ve Arap gerici komploları yoğunluk kazandı.

Bu bunalım; siyasi, askeri, örgütsel ve mali alanlarda ulusal çizgiden sapan Arafat başkanlığındaki önderliğin yürüttüğü faaliyetler nedeniyle şiddetini daha da arttırmıştır. Bunalıma sebep olan tutum ve faaliyetleri ise şöyle sıralamak mümkündür: Tasfiyeci ABD planları ve çözümlerine karşı takınılan tutum, Reagan planında güya "olumlu yanların" bulunduğu iddiaları, Mısır yönetimiyle ilişki kurulması, Arap alemi ve uluslararası güçlerle olan ilişki ve ittifak biçimini değiştirme, kimliği belli bazı siyonist şahıslarla toplantılar yapma, aynı şekilde Lübnan'daki Filistin devrim güçlerinin rolünü işlemez kılma, bunun için bu güçleri siyonist düşmanla çelişki alanlarından uzak yerlere dağıtma, silahlı mücadelenin hesabına diplomatik manevralarını yoğunlaştırma, ortak çalışmanın temellerini dinamitleme, karşılıksız ödün verme siyasetlerini sürdürme, FUK (Filistin Ulusal Konseyi)'un kararlarını çiğneme, Filistin Ulusal Sandığı'nın (FUS) mallarını heder ve çarçur etme vb. de tanımını bulan sapık çizgi.

Arafat'ın Kahire'yi ziyaret etmesi, Camp-Dawid rejimiyle görüşmelerde bulunması, Arap ve islam ülkelerinin bu ülke üzerinde uyguladıkları tecrit çemberini aşma çabalarına ortak olması, Ürdün rejiminin politikası doğrultusunda yön tutması ve bunun bir sonucu olarak Mart 1984'te Ürdün-Filistin ortak bildirisinin yayınlanması, Şubat 1985 anlaşmasında Ürdün yönetimiyle birlikte teslimiyetçi bir düzine madde altına imza koyması, ABD teslimiyetçi çözüm planı yolunda saf tutması gibi tutumlar; ulusal dava üzerinde bir tehdit ve FKÖ'nün filistinli halkımızı temsil etme hakkından koşulsuz taviz verme anlamına geldiği gibi; tüm uygulamalar devrimi içten tehdit etmekte, onun çizgisi programı ve kazanımlarından koşulsuz ödün vermeyi içermektedir. Bu konumuyla teslimiyetçi-sapma çizgi ve onun temsilcileri devrimi içten tehdit eden niteliksel bir tehlike durumundadırlar.

Bu uygulamalar, FUK'un kararları ile Filistin halkının iradesinin dışına çıktığı ve onu temsil etmediği gibi FKÖ'yü gerici ve teslimiyetçi mihraklara çekme, Camp-Dawid antlaşmalarına, Reagan planına sokma girişimleri yolunda, tehlikeli bir geçişi ifade etmektedirler.

Ortaya çıkan son gelişmeler, atılan bu adımların bir taktik uygulama veya girilen bir hatanın sonucu olmadığını, tersine emperyalizm, siyonizm ve gericiliğin tasfiyeci çözümleriyle ortak bağlar kurmaya çabalayan çizginin izlediği politikanın bir halkasını oluşturduğunu ortaya çıkarmıştır.

Halkımızın gerçek hedef ve çıkarlarıyla çelişen bu çizgi önderliğinin ve temsil ettiği güçlerin ulusal amaçlarımızı gerçekleştirecek mücadeleyi sürdürmede artık aciz olduğu, iflas ettiği bariz olarak açığa çıkmıştır. Bu önderlik yürüttüğü sapık siyasal çizgisinden ötürü, çeşitli alanlarda ve tüm düzeylerde Filistin sahasında meydana gelen tahribatın sorumluluğunu taşımaktadır.

Halkımız, ulusal davasına, FKÖ'ye ve onun kazanımlarına sadakatle bağlı kaldı. Halkımızı temsil eden çeşitli yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetler, ulusal çizgiye bağlılıklarını, teslimiyetçi-sapmış bu çizgi önderliğinin izlediği tüm politikalara olan muhalefetini dile getirdi. Mevcut olan bütün yol ve yöntemlerle anti-emperyalist, anti-siyonist, gericiliğe karşı, ulusal çizgide olan bir FKÖ'nün devamı için çalıştı. Fakat Amman'da bölücü, gayri meşru FUK toplantısını yapmakla yetinmeyen bu teslimiyetçi-sapma çizgisinin önderliği, Kral Hüseyin'in gayri meşru Amman FUK açılış toplantısında önerdiği önergenin (çözüm için çalışma önerisi) temel unsurlarını onaylamak, "toprak karşılığında barış" safsatası ile BM Güvenlik Konseyi'nin 242 sayılı kararının kabulü ve kararlaştırılması üzere kurulan Şubat 1985 ittifakını imzalamakla kendisini ulusal faaliyet platformundan nihai olarak çıkarmıştır.

Bu ittifak öyle ki, ulusal topraklarımızdan vazgeçme, düşmanın bu topraklar üzerindeki selametini sağlama, halkımızın ulusal davası hesabına FKÖ ve onun kazanımlarının tasfiyesi temelinde, siyonist düşmanla teslimiyetçi antlaşmaların yapılması doğrultusunda yapılacak çabalara Ürdün rejiminin doğrudan katılması anlamını taşımaktadır.

Bu antlaşmanın imzalanması, Arap gericiliğinin Reagan planıyla uyuşma çabaları, Camp-Dawid antlaşmalarına katılma, dünya ve Arap ulusal kurtuluş hareketlerine onarılmaz büyük zararlar vermeyi hedefleyen faaliyetlerin genel doğrultusunda meydana geldi.

Bölgemiz düzeyindeki gelişmeler halkımızın ve ulusumuzun mücadele ruhunu yükseltmektedir. Özellikle de işgal altındaki ülkemiz üzerinde yaşayan halkımız, düşmanın yurtlaştırma hareketi ve işgaline, elkoyma, baskı ve terör hamlelerine karşı koymakta, ayaklanmakta ve düşmanın otonomi komplosu, Camp-Dawid'ci siyaseti ve bütün ilhakçı-teslimiyetçi planlarına karşı her çeşit mücadele biçimini yükseltmekte ve böylelikle bu planların mutlaka yıkılacağını kanıtlamaktadır. Lübnan'da yapılan ABD-İsrail-faşist Falanjist ittifakının 17 Mayıs 1983 tarihli anlaşmanın (Camp-Dawid'in Lübnan halkası) feshedilmesi ile yenilgiye uğratılmış; Lübnan ulusal direniş güçleri ile Filistin devrim güçleri bu bloka ve çok uluslu güçlere karşı güçlü darbeler indirerek, onları Lübnan'dan çekilmeye mecbur etmişlerdir. bu sayede elde edilen zaferlerle iki gücün rolü etkinleştirilmiş ve başta dost Sovyetler Birliği olmak üzere, dünya kurtuluş ve ilerici güçleri ile Arap ilerici-yurtsever güç ve yönetimlerin desteği alınarak, Lübnan-Suriye-Filistin yurtsever ittifakı neticesinde siyonist düşman koşulsuz geriye çekilmeye zorlanmıştır. Tüm bunlar, yapılan planların yıkılabilirliğini kesin bir biçimde kanıtlamışlardır.

Halkımızın haklarına, ulusal davamızın geleceğine sahip çıkmak, devrimimizi çevreleyen tehlikelere karşı koymak ve ortadan kaldırmak için; Filistin Ulusal Misakı temel yönetmenliğine bağlı olarak anti-emperyalist, anti-siyonist ve gerici çözümlere karşı olan FUK'un meşru toplantılarında alınan kararlara bağlı olmak, gayrimeşru Amman konseyini reddetmek ve onun kararlarını geçersiz saymak koşuluyla, FKÖ'ye sahip çıkan bütün yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetlerden Ulusal Kurtarma Cephesini kurmaları istenmektedir.

Filistin Ulusal Kurtarma Cephesi'nin kurulması, bir dizi temel siyasi görevleri ve işlevinin gerçekleşmesini sağlayacak örgütsel biçimin belirlenmesini gerektirmektedir.

Siyasi Görevler

1- Filistin halkının tek temsilcisi FKÖ'ne, ulusal siyasi ve örgütsel programına, ulusal platforma, FUK (Filistin Ulusal Konseyi)'un meşru toplantılarında belirlenen ulusal çizgisini ve kazanımlarını koruyan kararlarına bağlı kalmak, onun çerçevesinde cephesel faaliyetini güçlendirmek; vekalet, adına görüşme, ortak etme ve kendine katma gibi halkımızın biricik temsilciliği hakkında taviz verme biçimindeki ona paralel olacak her türlü biçime karşı koymak.

2- Gayri meşru, Filistin halkımızın iradesini temsil etmemesi ve FKÖ'ye bağlı olmaması itibariyle Amman ittifakı (Hüseyin-Arafat ittifakı) ile ortaya çıkardığı her türlü sonuçları feshetmek ve boşa çıkarmak için mücadele etmek; onu onaylayan, kabul eden ve gerçekleşmesine katılan herkesi yurtsever konumdan çıkmış olarak adlandırmak.

3- Sapma ve karşılıksız ödün verme (tafrit) çizgisi ve onun temsilcilerini etkisiz kılmak için çalışmak, FKÖ'yü ulusal çizgisine yeniden getirmek, onun kazanımlarını korumak.

4- Siyonist düşmana karşı, işgal altındaki ülkenin içinde ve onu çevreleyen bütün cephelerde silahlı mücadeleyi yükseltmek, etkin rolünü ve ulusal sorumluluklarını yerine getirmek için Filistin devrim güçlerinin yeniden örgütlenmesine çalışmak.

5- Siyonist işgal ile onun uygulama ve planlarına karşı koymak, Amman antlaşmasını boşa çıkarmak ve FKÖ'nün ulusal programı temelinde Filistin Ulusal Cephesi'ni canlandırmak için işgal altındaki ülke içinde teslimiyetçi, sapmış, karşılıksız ödün verme (tafrit) çizgisine muhalif tüm yurtsever örgüt güç ve şahsiyetlere çağrı yapmak, Ürdün yönetimi ile onun işbirlikçilerinin kendilerine katmayı hedefledikleri gerici müdahalelere karşı koymak.

6- Filistin davasını tasfiye etmeyi, Arap ve Filistin halkının hesabına Arap-İsrail çelişkisini sona erdirmeyi, FKÖ'nün Filistin halkımızın biricik temsilcisi olma vasfını ortadan kaldırmayı hedefleyen ve teslimiyetçi ABD planlarına dahil olmayı amaçlayan Ürdün rejiminin izlediği politikaya karşı koymak.

7- Başta ülke topraklarına dönme, kendi kaderini kendisinin belirleme ve tek meşru temsilci FKÖ'nün önderliğinde ulusal topraklar üzerinde bağımsız devletini kurma hakkı olmak üzere, Filistin halkının sabit ulusal haklarını gerçekleştirmek, bütün işgal altındaki Arap toprakları kurtarmak için Suriye'yle olan stratejik ittifakı güçlendirmek, siyonizmin güttüğü düşmanlık ve yaptığı gasplara, ABD-İsrail egemenlik planlarına, Reagan Planı, Amman ittifakı (Hüseyin-Arafat ittifakı) ve bütün diğer Arap gerici blokunun planlarına karşı ortak mücadele yürütmek.

8- Lübnan'da siyonist işgale karşı silahlı mücadeleyi yükseltmek gayesiyle Lübnan Ulusal Demokratik Cephe ve Emel (Nebih Berri önderliğindeki şii örgütü) ile ortak çalışmak. Lübnan'ın ulusal egemenliğini, birliğini, Arap olma özelliğini korumak ve demokratik gelişimi için bu güçlerin mücadelesini desteklemek. Lübnan'daki yerleşim kamplarında yaşayan halkımızın güvenliğini sağlamak, sivil ve sosyal haklarını korumak, onun meşru örgütlenme, siyasi çalışma ve –FKÖ kuruluşlarının Lübnan'daki hakları çerçevesinde– halkımızın Filistin devriminin saflarına katılma haklarını Filistin Ulusal Kurtarma Cephesi ve önderliği aracılığıyla sağlamak için bu güçlerle ilişkileri düzenlemek.

9- Mısır yurtsever güçleriyle ilişkileri güçlendirmek. FUK'un kararları ile Bağdat doruk toplantısı kararlarına dayanarak Camp-Dawid antlaşmalarını boşa çıkarıp, feshedilinceye kadar Mısır rejimine karşı koymak, onu kuşatma ve tecrit etmede Mısır yurtsever güçleri ile ortak mücadele vermek.

10- Filistin ve Arap sapma çizgisinin temsilcilerinin siyonist güç ve şahıslarla girdikleri gizli veya açık her türlü ilişkiye şiddetle karşı koymak. Çünkü bu bütün Arap ulusu ile Filistin halkının haklarını çiğner.

11- Emperyalizme, siyonizme ve bölgedeki işbirlikçilerine karşı verilen mücadelede ilerici ve ulusal görevlerin yerine getirilmesi için Arap Kurtuluş Hareketi, partileri, örgütleri ile mücadele bağlarını güçlendirmek. Sapma ve koşulsuz ödün çizgisi ile onun temsilcilerine karşı ortak mücadele birliğini güçlendirmek.

12- Suriye, Libya, Demokratik Yemen ve Cezayir ilerici yurtsever Arap yönetimleriyle olan ittifakı güçlendirmek. Ulusal görevlerini gerçekleştirmek için Direniş ve Karşı Koyma Cephesi'ni yeniden canlandırmak.

13- Filistin Ulusal Kurtarma Cephesi'ni görevlerini gerçekleştirmek üzere desteklemek için başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist sistem ile dünya kurtuluş, ilerici ve demokratik hareketleriyle mücadele bağlarını güçlendirip geliştirmek.

14- Bağlantısız ülkeler, islam ülkeleri, Afrika ve Latin Amerika ülkeleriyle Filistin halkının adil mücadelesini destekleyen güçlerle dostluk ve yardımlaşmayı güçlendirmek.

Temel Örgütsel İlkeler

1- Filistin Ulusal Kurtarma Cephesi FKÖ'yü anti-emperyalist, anti-siyonist ve gerici planlara, gerici çözümlere karşı olan ulusal çizgisine yeniden geri getirmek, devrimin sürekliliğini garantilemek, sapmış çizgiyle onun temsilcilerini devirmek için geçici bir çerçevedir.

2- Filistin Ulusal Kurtarma Cephesi muhtelif yer ve alanlarda bulunan yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetlerden oluşmaktadır. Cephe siyasal programını kabul eden herkese açıktır.

3- FUKC dahilinde iç ilişkilerin düzenlenmesi cephesel ve demokratik temele dayanır.

4- Cephe, oybirliği temeline dayalı karar alan bir yurtsever önderliğe sahiptir. Oybirliğinin sağlanmadığı hallerde muhalefet eden tarafın kendi tavrını bağımsız olarak tek başına dile getirme hakkı saklıdır.

5- Cephenin önderliği temel görevlerini hayata geçirmek için ihtiyacına göre tesis edilmiş sayıda çalışma komiteleri oluşturur. Bu komiteler, cephenin önderliği tarafından onaylanması koşuluyla iç tüzüklerini ve çalışma programlarını hazırlarlar.

6- Cephenin önderliği kendisini teşkil ettikten sonra disiplin ve çalışmasını örgütlemek için iç tüzük hazırlar.

20 Mart 1985

İMZA

1- FUK Başkanı Halid Fahum
2- FKÖ Yürütme Komitesi Üyeleri (Arafat karşıtı 4 üye)
3- FHKC
4- El-Fetih (1983'te Arafat'a karşı koyan kesim)
5- FHMC
6- FHKC-Genel Komutanlık
7- El-Saika
8- FKC

Di Tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kurdistan da PEŞMERGE 10. sayısından alınmıştır.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN (ERNK) İLANI VE DAYATTIĞI BAZI TEMEL GÖREVLER

Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, 21 Mart 1985'te ilan edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin kuruluşu ile yeni bir döneme girdi. Kürdistan proletaryasının öz örgütü PKK'nin öncülük ettiği bu adım, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferi açısından tarihsel ve belirleyici önemde bir gelişmedir.

Partimiz uzun bir süreden beridir bu tarihsel adımı gerçekleştirebilmek için yoğun bir hazırlık sürdürmekteydi. Geçmişte yürütülen teorik çalışma ve ideolojik mücadele sonucu esas hedef olan öncünün kazanılması sorunu çözüme kavuşmuş ve o dönemin temel çalışma biçimi olan propaganda çalışması yerini artık kitle ajitasyonu ve örgütlenme çalışmasına terketmiştir. Öncünün kazanıldığı, hareketin kitleler içinde önemli bir sempati sağladığı, gerekli kadro birikiminin ortaya çıkarıldığı ve belli bir örgütlülük düzeyine ulaştırıldığı, Partinin yeniden inşasının temel taşlarının döşendiği ve kitleselleştirilmesi sorununun kendisini dayattığı bugün, yeni mücadele döneminin özellikleri gereği örgütlenme ve mücadelede daha ileri adımların atılabilmesi için Cephe bayrağının açılması zorunlu bir hal almıştır. Gelinen aşamada ya bu adım atılarak ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni ve güçlü bir hamle başlatılacak; ya da döneme uygun düşmeyen çalışma biçimleri içinde, imha ve dağılmada dahil her türlü vahim durumla karşılaşmak kaçınılmaz olacaktı. Mücadelenin farklı aşamalarına farklı politika, mücadele ve örgüt biçimleriyle cevap verilmediği takdirde, hareketin gelişme rotasına girmesi bir yana, giderek çürüme ve yokolma tehdidi ile karşılaşılacağı herkesce bilinen bir gerçektir. Bu nedenle Partimiz, dönemi olumlu bir biçimde kapatmak; kitleleri örgütleyerek ulusal kurtuluş eylemine kaldırmak ve giderek ulusal Demokratik Devrimi gerçekleştirmek amacıyla, bunun ilk adımı olan Ulusal Kurtuluş Cephesini ilan etmiştir.

İçinde bulunduğumuz dönemde gerek ülkedeki koşullar ve gerekse bölgedeki gelişmeler, böyle bir adımın atılması için son derece uygundur. Günümüzde sistemler bölgede çatışma halindedirler. Sosyalist güçler, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinden oluşan ilerici-devrimci cephe her geçen gün gelişip güçlenmektedir. Kapitalist-emperyalist sistem tüm çabalarına rağmen kendi içinde istenilen bütünleşmeyi sağlamaktan uzaktır. Bölgedeki işbirlikçi yönetimler birçok konuda anlaşamamaktadırlar. Birde buna İran ve Irak arasında süren savaş ve bölgedeki devrimci halk hareketlerinin gelişimi eklenince, ulusal kurtuluş mücadelesine yeni boyutlar kazandırmak için dış koşulların son derece olumlu olduğu açıkça gözlenmektedir. Yine Kürdistan'ın diğer parçalarında şu ya da bu oranda bir mücadelenin sürdürüldüğü bilinmektedir. Kuzey-Batı Kürdistan'da, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin gerçekleştirilmesinden sonra yönetime gelen sömürgeci-faşist cunta, geliştirdiği azgın baskı, katliam ve soygun ortamında, işsizliği ve yoksulluğu daha da geliştirmiş; bir avuç hain dışındaki Kürdistan 'ın tüm sınıf ve tabakalarını kendisinden uzaklaştırmıştır. Kürdistan işçi sınıfı zaten hiç bir zaman sahip olmadığı demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğu yanında insanlık hak ve onurundan da tümden yoksun hale getirilmiştir. Bu yönetim altında işsizler ordusu alabildiğine artmış; maruz kaldığı açlık tehlikesi nedeniyle bu kesim içerisinde isyankarlık alabildiğine gelişmiştir. Ürünlerin karşılığını alamadığı yetmiyormuş gibi, elinde biriktirdiği en küçük değeri bile çeşitli soygun yöntemleriyle gaspedilen, sömürgeci-faşist yönetimin kolluk kuvvetlerinin günlük zulüm ve katliamını yaşayan köylülük, böyle bir yönetimden kurtulmak için tüm gücünü ulusal kurtuluş mücadelesine verecek bir aşamaya gelmiştir. Ulusal ve insanlık değerlerinden uzaklaştırılmaya çalışılan, kendisine hiç bir gelecek vaadedilmeyen Kürdistan gençliği ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde en aktif bir biçimde yerini alarak, değerli kadro ve

Selam olsun Ulusal Bayrağımızı dalgalandıran partizanlara...

savaşçılar çıkarabilecek durumdadır. Esnaf, memur vb küçük-burjuva kesimler kazançlarıyla yaşayamaz haldedirler. Eğer tüm bu kesimlere uygun yaklaşılırsa, büyük oranda mücadele saflarına kazandırılabilirler. Bunlar dışında zengin köylüler, tüccarlar, küçük-feodaller ve hakim sınıflardan diğer bazı kesimler de farklı biçimlerde ve sınırlı da olsa bu rejimden zarar görmektedirler. Uygun yaklaşımlar ve ilişki biçimleriyle bu kesimlerinde mücadeleye desteklerinin sağlanması ya da en azından tarafsızlaştırılabilmeleri mümkündür.

Ve işte Partimiz öncülüğündeki KUKC (ERNK) kitlelerin yönetimden böylesine hoşnutsuz oldukları, daha da ötesi ondan kurtulmak için eyleme kalkmak istedikleri, geniş bir biçimde partimize sempati duymakla birlikte, henüz örgütsüz oldukları ve fakat kitle örgütlenmesinin artık kendisini dayattığı bir zamanda ilan edilmiştir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) bugünden işçi, köylü ve aydın-gençlik bloku temelinde tüm yurtsever halk kesimlerini örgütleyerek, eyleme kaldırmak göreviyle karşı karşıyadır. KUKC birleştirilebilecek tüm güçleri birleştirecek; tarafsızlaştırılabilecek tüm kesimleri tarafsızlaştıracak, bu temelde kendi gücünü ve etkinliğini sürekli artırırken; düşmanın saflarını sürekli dağıtarak onu tecrit edecek ve zafere doğru böylece yürüyecektir.

İçinde bulunduğumuz aşamada artık pratikle gerçekleştirilmesi gereken bir olgu haline gelen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı Cephenin yaratılmasına öncülük eden Partimizin kadrolarına önemli görevler yüklenmektedir. Bu görevlerin kapsamı, anlam ve içeriği başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu broşüründe olmak üzere, çeşitli yayınlarımızda ayrıntıları ile ortaya konulmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı nedeniyle tekrar mahiyetinde ve daha özet halinde de olsa, Parti önderliğinin bir toplantıda ortaya koyduğu belirlemeler temelinde bu görevlere yeniden işaret etmeyi yararlı gördük.

Partimizin daha yoğun bir biçimde ve daha gelişmiş hazırlıklarla kitleleri örgütlemeye ve eyleme kaldırmaya çalıştığı açık bir gerçektir. Bu konuda yeni döneme yönelmemizin özelliklerini ve özgül hedeflerini ortaya koymadan önce geçmiş faaliyetlerimize kısaca gözatmak gerekir.

Parti Hareketimiz, geçmişte esas olarak kitleleri örgütleme değil, öncüyü kazanma gibi temel bir rol oynuyordu. O dönemin temel sorunu, teorik çalışma ve ideolojik mücadele ile öncünün kazanılmasıydı. Temel çalışma biçimimiz ise propaganda çalışmasıydı. Grup ve partileşme döneminin kadro eğitim çalışmaları ile temel çalışma biçimlerimizin kitleler üzerinde de önemli etkileri oldu. Ama o koşullarda kitleleri eyleme kaldırmak için, onları kitle örgütleri içinde biraraya getirme görevini esas olarak önümüze koymadık. Kitleler üzerindeki etkimiz daha çok dolaylı ajitasyon yöntemleriyle oluyordu. Partimiz kendisini örgütlerken, dolaylı olarak kitlelere de ajitasyon yapıyor; bildiriler ve eylemlerle kitleler üzerinde etkide bulunuyordu. Halk yığınlarına yönelik planlı ve örgütlü bir çalışma yapılmadığı, yani PKK Hareketi aşama olarak o dönemde bir kitle hareketi olarak şekillenme durumunda olmadığı halde; kitlelerin geniş ilgisi ve desteği ile karşılandı.

Elbette bu kötü bir şey değildi. Bu, çizgisinin doğru olması halinde, her devrimci çekirdeğin özellikle başlangıçta hem yapması gereken bir çalışma, hem de doğal olarak karşılaşabileceği bir sonuçtu. Ama bundan bizim kitleleri örgütlediğimiz gibi yanlış bir sonuç çıkarılmamalıdır. Geçmişte örgütlenme alanında kitlelere yön verdiğimiz ya da kitleleri kendi öz örgütüne kavuşturduğumuz biçimindeki bir iddiada bulunmak doğru olamaz. Çünkü, o dönemin koşullarından Partimiz kitlelere yönelik olarak ajitasyon faaliyeti yürütüyor, ancak kitle örgütleri yaratma çalışması yapmıyordu. İçinde bulunduğumuz döneme kadar durum esas olarak böyleydi.

Eğer öncünün kazanılması aşamasında bulunduğu sırada, Partimiz kitleler üzerinde gereken etkiyi yaratmasaydı, bir mezhep kulübü ya da öteki "sol" örgütler gibi sekter bir aygıt durumuna düşecekti. Belli ki bu da, onun çizgisinin kitleler tarafından fazlaca benimsenmediğinin bir ölçütü olacaktı.

Kısacası kitlelerin başlangıçtaki **ilgisi doğrudur ve Partimizin çiz**gisinin doğruluğunun da bir kanıtıdır. Ama bu Partimizin kitlesel bir aygıta kavuştuğu ve kitleselleşmiş bir Parti olduğu anlamına gelmez. Bu konudaki bazı yanlış anlayışlar yüzünden, kimi arkadaşlar pratikte kitle kuyrukçusu durumuna düştüler. Bir kitle önderi olarak değil, bir kuyrukçu gibi hareket ettiler. Belki de Partimizin kitle politikasını yanlış anladıkları için böyle davrandılar. Kitlelerin arasına gittiklerinde, ajitasyonun sınırlarını ve öncünün kazanılmasını aşan ölçüde faaliyetlere yöneldiler. Açık ki bu doğru değildi. Geçmişte bunun ciddi zararlarına tanık olundu. Fazla açığa çıkma, birçok olumsuz sonucu da beraberinde getirdi. Ama yine de geneldeki etkileme olumluydu.

Peki, bundan sonraki durum nasıl olacaktı? Açık ki, bundan sonra öncünün kazanıldığı, önemli bir kadro birikiminin sağlandığı, korunduğu ve örgütlendirilmesine çalışıldığı, bunun doğru bir taktikle yürütüldüğü ve silahlı mücadele etrafında illegal parti çekirdeklerinin serpilip geliştiği bir durum yaşanacaktır. Doğal olarak bu yönlü çabalar başka bir yerde değil kitleler arasında yürütülecektir.

O halde bundan sonra Partimizin kitle politikası ne olmalıdır? Açık ki Partinin yeni dönemdeki kitle politikası geçmişte olduğu gibi salt ajitasyonla yetinemez. Yeni dönem esas itibarıyla öncünün yeniden inşası ile birlikte kitlelerin yeniden ajite edilmesi ve örgütlenmesi dönemidir. Doğal olarak bu, karşımıza "kitlelerin uygun örgütlenme biçimi nasıl olmalıdır?" sorusunu çıkarmaktadır. Geçmişte bir sorun olarak ortaya koymadığımız, sadece genel görüşler ve genel propaganda düzeyinde kalan kitlelere yönelik tespitlerimizin, bundan sonra bu genel nitelikleriyle sınırlı olarak kalması mümkün değildir; içinde bulunduğumuz dönemde kitle politikamız bu tespitlere ve dönemin gerçeklerine uygun düşen biçimleri bulup ortaya çıkarmak ve onları uygulamak durumundadır. Eğer Partimiz yeni dönemde bunu yapamazsa geçmişi kötü bir biçimde tekrarlayacak; bu ise gelişmeye değil, kısırlığa ve gerilemeye neden olacaktır. Bunun için, kitle politikamızın yeni dönemden kaynaklanan özellikleri ve geçmişten farklı yanları bulunacak; Partinin yeniden inşası ile bağlılık içinde, Parti çekirdeklerinin yeniden örgütlendirilmesiyle ilişkileri olacaktır. Bunlar zorunlu, kapsamlı ve yerine getirilmesi gereken ilişkilerdir.

Partinin yeniden örgütlendirilmesiyle içiçe ele alınması gereken kitle politikamız, açık ki bir kitle ajitasyon ve örgütlenme politikası olacaktır. Çok kısa ve somut olarak belirtmek gerekirse, burada sorun kitle örgütlenmesinin hangi ajitasyon, eylemlilik ve slogan ve giderek nasıl bir ad altında ifade edileceği, somutlaşacağıdır. Hemen belirtelim ki biz buna genel olarak Ulusal Kurtuluş Cephesi adını veriyoruz. Genelde sömürge ülkeler devrimlerinde ve özelde Kürdistan'ın sömürge konumunun özelliklerine uygun olarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugünkü aşamasında, kitlelerin direnişi ve eylemliliğinin karşılığını Ulusal Kurtuluş Cephesi biçiminde bulması gerektiğini söylüyor ve kitlelerin örgütlenmesinin temel biçimi Ulusal Kurtuluş Cephesi olmalıdır diyoruz.

Bu, elbette dünün de bir sorunuydu. Ama geçmişte öncü örgüt henüz kazanılmadığı için, sorun teoride bilindiği halde pratikte böyle açıkça ortaya konulamıyordu. Çünkü koşullar henüz hazır değildi. Şimdi öncü kazanılmış ve önemli bir aşamaya getirilmiştir. Günümüzde sorun Ulusal Kurtuluş Cephesinin yaratılması ve örgütlendirilmesidir, bu ise pratikte çözümlenmesi gereken bir sorundur.

Bu konuda gerek sosyal-şoven karakterli grup ve örgütler, gerekse uzlaşmacı Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği geçmişten bu yana tümüyle olumsuz bir pratik sergilemektedirler. Bu güçlerden bazıları yılların partileri olduklarını söyleyebiliyorlar, genel düzeyde ulusal soruna her zaman istedikleri kadar dokunabiliyorlar, ulusal baskı var diyorlar ve hatta Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğunu kabul ediyorlar. Ama bunun gerekli kıldığı eylemi adıyla ve özüyle bir türlü ortaya koymuyorlar. Daha da ötesi kitlelerin bilinçsizliğinden ve direniş çizgisinin tamamen egemen olamamasından yararlanarak, kendi tutumlarını doğruymuş gibi de gösterebiliyorlar. Halbuki ezilen halkların direniş hareketlerinin hemen hemen tümünde durum daha değişiktir. Ezilen halklar direnişe kalktıklarında bu bir ulusal direniştir. Direniş ezilen çeşitli sınıf ve tabakaların çıkarlarını temsil eden bir örgütün öncülüğünde gelişiyorsa, bu bir ulusal direniş cephesidir. Eğer Kürdistan'da da bir direnme olacaksa ve kitleler aktif bir biçimde buna katılacaklarsa, bunun adı da ulusal direniş cephesi olacaktır.

Cephenin çeşitli biçimleniş tarzlarından bahsedilebilir. Kürdistan'ın parçalanmışlığı, her parçanın farklı siyasal ve sosyal gelişme düzeyi, komşu halkların devrimci hareketlerinin içinde bulunduğu durum-bütün bunlar biçime ilişkin bir dizi sorunu beraberinde getirmektedir. Yine her parçanın kendine has özellikleri de beraberinde bir yığin sorunu ortaya çıkarmaktadır. Ama bütün bunlar sorunun inkârına yolaçamaz ve sadece sorunun özgün biçimlerinin bulunup ortaya çıkarılması gibi bir zorunluluğu dayatır. O halde Kürdistan'da böyle bir sorun vardır. Biz, geçmişte de bunun farkındaydık. Ama sorunu daha çok teorik planda ortaya koyuyorduk. Bugün esas olarak pratik düzeyde buna cevap verirken, bir konuya daha değinmekte yarar görüyoruz.

Evet, öncü çeşitli biçimlerde ve belli bir gelişme düzeyi ile hazırdır ya da en azından öncü kazanılmıştır. Öncü adına yaptığımız teorik, ideolojik, politik ve pratik çalışmalar bellidir. Bunda hiçbir tereddüt sözkonusu değildir. Öncümüz halka önderlik edebilecek birçok hazırlığı bünyesinde gerçekleştirmiştir ve daha da gerçekleştirecektir. Bu bir veri olarak ortadadır. Peki, bölgesel koşullar, ülkemizin öteki parçalarındaki durum, Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkeler uluslarının muhalefeti ve iktidarlarının durumu, özellikle esas olarak bu bayrağı yükseltmek istediğimiz Kuzey-Batı Kürdistan ve giderek Türkiye'deki durum gözönüne getirildiğinde, bu konuda pratik olarak da belli bir hazırlık veya isteklilik durumundan bahsetmek mümkün müdür? Diğer bir deyişle, kitlelerin durumunda belli bir duyarlılık var mıdır? Kitlelerde belli bir uyarmadan ve dolayısıyla kurtuluş için belli bir istekten bahsedilebilirmi? Bu soruların cevabı ortaya konulmak zorundadır. Çünkü eğer kitlelerin uyanışında belli bir gelişme sözkonusu değilse, kitleler istemlerinde ısrarlı davranmıyorlarsa, bu konunun biraz daha ertelenmesi gerekecektir. Eğer kitlelerin direnişe katılma düzeyi alabildiğine düşükse, kitleler uykudaysa ya da düşman tarafından önemli ölçü-

de kazanılmışlarsa, pratik olarak insanın cephe sorunu üzerinde daha değişik düşünmesi doğaldır ve hatta kaçınılmazdır. O zaman sorun daha değişik bir biçimde ele alınabilir ve belli bir süre için ertelenebilir. Ama eğer öncü kısmen kazanılmışsa, hazırlıklar varsa ve kitleler belli bir hareketlilik durumundaysa, o zaman soruna olumlu yönden cevap vermek gerekir. Bizde de durumun böyle olduğuna kuşku yoktur.

Denilebilir ki, Kürdistan halkı gerçekte tarihinin en hareketli, en uyanık ve gözünü en çok devrime açmış bir dönemin eşiğinde bulunuyor, böyle bir dönemi yaşıyor. Her şeyden önce, halkımız objektif olarak son yirmi yılda kendisini yüzyıllardan beri bağlayan aşiretçi-feodal bağlardan yoğun bir biçimde kurtulmuş; feodal çitler parçalanmıştır. Ortaçağdan kalma her türlü düşünce ve kurum, artık halkımızın uyanma ve çağa ulaşma istemi önünde ayakta duramamakta, çatır çatır çatırdamaktadır. Kapitalist sömürgeciliğin ve dolayısıyla ekonomide sömürgeci kapitalizmin gelişmesi, günümüzde bunun hızla yetkinleştirilmesi, tekellerin sömürüsünün en ücra köylere kadar girmesi ve ülkemizin bütünüyle egemen ulusun pazarına bağlanması, aynı zamanda ulusun maddi bağlarının oluşması anlamına gelmektedir. Bu beraberinde bir hareketliliği de getirmektedir. Ülkemizdeki durum sadece bununla da sınırlı değildir. Özellikle 1975'lerden sonra, bu objektif gelişmeye subjektif bir gelişmede eşlik etti. Geniş sol güçlerin bu konudaki genel propagandaları bir yığın önemli ve olumlu gelişmeye yolaçtı. Öncü olarak Partimizin ortaya çıkışından sonra, doğru bir çizgi altında yürütülen propaganda çok geniş bir politik dalgalanmaya neden oldu. Subjektif gelişme objektif koşullara o denli iyi karşılık verdi ki, beklemediği ve alabildiğine korktuğu bir gelişme ile karşı karşıya gelen sömürgecilik, tam bir telaş içinde egemen kılmaya çalıştığı 12 Eylül rejimi altında uyguladığı yoğun baskı, sömürü, ve işkenceyle, geliştirdiği operasyonlar ve soygunlarıyla kitleleri gırtlağına kadar kin ve öfkeye boğdu.

Denilebilir ki tarihin hiçbir döneminde halkımız devletle bu denli karşı karşıya gelmedi, devletten bu denli nefret etmedi, devletten bu denli rahatsız olmadı; ondan kurtulmak için bu denli yoğun bir istemle ortaya çıkmadı. O halde düşmanın dayatmalarının sadece ve sadece halkın düzenden ve devletten kopuşuna yolaçtığı rahatlıkla söylenebilir. Devleti devlet yapan ideolojik ve politik egemenlik artık Kürdistan'da kalmamış gibidir. Ülkemizde hiç kimse artık sömürgeci Türk devletinin ve onun siyasal kurumlarının propagandalarına inanmamaktadır; devletin ideolojik aygıtları işlemez duruma gelmiştir. Bütün bu kurumlar kitleler tarafından bir soygun ve aldatma çevresi olarak değerlendirilmektedir. Bu yüzden de faşist sömürgecilik askeri güçlerinin sayısını arttırarak, milis teşkilatını geliştirip güçlendirerek ve kontr-gerillayı geliştirerek, kısacası sadece askeri dehşet yoluyla kokuşmayı engellemeye çalışmaktadır.

Peki, bu ne demektir? Bu, sadece objektif planda değil, kitlelerin bilinçli uyanışı anlamında düşmanın denetiminin son derece zayıflaması demektir. Yabancı egemenlik eğer bir ülkede en kaba ve en azgın gerici şiddet uygulamalarıyla ayakta durmaya çalışıyorsa, orada kitlelerin düzenden kopuşması hızlıdır. Kitlelerden duyulan korku alabildiğine fazladır. Bu yüzden, Ortadoğu'nun hiçbir ülkesinde hatta Türkiye'de görülmeyen bir durumun Kuzey-Batı Kürdistan'da yaşandığını söylemek yanlış olmayacaktır. Partimizin pratik faaliyetlerinin denk düşmesi, bu kopuşma sürecini daha da hızlandırmıştır. Zaten bu konuda Parti çizgisi ve taktiğimiz genel başarısından bahsediyoruz. Partimiz TC'ye karşı en büyük siyasal zaferini kazanmıştır. Son yıllarda TC'nin kitleler üzerindeki her türlü ideolojik ve politik denetimi başarısızlığa uğratılmış; yüzyılların sahte aşiretçi-feodal yapısını kendisine dayanak yapan TC'nin, ulusal-inkârcılık temelinde en tortu burjuva ideolojisi ve politikacılığı ile, çeşitli sivil siyasal organizasyonlar ve ortaçağdan kalma kurumlarla kitlelerin üzerinde sağladığı kontrol, PKK'nin mücadelesiyle yerlebir olmuştur. Hele hele baskının daha da geliştirilmesi ve tüm imha çabalarına rağmen PKK'nin varlığını koruması ve giderek güçlenmesi, bu kopuşu bir hayli derinleştirmiştir.

Devrim ve karşı-devrimin yasalarının bilincinde olan 12 Eylül rejimi, Partimizi imha edememesi halinde büyük patlamaların gelişeceğini iyi hesap ettiği için, Partinin gelişmesinin önünü tıkamak, Partinin propagandasının önünü almak ve kitleler için çekim merkezi olmaktan çıkarıp onun umutlarının canlı bir simgesi olmasını engellemek amacıyla korkunç bir çaba harcadı. Örgütlenmesini ve direnişini durdurmak için bütün gücünü ortaya koydu. Ama bilinen nedenlerden ötürü bütün bunlar başarı sağlayamadı. Kitlelerin uyanışına ve düzenden kopuşuna, düşmanın her türlü baskısı, komplosu ve sömürüsüne denk düşen ajitasyonu, propagandası ve örgütlenmesi faşist sömürgecileri çılgına çevirdi. Halkımız en yaman direnişin eşiğine kadar getirildi.

Bilindiği gibi düşman ordusu bugün hareket halindedir. Direnişin ordusu ve hükümetinin bulunduğunu söyleyebilecek kadar çılgınlaşmış bir biçimde, hala bu direnişi ve kopuşu durdurma sevdasındadır. Açık ki kopuş köklü ve tarihseldir; bundan sonra bu kopuşun durdurulması artık olanaksızdır. Özellikle Türk işbirlikçi-tekelci kapitalizminin günümüzde vardığı aşama dikkate alındığında, bu durumu daha açık bir biçimde görmek mümkündür. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi, kısmen de olsa bir kaç on yıl kapitalizmini ayakta tutabildi; kapitalizmin geliştirilmesi ile birlikte belli bir dönemi atlattı. Ama bu kapitalizmin çöküş dönemine girdiği, eski model sanayileşmenin çıkmazının derinleştiği, döviz darboğazı ve dış borç ödemeleri ile tamamen tıkandığı, işsizliğin yaygınlaştığı, enflasyonun son hızla yükseldiği, yeniden üretimin başlıbaşına bir sorun halini aldığı, ihracat politikasına işlerlik kazandırmak için halkın elindeki herşeyin binbir türlü oyunla gaspedildiği günümüzde ve önümüzdeki dönemde bu kopuş daha da şiddetlenecektir. Hele 1980'lerin ikinci yarısında, suni tedbirler dışında dış borç ödemelerinin adeta olanaksız hale geleceği ve bu yüzden de kitleler üzerindeki sömürünün korkunç boyutlara ulaşacağı rahatlıkla söylenebilir. Bu durum siyasal baskının artışını da beraberinde getirecektir. Hemen herkes bu yıllarda kendiliğinden patlamaların meydana geleceğinden sözetmektedir. Böyle bir durumda, bu Kürdistan'da en şiddetli biçimlere ulaşacaktır.

O halde kısaca günümüzdeki durum böyle olduğuna ve gelecekteki durum bu biçimde gelişeceğine göre, halkımızın ulusal direnişi pratik bir sorun haline gelmiştir. Bu konuda, Kürdistan Ortadoğu'nun en sıcak mücadele ortamlarından biridir. Partimizin öncülük hazırlıkları ve geçmişteki faaliyetlerimiz ciddi gelişmeleri ortaya çıkarmıştır. Bugün Partimizin geldiği nokta sonderece elverişli bir durum arzetmektedir. Bu durum, kitlelerin kin ve öfkesi ile çakışmak üzeredir. Bu nedenle tarihin bu döneminde Ulusal Kurtuluş Cephesini dayatmak vazgeçilmez ve zorunlu tarihsel bir görevdir. Ulusal Kurtuluş Cephesi, pratikte kitlelere devrimi dayatmanın sloganıdır. Ulusal Kurtuluş Cephesi, kitlelerin öfke ve nefretinin örgütlenmesinin, halkın siyasal birliğinin yaratılmasının, halkımızın ulusal ve sınıfsal taleplerinin birleştirilmesinin, zulüme, baskıya ve sömürüye karşı halkın geneldeki eylemliliğinin ortaya çıkarılmasının adıdır. Bunun için böyle bir bayrak altında savaşmak kadar doğal, doğal olduğu kadar da uygun bir durum yoktur. Bütün sorun bunun pratik örgütlenmesidir.

Yeni dönemde köylerde ve şehirlerde parti çekirdekleri örgütlenecek ve elbette herşeyden önce Partinin militanları ve sempatizanları örgütlendirilecektir. Yani parti öncelikle kendi aygıtlarını oluşturacaktır. Açıkki öncü kendi örgütlenmesini gerçekleştirecek, ama bunu halktan ayrı değil, halkın içinde ve halkla ilişkiler temelinde yapacaktır. Bu yüzden halkla ilişkiler kurmaya yöneldiğimiz anda **ulusal kurtuluşçu örgütlenmeler bulup** ortaya çıkarmak gerekmektedir. Şehirlerde ve köylerde halkın geniş bir kesiminin üretim faaliyetleri içinde olduğu bilinmektedir.

Elbette bu ekonomik faaliyet örgütlülük isteyecektir. Ekonomik faaliyetler içindeki kitlelerin örgütlenmesi doğal olarak sendikalar, kooperatifler, esnaf teşkilatları vb. ile bunların karmaşasından oluşan ekonomik örgütlenmeler olacaktır. Genelde işçiler için sendikalar, köylüler için ise kooperatifler bugün varolan ve önümüzdeki dönemde de geliştirilmesi gereken örgütlenmelerdir. Partinin bunlara müdahalesi ve bunların içinde örgütlenmesi mümkündür. Yavaş da olsa, Parti bu tür kitle faaliyetlerine elatmalıdır. Cephenin üretim içindeki kitlelere yönelik çalışmaları bu biçimlerde başlatılıp geliştirilebilir.

Aslında halkın önemli bir bölümünün mücadeleye katılma sorunları vardır. Yani halk savaşı da diyebileceğimiz bir ortam içinde mücadele etme durumu sözkonusudur. Peki bu nedir? Açık ki bu ilerde karşımıza gerilla savaşı biçiminde çıkacaktır. Çoğunlukla "gerilla" savaşan halk biçiminde tarif edilir. Gerilla halkın savaş biçimi ve silahlı örgütlenmesidir. Hızla böyle bir aşamaya doğru ilerlediğimiz gözönüne getirilirse, gerillaya yönelik hazırlık, köylülerin gerilla mücadelesine hazırlığı gündeme gelmektedir. Bu önümüzdeki yılların pratik bir sorunu olacaktır. O halde halkın ve özellikle köylülüğün silahlı örgütlenmesinin bir biçimi olarak gerillaya hazırlık ve gerillanın Ulusal Kurtuluş Cephesinin askeri bir kolu olarak gelişmesi sözkonusudur. Bu konuda Parti henüz temel çekirdeklerini örgütlerken, gerillanın geliştirilmesine hazırlık için savaşmak isteyen köylüleri şimdiden eğitmek, bunları derlemek amacıyla şimdiden savaştırmak, şimdiden içlerinden askeri komutanlar çıkarmak ve en iyilerini biraraya getirerek profesyonel devrimcilere dönüştürmek gibi görevlerle karşı karşıyadır.

Yalnız şunu unutmamak gerekir ki, silahlı propaganda daha çok Partinin öncü güçlerinin bir faaliyeti iken, gerilla esas olarak savaşa katılmış bir halkla yürütülecek ve halkın geniş kesimlerinin silahlı savaşımı biçiminde gelişecektir.

Silahlı propaganda, diğer bir tanımlamayla parti örgütlenmesi ile kitle örgütlenmesi arasında köprü rolünü oynar. Elbette silahlı propaganda ile hedeflenen şey, sadece Parti çekirdeklerinin geliştirilmesi, korunması ve çelikleştirilmesi, değildir. Yerine getirdiği bu işlerin yanısıra, silahlı propaganda aynı zamanda kitleleri etkileme ve ajite etmenin temel yöntemi olarak, cephe faaliyetlerine doğru giden yolda en ciddi bir köprü görevini görür. Bu çok açık bir husustur. Parti çalışma taktiğimizin belkemiği olan silahlı propagandanın bu rolünü oynayabilmesi için bazı yanlış anlamalardan kaçınmak ve özellikle şematizme düşmemek gerekir. Aslında bu konuda sorunlar biraz daha pratiğe bırakılarak yönü kestirilmeli ve yaratıcı özelliği açığa çıkarılabilmelidir. Pratiğin kendisi bazen nasıl hareket edeceğimize dair en iyi yol göstericisidir.

Silahlı propagandayı hangi alanlarda, ne kadar geliştirebiliriz? Adı ne olabilir? Bir bölgedeki silahlı propagandaya ne kadar çalışma yüklenebilir? Bunlar gerçekte pratikteki gelişmelerin ortaya çıkaracağı ve cevaplandıracağı sorunlardır. Silahlı propaganda önceden hazırlanmış yönetmelikler ve talimatnamelerle yalnız başına yürütülemez; ya da tek başına bunlar yeterli değildir.

Silahlı propagandayı Kürdistan'ın koşullarına uyguladığımızda, gerçekten de bir çok işlevi birden yerine getirdiğini görürüz. Yine Vietnam Devrimi deneyiminde silahlı propaganda aynı zamanda hem halk ordusunun, hem ulusal kurtuluş cephesinin, hem de parti çekirdekleri ya da çalışmalarının bir nüvesi olmuş; tüm kitle örgütlenmelerine doğru giden çalışmaların sağlam bir başlangıcını teşkil etmiştir. Ama bu böyledir diye silahlı propagandanın geliştirilemediği alanlarda devrimci çalışma yapmayı bir kenara koyamayız. Sözgelimi Diyarbakır şehir merkezinde iyi bir çalışma ortamı doğabilir. Ve biz bu kentin çevresine fazla silahlı propaganda birimi yerleştirememiş olabiliriz. Ama bu alanda yoğun bir kitlesel potansiyel ve geniş sempatizan çevrelerimiz vardır. İyi eğitilmiş birkaç örgütçünün şehir merkezine girmesi halinde çok geniş devrimci güçler ortaya çıkarılabilir, gençlik, işçi ve mahalle örgütlenmeleri oluşturulabilir. Diyarbakır bölgesinde silahlı propaganda gelişmedi diye, gerek Parti şehir örgütlenmesi ve gerekse geniş kitlelerin örgütlendirilmesi anlamında, böylesi önemli bir merkezi kesinlikle bir yana itemeyiz. Bunun bir parçası olarak daha da güncellik taşıyan bir milis olgusu vardır. Bunun en açık örnekleri günümüzde Lübnan sahasında ve İran'da görülmektedir.

Milisin tarihte ve günümüzde halk savaşımının en etkin araçlarından biri olarak rol oynadığını belirtmek istiyoruz. Savaş teorisinin en güçlü otoritelerinden biri olan Clausewitz, bir yerde Napolyon'un 1810'larda İspanya'yı işgali karşısında İspanyollar'ın milis ve gerilla biçimindeki direnişlerine değinerek "İspanyollar zorlu mücadeleleri ile milletin topyekûn silahlanmasının ve büyük çapta ayaklanma tedbirlerinin, ayrıntıları bakımından zayıf ve belirsiz bir duruma rağmen, ne denli etkili olabileceğini **göstermiştir" der. Yani aynı dönem**de Napolyon'un istila ettiği bir Prusya örneği vardır. 1813 yılında, hem de burjuvazinin önderliğinde Prusyalıların yürüttüğü savaşı değerlendiren Clausewitz, Prusya örneğinde görüldüğü gibi işgalciye karşı savaşan ordunun gücünü milis kuvvetleri sayesinde altı katına çıkarabileceğini ve milis kuvvetlerinin sadece ülke içinde değil, ülke dışında da dövüşebileceğini kanıtladığını belirtir. Clausewitz, her iki savaş örneğinden çıkardığı sonucu şu şekilde özetler: "Bütün bu olaylar şunu göstermiştir ki, bir milletin yürek ve duygularının başaramayacağı hiç bir şey yoktur. Milletin bu manevi gücü onun siyasi ve askeri gücünün temelini teşkil eder."

Kürdistan halkı da silahlı bir halktır, halkımız kendiliğinden bir milis yaşamı sürdürmektedir. Bugün yeterince bilince çıkarılmasa da veya bir ad verilmemiş de olsa, bu halkın kendisini savunmasından başka birşey değildir. Halkımız sık sık ağaya ve zorbalığa karşı savunma düzenine geçmektedir. Peki bu nedir? Belli ki bu milis faaliyetidir, milis hareketidir. Tarih boyunca halkımız ne milise yabancı olmuş ne de bunsuz yaşamıştır. Bunun için, bizim halkımızın yaşantısının ayrılmaz bir parçası olan silahlı yaşamına ya da milis biçimindeki yaşamına vereceğimiz karşılık, sadece onu daha bilinçli, daha örgütlü ve modern hale getirmektir. Düşman bu gerçeği çok iyi bildiği için hergün korkunç operasyonlar düzenliyor. Bu silah toplama operasyonları düzenliyor. Bu silah toplama operasyonları esas olarak devrimcilerden çok halkın silahsızlandırılmasıdır. Düşmanın yüzbinlerce silah topladığı bilinmektedir. O bunu halkın milis örgütlenmesinin yaratılmasını engellemek için yapmaktadır. Kendisi için büyük bir tehlike teşkil etmeseydi, düşmanın böyle birşeye başvurması düşünülemezdi.

O halde halkımızın milis geleneğine –ki, ülkemizin bazı alanlarında kitleler hala milis düzenini yaşamaktadır– belli bir biçim vermek zorundayız. Parti taktiğimize uygun bir biçimde, halkımızın milis yaşama geleneğini yeniden işleyerek, başarılı ve uygun bir konuma getirebiliriz ve getirmeliyiz.

Halkımızın en geniş savaşma **tarzı olan milisin gerilladan farkını** hemen hatırlatalım: gerilla üretimden kopmuş hareketli halktır, halk savaşı ögeleridir. Ama milis üretime ve yerleşik düzene bağlı, ondan kopmayan ve onun içinde yeralan bir silahlı kendini savunma birimi, savunma savaşı birimidir. Kürdistan'da ilerde alabildiğine gelişecek olan milis üzerinde Partimizin uzlaşması gerekmektedir. Milis gücümüz ne kadar geliştirilebilir? Halkımızın milis örgütlenmesinin tarihsel ve toplumsal temelleri nelerdir? Bunu günümüzde ne kadar uygulayabiliriz? Partimizin bu konudaki gücü ne kadardır, daha ne kadar geliştirilebilir? Bütün bunlar üzerinde önemle durulması gereken sorunlardır ve Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin de en ciddi örgütlenme sorunlarıdırlar. Ulusal Kurtuluş Cephesi ile birlikte silahlı mücadelenin bir kolu olarak milisin de geliştirilmesi gerektiği, gerillanın gelişiminin daha çok milisin gelişimine bağlı olacağı ve milis geliştikçe geniş gerilla birimlerinin de doğacağı açıktır. Sağlıklı bir halk savunma örgütlenmesini geliştirmeden gelişmiş bir gerillaya ulaşmak mümkün değildir.

Bu, nedenle bu konu üzerinde düşünmek, buna güncel bir sorun olarak yaklaşmak, milis örgütlenmesinin hazırlıklarını yapmak ya da en azından başlangıçta buna destek olmak, bu konuda halka yol göstermek ve milis teşkilatlanması için halkı nasıl destekleyeceğimizi ve eğiteceğimizi somut olarak ortaya koymak gerekmektedir. Düzenin resmi sözcüleri bugün milisi eşkiya olarak adlandırmaktadırlar. Mahkum olarak da adlandırılan bu insanlardan bazıları devletle karşı karşıya gelmekte ve bir çoğu siyasal savaşa girmekte gönüllü ve isteklidirler. İşte bu tür insanları çekip alarak Partinin eğitim ocaklarında eğitmek ve profesyonel savaşçılar haline getirmek, bütün bu görevleri bir cephe görevi, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin gerçekleştirilmesinin bir biçimi olarak görmek, ortaya koymak ve başarmak gerekmektedir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi sorununu ele alırken, onunla bağ içinde değerlendirilmesi gereken bir sorun da örgütlenme sorunudur. Kentte işçilerin ve esnafların ekonomik **örgütlenme ve faaliyetleri; yine** kırda köylülerin ekonomik faaliyetleri vardır. Orta ve yüksek öğrenim

gençliğinin tümüyle profesyonel devrimci olamayacağı son derece açıktır. Ama bu gençler kitlevi olarak örgütleneceklerdir. İşçilerin, köylülerin, esnafın ve gençliğin durumu ve koşulları biribirinden çok farklıdır. O halde bu kesimleri bir yandan birim örgütlenmesi içinde bir araya getirirken, öte yandan hepsini bir sentezde birleştirmek gerekmektedir. Peki, hepsinin bu ortak örgütlenmesi nedir, buna ne ad verilebilir? Bunun köyde ve kentteki biçimi nasıl olacaktır? Sendikalar, kooperatifler, gençlik ve esnaf örgütleri dışında, bütün bunları kapsayan ve birleştiren ortak örgütlenmenin adı ne olacaktır? Belki de şimdiden bir kaç öneride bulunabilir, bunlara ulusal kurtuluş komiteleri ya da ulusal kurtuluş konseyleri adını verebiliriz. Bütün yurtsever güçleri bu adlar altında toplayacağımız açıktır. Yeni dönemin kitle örgütlenmesi kendisini dayattığı ve buna bir ad vermek zorunlu hale geldiği zaman –şimdiden hiç olmazsa slogan düzeyinde ele almak kaydıyla– buna ulusal kurtuluş komiteleri ya da konseyleri adını vermek doğrudur. Şimdiden bu şiar yükseltilebilir ve bazı uygun zeminlerde örgütlülüğüne geçilebilir.

Sözgelimi bugün Orta Kürdistan'dayız ve oradan dalga dalga bir çok yeni bölgelere yayılıyor, köylere giriyoruz. Peki tüm bu alanlarda yürüttüğümüz örgütlenme faaliyetine ne ad vereceğiz? Yukarda belirttiğimiz adların faaliyetlerimizin içeriğine en uygun düşen adlar olduğu açıktır. Belli ki bunlar gizli örgütlenmeler olacak, baskının durumu dikkate alınarak dar veya geniş tutulacaktır. Bunların temel yönetim birimlerinin içinde parti üyeleri olacak, özellikle bu komitelerin önemli bir yönetici kesimi partililerden oluşacaktır. Bizzat parti bu komiteleri örgütleyecek, ulusal kurtuluş komitelerine (veya konseylerine) giren bir çok birimi doğrudan kendisi oluşturacaktır. Gençlik birliklerinin, sendikaların ve kooperatiflerin içinde partililer olacak ve bu örgütleri yönetici düzeyde sürükleyip geliştireceklerdir. İşte bu tür komitelerin teşkilinde en azından bir-iki parti temsilcisinin görev alması ve parti politikası doğrultusunda seferber edilmesi gerektiği açıktır. Bu örgütlerin yaratılmasında, kurulup geliştirilmesinde esas olarak partililer görev alacaktır. Kuşkusuz çeşitli gruplardan, farklı etnik ve dinsel çevrelerden gelen güçler de, başka grupların yöneticileri de bu komitelere girebilecektir. Bu örgütler bütün bu güçleri bir araya getirebilmelidir.

Bugün öncüye Parti bağı ile değil, ama daha esnek ve gerçek bağlarla bağlanmayı arzulayan yüzbinlerin bulunduğunu iyi biliyoruz. Belli ki bu bağlar cephe bağlarıdır. Yalnız partinin öz işçi, köylü ve gençlik kitlesi değil, bunların dışında değişik düşünce ve inançlara sahip olan, dernekler kuran, ileri düzeyde örgütlenmeler yaratan gruplar ve çevreler de mevcuttur. Bunlar belki parti haline gelememekte ve siyaset oluşturamamaktadırlar. Çünkü özellikle ülkemizde parti ve siyaset haline gelmek kolay bir iş değildir. Ama bu kesimler, meslek, kültür, spor, mahalle vb. çok sayıda kitle dernekleri oluşturabilmektedirler O halde Partimiz bunları bulup bir araya getirmekle yükümlüdür. Cephe bağlarının zorunlu olması, herkesin parti bağlarına ulaşmasının zorluklarından ötürüdür. Partilileşmeyen kitleler cepheleşebilir. Madem ki, Partimizin önderliği altında yürümeyi kabul eden ve ona yoğun bir sempati ile bakan ve hatta Partimize karşıt olduğu halde cepheye karşı olumlu tavır alan birçok çevre, sınıf ve tabaka ve bunları temsilen örgütlenmeler vardır. O zaman bunları görmezlikten gelemeyiz. Bunları somut olgular olarak kabul edecek ve hepsinin, genel örgütlenmesinin bir biçimi olarak cephe silahını kaldıracağız, cephe örgütlenmesini yükselteceğiz. Aşiret reislerinden tutalım, öğretmenler, öğrenciler, işçiler ve köylülere kadar bir çok güç bugün bizimle işbirliği yapmak istiyor. Bir hayli yaygın olan bu güçlerin hepsini PKK'li mi yapacağız? Açık ki, bu mümkün değildir. Dışımızda değişik sınıf ve tabakalar var, sömürücü konumlarına rağmen yurtseverlikleri olan ağalar var. Bütün bunlar örgütlenmek istiyorlar, ama kendi başlarına örgüt kuramıyorlar ve zaten bu mümkün de değildir. İşte onların bu istemlerine Ulusal Kurtuluş Cephesi ile karşılık verilebilir.

Kısaca parti bağına ulaşa**mayan, bu bağa güç yettiremeyen**, ama cephe bağına, yatkın olan bir çok sınıf ve örgütlenmenin ilişki ve çelişkilerinin, ulusal direniş çizgisi temelinde ve Partimizin önderliği altında örgütlendirilmesinin bir ifadesi olarak, Ulusal Kurtuluş Cephesi kendisini pratikte gerçekleştirmeye doğru gitmelidir. Bu aynı zamanda PKK'nin kitleselleşmesi anlamına gelmektedir. Demekki PKK kitleselleşir, kitleleri direnişe çeker ve ayağa kaldırırken, cephenin öncüsü bir örgüt olarak hareket edecektir. PKK, bunu yapamadığı taktirde, **birincisi**, kendisini gizleyemez, fazla gelişme sağlayamaz, gelişmenin güç ve kaynaklarını yaratamaz. **İkincisi**, ayağa kalkmak isteyen kitleleri ayağa kaldıramaz. **Üçüncüsü**, düşmanın darbelerinden kendisini fazla koruyamaz. Bu yüzden de cephe öyle rastgele veya keyfi olarak ortaya çıkardığımız bir sorun değil, düpe düz faaliyetlerimizin bu aşamasındaki zorunlu bir durağın adıdır.

Adı ne olursa olsun, PKK geçmişte kısmen cephe gibi çalışıyordu. Önümüzdeki dönemde de PKK büyük oranda cephe biçiminde çalışacaktır. Güçlüklerimizin önemli bir bölümü zaten bu soruna yeterince çözüm getirememiş olmamızdan kaynaklanmaktadır. Herkesi zorla PKK'li yapmak ne mümkün, ne de gereklidir. Zaten bu konuda saflarımız biraz bulanmaktadır, ama cephe örgütü ile birçok şeyi tutabiliriz, tutmak zorundayız. Stalin'in belirlemesi de böyledir. Stalin, kapitalizmin **az gelişmiş sömürgeler için, partinin ulusal cephe** bloku içinde bir çekirdek olarak geliştirilmesinden bahseder. Bunun dikkate alınması ve Kürdistan'da uygulanması gereken bir ilke olduğu açıktır. Bu sorundan uzak durmak ne denli tehlikeliyse, cephe herşeydir, parti hiç birşeydir demek de o denli tehlikeli bir anlayıştır. Bu açıdan Parti düşüncesini öne çıkarmakla ve esas olarak Parti faaliyetlerine ağırlık tanımakla doğru hareket ettiğimizi belirtiyoruz. Ama bu noktasından sonra salt partide ısrar etmemiz durumunda ya öteki güçler gibi bir entellektüel gevezeler kulübü haline geliriz ki, bu durum da kitlelerin eylemini yükseltemeyiz. Ya da kitlelerin yükselen muhalefeti ve geniş direniş talebi altında eziliriz, parti saflarımız erir ve kaba bir kitle örgütü durumuna düşeriz.

Kitlelerin gelişen muhalefet istemini ve halkın sorunlarını dışta layıp bir aydınlar kulübüne dönüşmemek, ya da cephe herşeydir, parti ise hiç bir şey diyerek tümüyle cephe içinde erimemek için parti bir yandan kendi çekirdeğini sağlam tutarken, öte yandan geniş cepheye yönelmelidir. Lenin'in, «*profesyonel örgüt geliştikçe kitlelerin eylemi de yükselir*» belirlemesinde ifade edildiği gibi, Kürdistan'da parti çekirdekleri geliştikçe kitlelerin muhalefeti ve eylemliliği de yükselecektir ve bu genişliğine bir örgütlenmedir. İşte bu örgütlenmenin adı cephedir.

O halde yeni dönemde Parti çizgimizin gelişmesinin bir sonucu olarak cephe sorununu bu biçimde gündeme getirmek mümkündür. Sorunu pratikte çözüme ulaştırmak için harcadığımız çabalar anlamlıdır, yerindedir ve gereklidir.

Bu konuda bazı sorunlarımız daha var. İşçiler, köylüler ve devrimci aydınlar bloku dışında kalan güçlere karşı tavrımız ne olmalıdır? İster dost, ister karşı olsun bu güçleri kazanmaya, onları bu bloka dahil etmeye ve temel ittifaka bağlamaya çalışacağız. Temel ittifakı sağlam tuttuktan sonra bir çok reformist ve uzlaşıcı gücü çekmekten korkmamalıyız. Bir çok eğitilmemiş çevreyi, hatta şüpheli dahi görünseler bir çok gücü ittifaka çağırmaktan çekinmemeliyiz. Dışımızdaki güçlere bu konuda daha olumlu yanıt vererek, onların sahte birlik çağrıları yerine pratikte kanıtlanan birlik çabalarımızı dayatmalıyız. Böylelikle kitleleri ve **savaşmak isteyen güçleri kazanabiliriz**. Böylelikle Partimize ve onun devrimci çizgisine sistemlice ve hainane düşmanlık yürüten, son tahlilde emperyalizm ve yerel gericilikle uğraşan güçleri tecrit edebilir, bu temel aracı dayatarak onların çabalarını boşa çıkarabilirz. Bunu yapmadan yalnızca teorik düzeyde bu güçleri yenilgiye uğratmak mümkün değildir. Bu uzlaşıcı ve reformist güçlerle mücadelenin en keskin silahlarından biri Ulusal Kurtuluş Cephesinin pratik bir olgu haline getirilmesidir.

İster reformist ve uzlaşıcı nitelikte, ister devrimci grupların gelişi**minde olsun, elbette ülkemizin öteki** parçalarındaki dost güçlerle de ittifaklarımız olacaktır. Ulusumuzun birer parçaları olarak bu güçlere uygun bir biçimde ve uygun ilişkilerle yaklaşmalıyız ve yaklaşacağız. Bu konuda ne kuyrukçu olmalı, ne de kendimizi tecrit etmeliyiz.

Bu güçlerle dostluk kurarak, ideolojik, politik ve örgütsel bağımsızlığımızdan taviz vermeyerek, konumlarını dikkate alarak, uzlaşıcı anlayışlarından etkilenmemek ve zarar görmemek için baştan itibaren tedbirler geliştirerek, özellikle aralarındaki çatışmalarda taraf olmaktan ısrarla uzak durarak, yani asıl cephemizin alanının Kuzey-Batı Kürdistan olduğunun bilinciyle hareket ederek ancak bu güçlerin direnişlerini destekleyebilir ve daha olumlu bir noktaya gelmeleri için yardımcı olabiliriz. Öte yandan bütün ulusal kurtuluş güçleri ve topluluklarının birliğinin genel bir ifadesi olarak, ulusal düzeyde genel bir bir bileşimi Ulusal Kongre, Ulusal Konsey ya da, Ulusal Konferans gibi adlar altında gerçekleşt[illegible]mek için bazı adımlar atabileceğ[illegible]izi belirtiyoruz.

O halde, böylesine öneme sahip ve büyük görevleri yerine getirecek olan Partimiz önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Cephesinin geliştirilip, güçlendirilmesi için tüm partililer bütün çabalarını seferber etmelidirler. Yine faşist Türk sömürgecilerince dayatılmış olan sömürgeci savaşa halkımızın devrimci savaşıyla karşılık vermek, yok edilmek istenen Kürt ulusal varlığını koruyup geliştirmek, parçalanmış Kürdistan halkının ulusal devrimci birliğini yaratmak için, tüm yurtsever halk güçleri, Partimiz önderliğinde ilan edilmiş olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinde birleşerek, onu destekleyerek, Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde üzerimize düşen görevleri yerine getirelim!

★★★

Faşizmin 40. Yıldönümü...

Baştarafı: 24. sayfada

işbaşına getirilen, yeni Hitler'in yanında yeni Mussolini misyonunu üstlenen Kenan Evren faşizminin Balkanlar'dan Ortadoğu'ya kadar sosyalizmi ve ulusal kurtuluş hareketleri açısından nasıl bir dehşet verici tehdit ve santaj unsuru haline geldiği açıkça görülmektedir. Bunun dışında Latin Amerika'da ve diğer alanlarda faşist iktidarlar alabildiğine körüklenmekte ve darbeler yoluyla iktidara oturtulmaktadır. Yine büyük bir özenle Avrupa'da faşist hareketlerin gelişimine hız verilmektedir.

Asya'da, başta Pakistan, Bangladeş, Tayland olmak üzere bir çok askeri faşist diktatörün nasıl iktidarda tutulduğu, Güney Kore ve Filipin'lerdeki kaşarlanmış faşistlerin insanlık dışı tutumları ve her an savaş serüvenlerine hazır olmaları, yine Japonya'da kapitalizmin bitmez tükenmez kâr hırsıyla nasıl gerici politikalara dört elle sarıldığı her an gözlenebilmektedir. Yine Güney ve Orta Amerika'da başta Nikaragua devrimine karşı olmak üzere Reagan'ın, direk saldırı ve imhadan, ekonomik ablukaya varana kadar çok yönlü bir kontrgerilla faaliyetin geliştirdiği ve bunları egemen kılmak içinde yoğun bir faaliyet gösterdiği gözlenebilinmektedir. Tüm bunları da nükleer savaş tehdidi şemsiyesi altında gerçekleştirmektedir. Bu yönüyle de nükleer savaş tehdidi şemsiyesi altında her türlü gerici rejimin beslendiğini görüyoruz. Adeta bir fidelik olarak kullanılan bu şemsiye, giderek tüm dünyaya azgın bir faşist egemenliğin tesis edilmesinde bir araç olarak kullanılmaktadır. Tüm dünya halkları da bilmektedir ki, savaş kışkırtıcılığını yapan emperyalizmin kendisidir. Bugün ise bunu pervasızca yerine getirmektedirler.

İşte bu nükleer savaş tehdidine karşı geçmişte olduğu gibi ve bugün de hala önemli oranda sürdürülen, salt barış görüşmeleri, barış gösterileri, barış dernekleri oluşturmayla mücadele edilemeyeceği açıktır. Tam tersine sadece bu faaliyetlerle sınırlı kalma, emperyalizmin sosyalizme ve dünya halklarına karşı daha saldırgan bir politika içine girmesine yol açmaktadır. Şu iyi kavranmalıdırki, emperyalizm bir kaç gösteri ve görüşme ile geriletilemez, yine geliştirilen faşist tehlikenin önüne geçilemez. Avrupa'ya nükleer silahların yerleştirilmesine karşı yaygın protestolar yapıldı. Bu protestoların emperyalizmin saldırgan emellerini teşhirde bir rol oynamışsa da, ABD'yi ve tüm emperyalistleri verdikleri karardan caydırmada hiç bir rolü olmadığı açığa çıkmadı mı? Tek başına barış gösterileri ile yetinmenin bundan daha farklı bir sonuç ortaya çıkaramayacağı, böylece daha iyi anlaşılmıyor mu?

Öyleyse emperyalizmin nükleer savaş ve şemsiyesi altındaki faşizm tehdidinden dünya halkları nasıl kurtulabilirler? Başta sosyalist ülkeler olmak üzere, emperyalist metropollerden en bağımlı, ırkçı, faşist ve sömürgeci rejimlerin olduğu alanlara kadar daha militanca halk hareketlerini, kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşlarını dayatmak, halkların ilerici ve devrimci bilincini güçlendirmek ve bununla birlikte yukarıda sözkonusu ettiğimiz yetersiz yönelimleri aşmak ve süreci bir devrim hareketi sürecine dönüştürmek gerekir. Bir nükleer dünya savaşı tehlikesi ancak böyle bertaraf edilebilinir ve geliştirilmek istenen faşist rejimlerin önüne böyle geçilebilinir. Bunun dışında denenen ve uygulanması gereken bir yol olmadığı ve pratikte de hiç bir sonuç yaratamadığı, gücünün de zaten böylesi bir gelişmeyi yaratmaya yetmediği açığa çıkan politikalarla bir yere varılamayacağı daha açık bir biçimde görülmektedir.

O halde sosyalist sistem, ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri ile proletarya güçleri, faşizme karşı büyük zaferin 40. yıldönümünü kutladığımız bir dönemde, yeniden geliştirilmek istenen savaş ve faşizm tehdidine karşı halkların birleşik direnme ruhu ve eylemini dikmelidirler. Böylece dünyamız savaş ve faşizm tehlikesinden kurtulurken, bağımsız ve özgür bir temelde aydınlık gelecek doğrultusunda normal seyri ile gelişmesini sürdürecektir.

★

Kürdistan Kadınları...

Baştarafı: 11. sayfada

lık verir. Düşman tarafından sürekli tutuklu olduklarını söyleyen köylü taraftar, konuşmasını daha bitirmeden, düşman tarafından işkence merkezine götürülür. Bunun ardın**dan Eruh eylemcilerini beslediği** gerekçesiyle, Awal Köyüne baskın düzenleyen sömürgeciler, köyde erkek bulamayınca kadınlara saldırmaya ve soymaya başlayınca, bütün köyün kadınları ellerine geçirdikleri taş ve sopalarla karşı koyarak faşist birlikleri köyün dışına kadar kovalarlar. Erkeklerin de tepki duyması sonucu olayın büyümesinden korkan faşist çete başı kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırarak tükürdüğünü yalarcasına bu duruma askerlerin kendisinden habersiz giriştiklerini söyleyerek köylüleri yatıştırmaya çalışmıştır.

Son zamanlarda düşmanın giriştiği bu çirkin oyunlar ters tepmekte, boğazına kadar dolmuş olan halkımız, tepkisini çok çeşitli biçimlerde belirtmektedir. Protesto sesleri her geçen gün daha da yükselerek herşeyi göze aldıklarını ve hiçbir şeyden korkmadıklarını düşmanın yüzüne vura vura söylemekte, hatta birçok yerde tanık olunduğu gibi, damların başına çıkarak bağırmakta, ajanlara ve sömürgecilere rest çekmektedirler. Türk devletinden ve jandarmasından çok çekmiş olan Kürdistan köylüsü, bugün şunu çok iyi kavramış bulunmaktadır. Parti önderliğinden ve silahından başka her hangi bir yolla topraklarını, namusunu hatta insanlığını bile düşmandan koruması mümkün değildir. Bundan dolayı Eruh halkının ezici çoğunluğu direnişten yana tavır koymakta, bunun pratikte askeri eylemlerle desteklenmesi gerektiğini her halükarda dile getirmektedir.

Kürdistan köylü kadını her türlü barbarlığa karşı dört yıldan beridir ardı arkası kesilmeyen cezaevi direnişini, dışarda yaptıkları protestolarda ve yürüyüşlerle destekleyen, hergün düşmanla karşı karşıya gelen bacılarının mücadelesini, dağda, ovada düşmana korku salan partizanlara her şart altında yapacakları yardımlarla, cevaplayacakları ve aynı zamanda onlara yöneltilmiş olan düşman oyunlarını boşa çıkaracaklarını taş ve sopalarla da olsa, namuslarını koruyacaklarını büyük bir cesaretle söylemektedirler. Düşmanın öldürmekle ve yıkıp yakmakla bitiremeyeceğini söyleyen analar; Kürdistan için, daha çok evlat yetiştirdiklerini ve yetiştirmeye devam edeceklerini, devrimcilere olan bağlarını hiçbir gücün koparamayacağını söyleyerek, Kürt kadınının, devrimci mücadeleye yaptığı katkılarla da kendilerini kanıtlamaktadırlar.

27 Aralık 1984
Medya

FAŞİZME KARŞI BÜYÜK ZAFERİN 40. YILDÖNÜMÜNDE ARTAN FAŞİST SALDIRGANLIK ve DAYATILMASI GEREKEN GÖREVLER

1930'lu yıllarda, Almanya'da Hitler'in önderliğinde geliştirilen faşizm ve bunun giderek SSCB'ye saldırtılması, Ekim devrimi temelinde oluşan sosyalist iktidara karşı, emperyalizmin verdiği en örgütlü, en karşı-devrimci ve en kanlı cevaptır. SSCB'nin ilanı ile birlikte dünyanın 1/6'sını kaybeden emperyalistler, yeniden hakimiyetlerini tüm alanlarda tesis etmek amacıyla, dünyanın bu ilk sosyalist ülkesine karşı yaygın komplolara girişirler. Hitler'in Almanya'da başa geçirilmesi bu komplonun bir parçasıdır.

Bu nedenle Hitler faşizmini sadece Alman ulusu içinde ortaya çıkan bir olay olarak görmemek gerekir. Bu gelişmede baştan itibaren tüm emperyalist mihrakların işbirliği olduğu ve bunun sonucu olarak da faşizmin iktidara tırmanışına göz yumulduğu açık bir gerçektir. Ekim devriminin ardından, Sovyet anavatan toprakları çevresinde başlatılan emperyalist kuşatma, 1920'lerde daha da geliştirilerek, proletarya iktidarının yıkılmasına vardırılmak istendi. Proletaryanın kahraman direnişiyle boşa çıkarılan emperyalist kuşatmanın ardından, daha sistemli ve köklü bir saldırı geliştirmenin gerekliliğine inanan emperyalistler Almanya'da Hitler'in gelişmesine bizzat ittifakla destek sundular. Fakat, bilindiği gibi gelişmeler hiçte umdukları tarzda gelişmez. "Sahibini yiyen Frankenştayn" misali Hitler'in kendi yaratıcı ve destekçilerine yönelmesi sonucu, faşizme sundukları yoğun destek tavırlarından vazgeçerek, karşısında yer almaya başlarlar. Bu gerçeklerin güçlü bir tarzda irdelenerek kavranması, günümüzde geliştirilmek istenen faşist dayatmalar ve buna karşı mücadele sorununun açığa çıkarılması açısından büyük önem taşımaktadır.

Faşist rejim, kendisini Hitler'in şahsında insan varlığının en gerici, en tehlikeli güdülerinin ayaklandırılarak ve bunların da sosyalizme karşı harekete geçirilmesi ile kanıtlamak istemiştir. Bunu da sosyal, siyasal ve ekonomik örgütlenmelerini devlet gücüyle bütünleştirerek, insanlığın en büyük kazanımını imha ederek yerine getirmek istemiştir. Böylece faşizmin sosyalizme karşı mücadelede burjuvazinin vazgeçemeyeceği bir silahı olduğu ve bunun da devrimci gelişmelerin emperyalizme ağır darbeler vurarak ilerlediği bir dönemde mutlaka kullanılması gerektiği gösterilmeye ve kanıtlanılmaya çalışılıyordu. Başarılı olduğunda vazgeçilmez bir örnek olarak daha da yaygın bir biçimde insanlığın başına bela edilecekti.

Batılı bilim adamları faşizmi, kapitalist-emperyalist sistemle var olan köklü ilişkileriyle değil, Alman ulusunun bazı ırki ve ulusal özellikleriyle, izah etmeye ve bunlara dayandırmaya büyük özen gösterirler. **Oysa faşizm, yalnız Alman** ulusunun şoven duyguları ve bazı gerici tarihsel özellikleriyle izah edilemez. Alman ulusunun bazı tarihsel özellikleri böyle bir şeyin gelişmesine daha elverişli bir zemin oluşturabilir. Ama esas nedenin bu olmadığı ve buna dayandırılamayacağını bir çocuk dahi bilebilir. Nitekim böyle olsaydı; İtalya'da Mussolini'nin İspnaya'da Franko'nun vb. daha bir çok ülkede faşistlerin ortaya çıkmaması gerekirdi. Tam tersine faşizmin bizzat emperyalist sistemin yaşadığı gelişmelerin bir ürünü olduğu ve III. bunalım döneminin aşılmasında emperyalizmin zorunlu olarak yönelmek zorunda kaldığı bir gelişme olduğu açıktır. SSCB'nin doğuşu ve proletarya iktidarının sağlamlaşması temelinde giderek güçlenmesi, Ekim devriminin açtığı çığır ile büyük bir yükselme gösteren ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi ve proletarya devrimleriyle bütünleşmesi vb. gibi özellikler, emperyalistleri de karşı-devrimci saldırıları yoğunlaştırma çabaları içine sürüklemiştir. Hitler faşizmi bu açıdan kapitalist-emperyalist sistemin en tekelci, en gerici, en şoven kesimlerinin açık bir diktatörlüğünden başka bir şey değildir.

«Biz ileriye doğru öyle hareket etmeliyiz ki, bütün dünyada işçi sınıfı bize bakınca: İşte benim öncü birliğim, işte benim darbe tugayım, işte benim işçi hükümetim, işte benim vatanım diyebilsin...»

J. STALİN

İnsan tabiatıyla bağdaşmayan, insanın varlığını, onun ilerici bakış bilincini tehdit eden tüm rejimlerin tarihte başına gelenlerin Hitler'in de başına geleceği daha ilk dönemlerinde belliydi. Ama gericiliğin, tarihin bu ileriye akışından ders çıkarma yönünde değil, onun inkarı temelinde geliştiği açıktır. Faşizm tam da, bu tarihin ileri akışının her yönüyle düşünsel, kültürel, ahlaksal, ekonomik, sosyal ve siyasal reddinin başladığı noktada şekillenen bir rejimdir. Çünkü faşizmin üzerinde yükseldiği temel, tüm bu değer yargılarının ayaklar altında çiğnenmesiyle ancak yaratılabilinir. Gerici sınıflar, çıkarlarını tehlikede gördükleri anda, hertürlü ilerici ve insani değerlere karşı tahammülsüz oldukları ve insanların sömürülmesi ve alçaltılmasından başka hiç bir şeyi düşünmedikleri bir ortama gelindikten sonra, en barbar, en karanlık faşist rejimlerin devreye girmesi kaçınılmazdır. Bu, sadece kapitalist-emperyalist sistemde yaşanan veya ortaya çıkan rejimler değildir. Tarihin değişik dönemlerinde, özellikle de egemen sınıfların iktidarlarını sürdüremez bir duruma geldiklerinde, bunalımın alabildiğine derinleştiği dönemlerde bu tür rejimler gündeme girer. Kapitalist-emperyalist çağda bu rejimlere faşizm denir. Bunun örneklerine geçmişte Almanya'da, İtalya'da, İspanya'da bugün ise Şili'de, Türkiye'de vb. diğer bazı ülkelerde rastlanmaktadır. Tarihte ise, ilk çağlarda Roma'da -Neron gibi-, Ortaçağlarda ise, Çarlık Rusyası ile Osmanlı imparatorluğunun çöküşü dönemlerinde rastlanır. Tarih biraz dikte edildiğinde görülecektir ki, her sömürücü toplumun çöküş aşamasında benzer rejimler ortaya çıkmakta ve egemenliği altındaki sınıflara ve halklara kan kusturmakta, sayısız **katliam ve imha politikasını geliştirmektedir.**

İşte faşizm de, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşe gittiği bir dönemde ilerici insanlığa ve sosyalist sistemin doğmasına karşılık veren böylesi bir özelliğe sahiptir. Çöken her rejim gibi emperyalizmin de, buhranını atlatmak, biraz daha olsa yaşamını sürdürebilmek için böylesi bir yola başvurması, en son sınıflı toplum olması itibariyle, bunu daha da azgın bir biçimde gerçekleştirmeye yönelmesinin fazla **yadırganacak ve şaşılacak** bir yönü yoktur. O, tüm sınıflı toplumların deneylerini kendisinde toplayarak ve bunu da halklara faşizm olarak dayatırken, elbette her şeyden önce kendi varlığını devam ettirmeyi düşünecektir. Yoğunlaştırdığı şiddet ve baskıyla halkları ve sınıfları sindirebileceğini mi umuyor? O da, ne kadar azgın karşı-devrimci yöntem varsa, hepsini Hitler gibi faşistlerin elinde toplayarak pervasız bir biçimde uygulamaktan kaçınmayacak ve her adımda da buna dayanarak yaşamak isteyecektir. Ayağa kalkamayan birinin koltuk değneklerine dayandığı gibi, emperyalizmin dört elle faşizme sarılması ve bunu halkların başına bela etmek istemesi, ayakta duramayacak kadar derin bunalımlar yaşamasındadır.

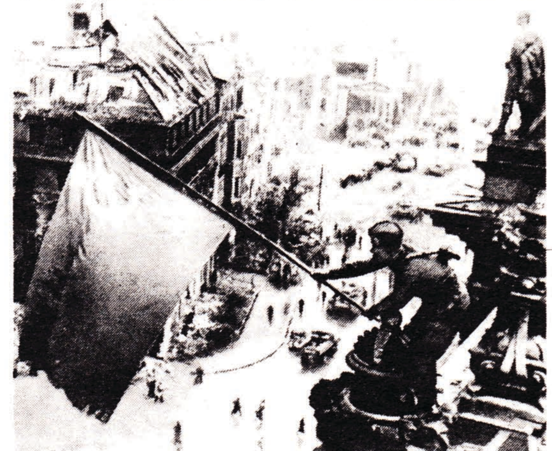
Ezilen sınıflar ve halklar üzerinde bu derece vahşet uygulayan hiçbir rejim varlığını sürekli kılamamıştır. Tarihin hiç bir döneminde uzun süreli olamayan bu rejimler en kanlı biçimiyle çağımızda yeniden daha azgın bir biçimde karşımıza çıksalar, bunların da yaşayamayacağı ve aynı akibetten kurtulamayacakları açıktır. Almanya'da başa getirilen Hitler rejiminin başına gelenler de nitekim böyle olmuştur. Halklara en başta da kendi halkına karşı korkunç katliam ve işkenceler uygulayan Hitler, milyonlarca insanın ölümünden bizzat sorumludur. Halklar üzerinde yaratılan bu vahşet ve barbarlık henüz unutulmuş değildir. Bu korkunç zulmü yaşayanlar hala bugün bile etkisinden kurtulmuş değiller.

Tüm bu gerçekler çok açık ortadayken, emperyalizmin başları yeniden Hitler'in ruhunu canlandırmanın ve yeniden dünyaya egemen kılmanın yoğun uğraşısı içine giriyorlar. Esas olarak Sovyetler Birliği Kızıl Ordusunun darbeleri altında çöken ve intihar eden Hitler, rejimiyle birlikte 40 yıl sonra insanlık tarihinin bir yüzkarası olarak yaşattığı dramın acı ve öfkesiyle lanetlenirken, daha Hiroşimalarda, Nagazakilerdeki insan kemikleri gün gibi ortadayken bir çok eli kanlı faşistin bugün hızla gelişme gösterdiğine ve yeniden halkların başına faşizmin canavarının bela edilmek istendiğini görüyoruz. Oysa görünürde Hitler rejiminde çok ders çıkarılması söyleniyor ve bir daha böylesi bir rejime hayat hakkı **tanınmamasını belirtiyorlar.** Ama bugün kapitalist-emperyalist sistemin, başında bulunan gerici mihrakların tavrına baktığımızda gördüğümüz şeyi gerici mantık ve ruh yapılarının doğal bir sonucu olarak insanlığın ve tarihin ileriye akışına karşı kör, duyarsız ve tehlikeli eğilimlerin bugün için de geçerli olduğudur.

Kapitalist-emperyalist sistemin **başı Reagan, tam da Hitler faşizminin** yıkılışının 40. yıldönümünde, faşizmin beşiği Almanya'ya ziyarette bulunarak, SS'lerin mezarlığını ziyaret ederek, bir SS subayının mezarına çiçek koyması tarihsel bir uzlaşmadır. Bu hareket "faşizmden ayrı bir yönüm yok, onunla türdaşım" demekten başka bir manaya gelmez. İlerici insanlığın bu davranışı nefretle anmasına ve karşı çıkmasına rağmen, Reagan'ın böylesine cüretkarca davranmasının temelinde başka bir neden yoktur. Faşizmin ruhunun kendisinde yeniden yaratan ve bunda bir hayli de ileri giden Reagan, Hitler'in çıkardığı II. Dünya savaşından daha korkunç bir savaşa dünyamızı sürüklemek istiyor, tüm insanlığın yaşamını tehdit ediyor Avrupa'ya yaptığı son gezisinde açık savaş kışkırtıcılığı yapmaktan çekinmediği gibi, nükleer silah tehditlerini yeniden savurdu.

Reagan, bugün Hitler faşizmi ile 40 yıl sonra da bile olsa uzlaşmakta, onun tarihsel mirasına sahip çıkmaktadır. Batının burjuva demokratik geleneklerini de bu uzlaşmaya zorlayan Reagan, böylece tarihte işlenmiş bir hatayı bertaraf etmeye çalışmakta, Hitler'e karşı oluşan birliği bugün Hitler'in ruhunun canlandırılması ve geliştirilmesine dönüştürmeye çalışmaktadır.

Bilindiği gibi Batı-Avrupa II. dünya savaşında Sovyetle Birliği ile ittifak yaparak, uluslarını faşizm belasından kurtarabildiler. Ancak Reagan, bunun bir hata olduğunu belirtmekten çekinmeyerek, yapılması gerekenin faşizmle ittifak halinde SSCB'ye saldırmak olduğunu söylemektedir. Reagan 40. yıldönümü dolayısıyla yaptığı konuşmada, Hitler'in yenilgiye uğratılmasında SSCB'nin rolüne değinmediği gibi, tehlikeli bir girişim içinde olduğunu, Avrupa Konseyi ve çeşitli ülkeler parlamentosunda yaptığı konuşmalarla açığa koydu. Bu konuşmaları geniş protestolara yol açmış, İspanya'da milyonlarca kişi,

Reagan'a karşı gösteri düzenlemişlerse de, bazı gerici mihrakların faşizmin yeniden hortlatılarak geliştirilmesine çalıştıkları gözardı edilemez. Bu konuda geçmiş mirası temelinde şekillenmek isteyen Alman Hıristiyan Demokrat Hükümetin Başbakanı H. Kohl, Reagan ile kolkola girerek mezarlığı ziyaret etmeleri faşizmi körüklemekte ve iktidara getirmekte bir hayli pervasız davrandıklarını göstermektedir. Geçmişte faşizme karşı yaratılan ilerici Batı ile Sovyetler Birliği ittifakının karşısına bu kez, çağımızın Hitler'i Reagan'la batılı devlet adamlarının sosyalizme ve ilerici insanlığa karşı ittifakı geçirilmek isteniyor. Bu ittifakı geliştirmekte her ne kadar görünürde yalnız Reagan görülüyorsa da, ortaya çıkan gelişmelere bakıldığında yalnız olmadığı görülmektedir. Alman başbakanından İngiltere başbakanına kadar, Avrupa'da Reagan, bir çok destekçisini kolaylıkla bulabilmektedir.

Hitler faşizminin özellikleri hakkında görüşlerini ileri süren batılı tarihçilerin bu gelişmeler ışığında değerlendirmeleri ele alınınca, tarihten hiç ders çıkarmadıkları açığa çıkmaktadır. Tam tersine ortaya attıkları düşüncelerle tehlikeli sonuçlara vardıkları görülmektedir. Faşizmin, kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı bunalımın bir ürünü olduğunu gözardı ederek, bazı ulusların bazı özelliklerine dayandırmaktadırlar.

Hitler faşizminin yıkılışının 40. yıl dönümünde, çıkarılması gereken en önemli ders, artan faşist saldırganlığa ve tırmanışa karşı daha güçlü birliklerin yaratılmasıdır. Bugün, Reagan yanına batıyı da alarak, tüm halklara karşı azgınca bir karşı-devrimi dayatıyor. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkeler ve ilerici insanlık, sadece faşizm belasından kurtulmanın yıldönümünü kutlamak ile yetinme değil, dünya genelinde faşizmi yaygınlaştırmak isteyen ABD emperyalizmine ve onun başı Reagen politikacılığına karşı yine tüm faşist karakterli rejimlere karşı halkların devrimci hareketini ön plana çıkarmak göreviyle karşı karşıyadır. Bu konuda gösterilecek en küçük bir zaafiyetin emperyalizm tarafından dünya halklarına karşı azgın karşı-devrimci dayatmada nasıl kullanılacağı açık bir gerçektir. Geçmişte Sovyetler Birliği'nin kurulması ve yaşatılmasında büyük emeği geçen ve özellikle de II. Dünya Savaşı'nda faşizme karşı kazanılan zaferin büyük komutanı ve büyük halk kahramanı Stalin yoldaşın ölümünden sonra, SSCB'de başa geçenlerin "barış içinde birarada yaşama", "Detantı" vb. uzlaşma politikalarının bugün Reagan tarafından sosyalizme karşı nasıl bir saldırı aracına dönüştürüldüğü gözler önüne getirilirse, bu konunun önemi ve gösterilmesi gereken dikkat kendiliğinden ortaya çıkar.

Emperyalizmin sosyalizme ve genelde dünya halklarına karşı geliştirdiği saldırılar ekonomik cepheden askeri cepheye kadar sosyal, siyasal, kültürel, ideolojik vb. daha bir çok alanda da yaygın bir biçimde sürekli geliştirilmekte, birçok gerici mihrak faşizme özendirilmektedir. En başta da Reagan'la birlikte

Devamı 23. sayfada